

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2002/C 144/01	Domstolens dom af 18. april 2002 i de forenede sager C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 og C-22/01, Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union (»Fiskeri — forordning om begrænsning og fordeling mellem medlemsstaterne af fiskerimulighederne — krav om relativ stabilitet — udveksling af fiskekvoter — fiskekvoter for ansjos — annulation«)	1
2002/C 144/02	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 23. april 2002 i sag C-234/99, Niels Nygård mod Svineafgiftsfonden (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vestre Landsret) (»National svineafgift — afgift med tilsvarende virkning — intern afgift — afgiftsordning godkendt af Kommissionen som en med fællesmarkedet forenelig statsstøtteordning — afgiftens uforenelighed med andre bestemmelser i EF-traktaten end EF-traktatens artikel 92 (efter ændring nu artikel 87 EF) og EF-traktatens artikel 93 (nu artikel 88 EF) — den nationale rets vurdering «)	2
2002/C 144/03	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 2. maj 2002 i sag C-292/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik »Traktatbrud — miljø — affald — direktiv 75/442/EØF, 91/156/EØF, 91/689/EØF og 94/62/EF — affaldshåndteringsplaner «)	3

Pris: 18,00 EUR

(Fortsættes på omslagets anden side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 144/04	Domstolens dom af 23. april 2002 i sag C-443/99, Merck, Sharp & Dohme GmbH mod Paranova Pharmazeutika Handels GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Wien) »Varemærker — direktiv 89/104/EØF — artikel 7, stk. 2 — konsumtion af de til varemærket knyttede rettigheder — lægemidler — parallelimport — ompakning af varer, der er forsynet med varemærket «)	3
2002/C 144/05	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. maj 2002 i sag C-478/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Sverige (»Traktatbrudssøgsmål — direktiv 93/13/EØF — urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler — forpligtelse til i national lovgivning at gengive den liste, der er optaget som bilag til direktiv 93/13, over vilkår, der kan betegnes som urimelige«)	4
2002/C 144/06	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 18. april 2002 i sag C-9/00, Palin Granit Oy mod Vehmassalon kansanterveystyön kuntayhtymän hallitus (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein hallinto-oikeus) (»Tilnærmelse af lovgivninger — direktiv 75/442/EØF og 91/156/EØF — begrebet affald — restprodukter — stenbrud — oplagring — anvendelse af affald — ufarlig for menneskers sundhed og miljøet — mulighed for nyttiggørelse «)	4
2002/C 144/07	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 25. april 2002 i sag C-52/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik (»Traktatbrud — direktiv 85/374/EØF — produktansvar — mangelfuld gennemførelse«)	5
2002/C 144/08	Domstolens dom af 23. april 2002 i sag C-143/00, Boehringer Ingelheim KG, Glaxo Group Ltd, The Wellcome Foundation Ltd, SmithKline Beecham plc, Eli Lilly and Co. m.fl. mod Swingward Ltd og Dowelhurst Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice) (»Varemærker — direktiv 89/104/EØF — artikel 7, stk. 2 — konsumtion af de til varemærket knyttede rettigheder — lægemidler — parallelimport — ompakning af varer, der er forsynet med varemærket«)	6
2002/C 144/09	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 25. april 2002 i sag C-154/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik (»Traktatbrud — direktiv 85/374/EØF — produktansvar — mangelfuld gennemførelse«)	6
2002/C 144/10	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 18. april 2002 i sag C-290/00, Johann Franz Duchon mod Pensionsversicherungsanstalt der Angestellten (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof) (»Social sikring af vandrende arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende — EF-traktatens artikel 48 og 51 (efter ændring nu artikel 39 EF og 42 EF) — artikel 9a og 94 i forordning (EØF) nr. 1408/71 — arbejdsulykke, der er indtruffet i en anden medlemsstat, før forordningen trådte i kraft i oprindelsesmedlemsstaten — erhvervsudygtighed«)	7

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 144/11	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 18. april 2002 i sag C-332/00, Kongeriget Belgien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Annullationsøgsmål — regnskabsafslutning for EUGFL — udelukkelse af udgifter — regnskabsårene 1995-1997 «)	8
2002/C 144/12	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 7. maj 2002 i sag C-364/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene (»Traktatbrud — direktiv 97/70/EF — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist«)	8
2002/C 144/13	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 25. april 2002 i sag C-396/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — direktiv 91/271/EØF — rensning af byspildevand — byspildevand hidrørende fra Milano — udledning til følsomt område — relevant afstrømningsområde«)	9
2002/C 144/14	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 30. april 2002 i sag C-400/00, Club-Tour, Viagens e Turismo SA mod Alberto Carlos Lobo Gonçalves Garrido, procesdeltager: Club Med Viagens L ^{da} (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Judicial da Comarca do Porto) (»Direktiv 90/314/EØF — pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure — begreberne »pakkerejse« og »en på forhånd fastlagt kombination«)	10
2002/C 144/15	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 25. april 2002 i de forenede sager C-418/00 og C-419/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik (»Traktatbrud — fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne — inspektion af fiskerflåden og kontrol med landinger (artikel 5, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 170/83, artikel 1, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2241/87, artikel 9, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3760/92 og artikel 2 i forordning (EØF) nr. 2847/93) — forsinket suspension af fiskeri (artikel 11, stk. 1 og 2, i forordning nr. 2241/87 og artikel 21, stk. 1 og 2, i forordning nr. 2847/93) — ingen straffesag eller administrativ foranstaltning mod de ansvarlige for kvoteoverskridelser (artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 2241/87 og artikel 31 i forordning nr. 2847/93«)	10
2002/C 144/16	Domstolens kendelse (Femte Afdeling) af 4. marts 2002 i sag C-175/00 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arbeidshof te Antwerpen): Marie-Josée Verwayen-Boelen mod Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening. (Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — spørgsmål, hvis besvarelse udelukker enhver rimelig tvivl — artikel 67, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 — sammenlægning af forsikrings- eller beskæftigelsesperioder med henblik på erhvervelse af ret til ydelser ved arbejdsløshed — betingelsen om, at forsikrings- eller beskæftigelsesperioderne senest har været tilbagelagt efter den lovgivning, i henhold til hvilken ydelserne begæres)	11

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 144/17	Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 21. marts 2002 i sag C-264/00, Gründerzentrum-Betriebs-GmbH mod Land Baden-Württemberg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Müllheim/Baden) (»Procesreglementets artikel 104, stk. 2 — kapitaltilførsel — direktiv 69/335/EØF — gebyrer, der opkræves for oprettelse af et notarialdokument, hvorved stiftelsen af et kapitalselskab attesteres«)	12
2002/C 144/18	Domstolens kendelse (Fjerde Afdeling) af 25. april 2002 i sag C-96/01 P, The Galileo Company, Galileo International LLC mod Rådet for Den Europæiske Union. (»Luftfart — adfærdskodeks for edb-reservationssystemer (CRS) — indkøb af data via grupper af luftfartsselskaber — annullationssøgsmål — afvisning — åbenbart, at appellen delvis skal afvises og delvis skal forkastes«)	13
2002/C 144/19	Domstolens kendelse (Tredje Afdeling) af 13. december 2001 i sag C-309/01 P, Rådet for Den Europæiske Union mod Hans McAuley (»Appel — tjenestemænd — udnævnelse ved forfremmelse — sammenligning af fortjenester — klar skønsfejl — annullation — åbenbart at appellen skal forkastes«)	13
2002/C 144/20	Sag C-71/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. januar 2002 af Oberster Gerichtshof (Østrig) i sagen Herbert Karner Industrie-Auktion GmbH mod Troostwijk GmbH	13
2002/C 144/21	Sag C-79/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 31. januar 2002 af Diikitiko Efetio Athinon i sagen den græske stat mod Katina Petrova	14
2002/C 144/22	Sag C-80/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 31. januar 2002 af Diikitiko Efetio Athinon i sagen den græske stat mod Loukas Vlachos	14
2002/C 144/23	Sag C-81/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 31. januar 2002 af Oberster Gerichtshof (Østrig) i sagen Eurokeramik GmbH & Co. KG mod Gemeinnützige Salzburger Wohnbaugesellschaft mbH	14
2002/C 144/24	Sag C-91/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. februar 2002 af Verwaltungsgerichtshof i sagen Hannl + Hofstetter Internationale Spedition GmbH mod Finanzlandesdirektion for Wien, Niederösterreich og Burgenland (Berufungssenat II for Region Wien)	15

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 144/25	Sag C-100/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. februar 2002 af Bundesgerichtshof i sagen Gerolsteiner Brunnen GmbH & Co. mod Putsch GmbH	15
2002/C 144/26	Sag C-102/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. marts 2002 af Verwaltungsgericht Stuttgart i forvaltningsretssagen Ingeborg Beuttenmüller mod Land Baden-Württemberg	15
2002/C 144/27	Sag C-113/02: Sag anlagt den 27. marts 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene	16
2002/C 144/28	Sag C-116/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. marts 2002 af Oberlandesgericht Innsbruck i sagen Erich Gasser Gesellschaft m.b.H mod Firma MISAT s.r.l	17
2002/C 144/29	Sag C-118/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. februar 2002 af Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Fjerde Afdeling, i sagen Industrias de Deshidratación Agrícola SA mod Administración del Estado	18
2002/C 144/30	Sag C-123/02: Sag anlagt den 5. april 2002 af Europa-Parlamentet mod Royal & Sun Alliance Insurance (RSA)	18
2002/C 144/31	Sag C-124/02: Sag anlagt den 5. april 2002 af Europa-Parlamentet mod AIG Europe (AIG)	19
2002/C 144/32	Sag C-125/02: Sag anlagt den 5. april 2002 af Europa-Parlamentet mod HDI International (HDI)	19
2002/C 144/33	Sag C-126/02: Sag anlagt den 8. april 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	20
2002/C 144/34	Sag C-128/02 P: Appel iværksat den 8. april 2002 af Bernhard Schulte til prøvelse af dom afsagt den 7. februar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-261/94, Bernhard Schulte mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	20
2002/C 144/35	Sag C-130/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. februar 2002 af Finanzgericht München i sagen Krings GmbH mod Oberfinanzdirektion Nürnberg, Zoll- u. Verbrauchsteuerabteilung, Dienstort München	21

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 144/36	Sag C-133/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 2. april 2002 af Gerechtshof te Amsterdam (Douanekamer) i sagen Timmermans Diessen BV mod Inspecteur Belastingdienst/Douanedistrict Roosendaal	21
2002/C 144/37	Sag C-134/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 2. april 2002 af Gerechtshof te Amsterdam (Douanekamer) i sagen Hoogenboom Production Ltd. mod Inspecteur Belastingdienst/Douanedistrict Rotterdam	22
2002/C 144/38	Sag C-136/02 P: Appel iværksat den 11. april 2002 af Mag Instrument, Inc. til prøvelse af dom afsagt den 7. februar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-88/00, Mag Instrument, Inc. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	22
2002/C 144/39	Sag C-138/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. marts 2002 af Social Security Commissioners, London, i sagen Brian Francis Collins mod Secretary of State for Work and Pensions	23
2002/C 144/40	Sag C-140/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 17. december 2001 af House of Lords i sagen The Queen mod Minister of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: S.P. Anastasiou (Pissouri) Limited m.fl., intervenienter: Cypfruvex (UK) Ltd, Cypfruvex Fruit and Vegetable (Cypfruvex) Enterprises Ltd	23
2002/C 144/41	Sag C-143/02: Sag anlagt den 17. april 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	24
2002/C 144/42	Sag C-145/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 31. januar 2002 af Bundesverwaltungsgericht i forvaltningssagen Delstaten Nordrhein-Westfalen mod Denkavit Futtermittel GmbH, procesdeltager: Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht	25
2002/C 144/43	Sag C-147/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 27. marts 2002 af Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) i sagen M.K. Alabaster mod 1) Woolwich PLC, 2) Secretary of State for Social Security	25
2002/C 144/44	Sag C-148/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 21. december 2001 af Conseil d'État (Belgien), section d'administration, i sagen Carlos Garcia Avello mod den belgiske stat	26
2002/C 144/45	Sag C-153/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. april 2002 af Giudice di Pace di Genova i sagen Valentina Neri mod European School of Economics (ESE INSIGHT World Education System Ltd)	26

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 144/46	Sag C-154/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 22. april 2002 af Hässleholms tingsrätt i sagen Åklagaren mod Jan Nilsson	27
2002/C 144/47	Sag C-158/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. april 2002 af Tribunale di Roma — Sezione Lavoro 3 — i sagen Lidia Marcaletti mod Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)	28
2002/C 144/48	Sag C-165/02: Sag anlagt den 2. maj 2002 af Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	28
2002/C 144/49	Slettelse af sag C-61/99	29
2002/C 144/50	Slettelse af sag C-233/99	29
2002/C 144/51	Slettelse af sag C-369/99	29
2002/C 144/52	Slettelse af sag C-407/99	29
2002/C 144/53	Slettelse af sag C-425/99	30
2002/C 144/54	Slettelse af sag C-29/00	30
2002/C 144/55	Slettelse af sag C-321/00	30
2002/C 144/56	Slettelse af sag C-369/00	30
2002/C 144/57	Slettelse af sag C-387/00	30
2002/C 144/58	Slettelse af sag C-393/00	30
2002/C 144/59	Slettelse af sag C-407/00	31
2002/C 144/60	Slettelse af sag C-408/00	31
2002/C 144/61	Slettelse af sag C-461/00	31

DA

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 144/62	Slettelse af sag C-462/00	31
2002/C 144/63	Slettelse af sag C-235/01	31
2002/C 144/64	Slettelse af sag C-242/01	31
2002/C 144/65	Slettelse af de forenede sager C-269/01 og C-270/01	31
2002/C 144/66	Slettelse af sag C-282/01	32
2002/C 144/67	Slettelse af sag C-287/01	32
2002/C 144/68	Slettelse af sag C-288/01	32
2002/C 144/69	Slettelse af sag C-350/01	32
2002/C 144/70	Slettelse af sag C-409/01	32
RETTEEN I FØRSTE INSTANS		
2002/C 144/71	Rettens dom af 28. februar 2002 i sag T-308/94, Cascades SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Konkurrence — EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1, EF) — ansvar for den retsstridige adfærd — bøde — appel — hjemvisning til Retten — ligebehandlingsprincippet — retskraft «)	33
2002/C 144/72	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 28. februar 2002 i sag T-395/94, Atlantic Container Line AB m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Konkurrence — linjekonferencer — forordning (EØF) nr. 4056/86 — anvendelsesområde — gruppefritagelse — forordning (EØF) nr. 1017/68 — individuel fritagelse)	33
2002/C 144/73	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 28. februar 2002 i sag T-18/97, Atlantic Container Line AB m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Konkurrence — linjekonferencer — aftale om fastsættelse af fragtraterne for landtransportdelen af en kombineret transport — forordning nr. 1017/68 — anmeldelse — immunitet — formaliteten«)	34

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 144/74	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 28. februar 2002 i sag T-598/97, British Shoe Corporation Footwear m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union. (Antidumping — annullationssøgsmål — afvisning)	35
2002/C 144/75	Retten dom af 28. februar 2002 i sag T-155/98, Société internationale de diffusion et d'édition (SIDE) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Statsstøtte — driftsstøtte — EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og artikel 92, stk. 3, litra d) [efter ændring nu artikel 87, stk. 1, og artikel 87, stk. 3, litra d), EF] — betingelser for en undtagelse fra forbuddet i traktatens artikel 92, stk. 1 — relevant marked — eksportstøtte i bogsektoren»)	35
2002/C 144/76	Retten dom af 20. marts 2002 i sag T-17/99, KE KELIT Kunststoffwerk GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Konkurrence — kartel — fjernvarmerør — EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 — bøde — ligebehandling — retningslinjer for beregningen af bøder — forbud mod tilbagevirkende gyldighed») ..	36
2002/C 144/77	Retten dom af 20. marts 2002 i sag T-23/99, LR af 1998 A/S mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Konkurrence — kartel — fjernvarmerør — EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 EF) — sammenhængende overtrædelse — boykot — aktindsigt — bøde — retningslinjer for beregningen af bøder — forbud mod tilbagevirkende gyldighed — berettiget forventning»)	36
2002/C 144/78	Retten dom af 20. marts 2002 i sag T-28/99, Sigma Technologie di rivestimento Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber »Konkurrence — kartel — fjernvarmerør — EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 EF) — bevis for deltagelse i et kartel som helhed — bøde»)	37
2002/C 144/79	Retten dom af 20. marts 2002 i sag T-31/99, ABB Asea Brown Boveri Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Konkurrence — kartel — fjernvarmerør — EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 EF) — princippet om god forvaltning — bøde — retningslinjer for beregningen af bødebeløbet — berettiget forventning»)	37
2002/C 144/80	Retten dom af 21. marts 2002 i sag T-131/99, Michael Hamilton Shaw og Timothy John Falla mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Konkurrence — aftaler om levering af øl — individuel fritagelse — EF-traktatens artikel 85, stk. 3 (nu artikel 81, stk. 3, EF)»)	38

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 144/81	Rettens dom af 20. marts 2002 i sag T-175/99, UPS Europe SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Konkurrence — misbrug af dominerende stilling — postsektoren — tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse — anvendelse af indtægter, der hidrører fra et monopoliseret marked — erhvervelse af fælles kontrol over en virksomhed, der opererer på et ikke-monopoliseret marked — begrundelse«)	38
2002/C 144/82	Rettens dom af 21. marts 2002 i sag T-231/99, Colin Joynson mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Konkurrence — aftaler om levering af øl — individuel fritagelse — artikel 81, stk. 3, EF«)	39
2002/C 144/83	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 26. februar 2002 i sag T-323/99, Industrie Navali Meccaniche Affini SpA (INMA) og Italia Investimenti SpA (Itainvest) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. (Statsstøtte — skibsbygningsindustrien — begrebet støtte — manglende begrundelse)	39
2002/C 144/84	Rettens dom af 26. februar 2002 i sag T-17/00, Willi Rothley m.fl. mod Europa-Parlamentet »Retsakt fra Parlamentet — annullationssøgsmål — formaliteten — Parlamentets medlemmers immunitet — Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) — undersøgelsesbeføjelse«)	40
2002/C 144/85	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 27. februar 2002 i sag T-34/00, Eurocool Logistik GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) »EF-varemærker — ordet EUROCOOL — overholdelse af retten til kontradiktion — absolut registreringshindring — fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94«)	40
2002/C 144/86	Rettens dom af 27. februar 2002 i sag T-79/00, Rewe Zentral AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (»EF-varemærker — ordet LITE — overholdelse af retten til kontradiktion — irrelevant anbringende — absolut registreringshindring — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94«)	41
2002/C 144/87	Rettens dom af 27. februar 2002 i sag T-106/00, Streamserve Inc. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (»EF-varemærker — ordet STREAMSERVE — absolutte registreringshindringer — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 40/94 — forudgående nationale registreringer — princippet om forbud mod forskelsbehandling«)	41
2002/C 144/88	Rettens Dom af 20. februar 2002 i sag T-170/00, Förde-Reederei GmbH mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold — direktiv 92/12/EØF om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer — tab forårsaget af udløbet af overgangsordningen med hensyn til afgiftsfritagelsen for varer, der købes af passagerer under en sørejse mellem to medlemsstater«)	42

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 144/89	Rettens Dom af 27. februar 2002 i sag T-219/00, Ellos AB mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (»EF-varemærker — ordet ELLOS — absolut registreringshindring — beskrivende karakter — artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 40/94«)	42
2002/C 144/90	Rettens Dom af 20. marts 2002 i sag T-356/00, DaimlerChrysler AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (»EF-varemærker — ordet CARCARD — absolutte registreringshindringer — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 40/94«)	43
2002/C 144/91	Rettens Dom af 20. marts 2002 i sag T-358/00, DaimlerChrysler AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (»EF-varemærker — ordet TRUCKCARD — absolutte registreringshindringer — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 40/94«)	43
2002/C 144/92	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 21. marts 2002 i sag T-355/99, Vatinel NV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annullationssøgsmål — import af fjernsynsapparater fra Tyrkiet — uforment at træffe afgørelse i sagen) ...	44
2002/C 144/93	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 4. marts 2002 i sag T-337/00, Sarah Tex Textil Groß- und Einzelhandel GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annullationssøgsmål — tilbagekaldelse af den omtvistede beslutning — afvisning)	44
2002/C 144/94	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 26. oktober 2001 i sag T-184/01 R, IMS Health Inc. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. (Særlige rettergangsformer — konkurrenceret — klage — påstået misbrug af ophavsrettigheder — Kommissionens beslutning om beskyttelsesforanstaltninger — betingelser for at træffe foreløbige forholdsregler — Fumus boni juris — uopsættelighed — interesseafvejning)	45
2002/C 144/95	Retten i Første Instans' kendelse af 21. marts 2001 i sag T-235/01, Georgios Caravelis mod Europa-Parlamentet (Annullationssøgsmål — tilbagetrækning af den anfægtede retsakt — uforment at træffe afgørelse)	45
2002/C 144/96	Sag T-45/02: Sag anlagt den 26. februar 2002 af DOW AgroSciences B.V. og DOW AgroSciences Ltd. mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union. ...	46

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 144/97	Sag anlagt den 26. februar 2002 af Finchimica S.p.A. og I.Pi.Ci. - Industria Prodotti Chimici, S.p.A. mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union	47
2002/C 144/98	Sag T-57/02: Sag anlagt den 27. februar 2002 af Makhteshim-Agan Holding B.V. mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union	47
2002/C 144/99	Sag T-59/02: Sag anlagt den 28. februar 2002 af Archer Daniels Midland Company mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.	48
2002/C 144/100	Sag T-64/02: Sag anlagt den 28. februar 2002 af Dr. Hans Heubach GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	49
2002/C 144/101	Sag T-70/02: Sag anlagt den 11. marts 2002 af Griffin Europe Headquarter N.V. mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union	50
2002/C 144/102	Sag T-78/02: Sag anlagt den 19. marts 2002 af Stephan-Harald Voigt mod Den Europæiske Centralbank	51
2002/C 144/103	Sag T-85/02: Sag anlagt den 23. marts 2002 af Pedro Díaz, SA, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design).	51
2002/C 144/104	Sag T-86/02: Sag anlagt den 26. marts 2002 af Territorio Historico de Alava, Diputación Foral de Alava mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	52
2002/C 144/105	Sag T-87/02: Sag anlagt den 26. marts 2002 af Territorio Historico de Bizkaia, Diputación Foral de Bizkaia mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	53
2002/C 144/106	Sag T-88/02: Sag anlagt den 26. marts 2002 af Territorio Historico de Guipuzcoa, Diputación Foral de Guipuzcoa mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	53
2002/C 144/107	Sag T-92/02: Sag anlagt den 28. marts 2002 af Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH, Stadtwerke Uelzen GmbH og Wuppertaler Stadtwerke AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.	54

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 144/108	Sag T-95/02: Sag anlagt den 28. marts 2002 af Michael Hohenbichler mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	55
2002/C 144/109	Sag T-98/02: Sag anlagt den 3. april 2002 af Maddalena Lebedef-Caponi mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	55
2002/C 144/110	Sag T-105/02: Sag anlagt den 6. april 2002 af Matratzen Concord GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	56
2002/C 144/111	Sag T-108/02: Sag anlagt den 9. april 2002 af Jégo-Quééré & Cie S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	56
2002/C 144/112	Sag T-114/02: Sag anlagt den 15. april 2002 af BaByliss S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.	57
2002/C 144/113	Sag T-115/02: Sag anlagt den 12. april 2002 af Avex Inc. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design).	58
2002/C 144/114	Sag T-116/02: Sag anlagt den 16. april 2002 af Antonio Aresu mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	59
2002/C 144/115	Sag T-121/02: Sag anlagt den 11. april 2002 af Compagnia di San Paolo Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.	59
2002/C 144/116	Sag T-125/02: Sag anlagt den 17. april 2002 af Papierfabrik August Koehler AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	60
2002/C 144/117	Sag T-126/02: Sag anlagt den 18. april 2002 af Zanders Feinpapiere AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.	60
2002/C 144/118	Sag T-127/02: Sag anlagt den 18. april 2002 af Concept-Anlagen u. Geräte nach »GMP« für Produktion u. Labor GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design).	61
2002/C 144/119	Sag T-128/02: Sag anlagt den 17. april 2002 af Papeteries Mougeot mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	61
2002/C 144/120	Sag T-132/02: Sag anlagt den 18. april 2002 af Distribuidora Vizcaína de Papelas Sociedad Limitada mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	62

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 144/121	Slettelse af sag T-113/97	63
2002/C 144/122	Slettelse af sag T-30/98	63
2002/C 144/123	Slettelse af sag T-370/00	63
2002/C 144/124	Slettelse af sag T-42/01	63
2002/C 144/125	Slettelse af sag T-75/01	64
2002/C 144/126	Slettelse af sag T-185/01	64

II *Forberedende retsakter*

.....

III *Oplysninger*

2002/C 144/127	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>De Europæiske Fællesskabers Tidende</i> EFT C 131 af 1.6.2002	65
----------------	---	----

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

af 18. april 2002

i de forenede sager C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 og C-22/01, Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union⁽¹⁾

(»Fiskeri — forordning om begrænsning og fordeling mellem medlemsstaterne af fiskerimulighederne — krav om relativ stabilitet — udveksling af fiskekvoter — fiskekvoter for ansjos — annullation«)

(2002/C 144/01)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 og C-22/01, Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: R. Silva de Lapuerta) mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: J. Carbery og G.-L. Ramos Ruano), støttet af: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: T. van Rijn og J. Guerra Fernández, derefter T. van Rijn, bistået af J. Guerra Fernández), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken og N. Colneric (refererende dommer) samt dommerne D.A.O. Edward, M. Wathelet, R. Schintgen, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 18. april 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Note 3 i trettende rubrik vedrørende ansjos i bilaget til Rådets forordning (EF) nr. 3074/95 af 22. december 1995 om fastsættelse for 1996 af de samlede tilladte fangstmængder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande samt af visse betingelser for fiskeri af disse fangstmængder annulleres.
- 2) Note 3 i fjortende rubrik vedrørende ansjos i bilag I til Rådets forordning (EF) nr. 390/97 af 20. december 1996 om fastsættelse for 1997 af de samlede tilladte fangstmængder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande samt af visse betingelser for fiskeri af disse fangstmængder annulleres.
- 3) Note 3 i femtende rubrik vedrørende ansjos i bilag I til Rådets forordning (EF) nr. 45/98 af 19. december 1997 om fastsættelse for 1998 af de samlede tilladte fangstmængder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande samt af visse betingelser for fiskeri af disse fangstmængder annulleres.
- 4) Note 3 i femtende rubrik vedrørende ansjos i bilag I til Rådets forordning (EF) nr. 48/1999 af 18. december 1998 om fastsættelse for 1999 af de samlede tilladte fangstmængder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande samt af visse betingelser for fiskeri af disse fangstmængder annulleres.
- 5) Note 2 i niende rubrik vedrørende ansjos i bilag I D til Rådets forordning (EF) nr. 2742/1999 af 17. december 1999 om fastsættelse for år 2000 af fiskerimuligheder og dertil knyttede betingelser for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende for EF-farvande og for EF-fartøjer i andre farvande, som er omfattet af fangstbegrænsninger, og om ændring af forordning (EF) nr. 66/98, annulleres.

- 6) Note 2 i niende rubrik vedrørende ansjos i bilag I D til Rådets forordning (EF) nr. 2848/2000 af 15. december 2000 om fastsættelse for år 2001 af fiskerimuligheder og dertil knyttede betingelser for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende for EF-farvande og for EF-fartøjer i andre farvande, som er omfattet af fangstbegrænsninger, annulleres.
- 7) Rådet for Den Europæiske Union betaler sagens omkostninger.
- 8) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 133 af 4.5.1996.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 23. april 2002

i sag C-234/99, Niels Nygård mod Svineafgiftsfonden (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vestre Landsret) (¹)

»National svineafgift — afgift med tilsvarende virkning — intern afgift — afgiftsordning godkendt af Kommissionen som en med fællesmarkedet forenelig statsstøtteordning — afgiftens uforenelighed med andre bestemmelser i EF-traktaten end EF-traktatens artikel 92 (efter ændring nu artikel 87 EF) og EF-traktatens artikel 93 (nu artikel 88 EF) — den nationale rets vurdering «

(2002/C 144/02)

(Processprog: dansk)

I sag C-234/99, angående en anmodning, som Vestre Landsret (Danmark) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Niels Nygård mod Svineafgiftsfonden, støttet af Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende

fortolkningen af EF-traktatens artikel 9 (efter ændring nu artikel 23 EF), EF-traktatens artikel 12 (efter ændring nu artikel 25 EF), EF-traktatens artikel 16 (ophævet ved Amsterdam-traktaten), EF-traktatens artikel 93 (nu artikel 88 EF) og EF-traktatens artikel 95 (efter ændring nu artikel 90 EF), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, N. Colneric, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C. Gulmann, R. Schintgen, V. Skouris (refererende dommer) og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 23. april 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) En afgift, der i henhold til identiske kriterier opkræves af et offentligt organ af svin, der er produceret i en medlemsstat til slagtning på det nationale marked eller til eksport i levende live til andre medlemsstater, og hvis provenu anvendes til aktiviteter, som kommer begge produktionstyper til gode, er ikke omfattet af forbuddet mod afgifter med tilsvarende virkning som udførselstold i henhold til EF-traktatens artikel 9 (efter ændring nu artikel 23 EF), EF-traktatens artikel 12 (efter ændring nu artikel 25 EF) og EF-traktatens artikel 16 (ophævet ved Amsterdam-traktaten). Den nævnte afgift kan derimod anses for en diskriminerende intern afgift, der er forbudt i henhold til EF-traktatens artikel 95 (efter ændring nu artikel 90 EF), såfremt og i det omfang de fordele, der følger af anvendelsen af dens provenu, delvist udligner afgiftsbyrden for svin, der er produceret til slagtning i den pågældende medlemsstat, og dermed belaster produktionen af svin til eksport i levende live til andre medlemsstater.
- 2) Den omstændighed, at en national afgift er beregnet til at finansiere en støtteordning, der er blevet godkendt af Kommissionen i henhold til traktatens bestemmelser om statsstøtte, er ikke til hinder for, at en national ret foretager en vurdering af denne afgifts forenelighed med andre traktatbestemmelser, der har direkte virkning.

(¹) EFT C 246 af 28.8.1999.

DOMSTOLENS DOM**(Sjette Afdeling)****af 2. maj 2002****i sag C-292/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik⁽¹⁾****»Traktatbrud — miljø — affald — direktiv 75/442/EØF, 91/156/EØF, 91/689/EØF og 94/62/EF — affaldshåndteringsplaner «)**

(2002/C 144/03)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-292/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: H. van Lier og L. Ström) mod Den Franske Republik (befuldmægtigede: K. Rispal-Bellanger og D. Colas), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den ifølge artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 47) — som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (EFT L 78, s. 32) — artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald (EFT L 377, s. 20) og artikel 14 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald (EFT L 365, s. 10), idet den ikke har udarbejdet håndteringsplaner for hele landet eller for alt affald og heller ikke har indsat et kapitel om emballageaffald i alle de affaldsplaner, der er vedtaget, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann, J.-P. Puissochet, V. Skouris (refererende dommer) og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 2. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den ifølge artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald — som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 — artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald og artikel 14 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald, idet den ikke har udarbejdet affaldshåndteringsplaner for hele

landets område, ikke har udarbejdet håndteringsplaner for affald med indhold af polychlorbiphenyler, for affald fra sundhedssektoren og for særligt husholdningsaffald for visse regioner og departementer og heller ikke har indsat et særligt kapitel om emballageaffald i alle de affaldshåndteringsplaner, der er vedtaget.

- 2) Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 281 af 2.10.1999.

DOMSTOLENS DOM**af 23. april 2002****i sag C-443/99, Merck, Sharp & Dohme GmbH mod Paranova Pharmazeutika Handels GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Wien)⁽¹⁾****»Varemærker — direktiv 89/104/EØF — artikel 7, stk. 2 — konsumtion af de til varemærket knyttede rettigheder — lægemidler — parallelimport — ompakning af varer, der er forsynet med varemærket «)**

(2002/C 144/04)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-443/99, angående en anmodning, som Oberlandesgericht Wien (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Merck, Sharp & Dohme GmbH mod Paranova Pharmazeutika Handels GmbH, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 7, stk. 2, i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40, s. 1), som ændret ved aftalen af 2. maj 1992 om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EFT 1994 L 1, s. 3), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer), D.A.O. Edward, M. Wathelet, R. Schintgen, V. Skouris, J.N. Cunha Rodrigues og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: afdelingschef D. Louterman-Hubeau, den 23. april 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Ompakning af lægemidler i form af udskiftning af emballagen er objektivt nødvendig i den i Domstolens praksis anvendte betydning, hvis det på grund af stærk modstand mod ometiketterede lægemidler hos en betydelig del af forbrugerne må anses for en hindring for at få effektiv adgang til det pågældende marked eller til en betydelig del heraf, at der ikke sker ompakning.

(¹) EFT C 34 af 5.2.2000.

2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

3) Kongeriget Danmark og Republikken Finland bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 63 af 4.3.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 7. maj 2002

i sag C-478/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Sverige (¹)

(»Traktatbrudssøgsmål — direktiv 93/13/EØF — urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler — forpligtelse til i national lovgivning at gengive den liste, der er optaget som bilag til direktiv 93/13, over vilkår, der kan betegnes som urimelige«)

(2002/C 144/05)

(Processprog: svensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 18. april 2002

i sag C-9/00, Palin Granit Oy mod Vehmassalon kansanterveysstyön kuntayhtymän hallitus (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein hallinto-oikeus) (¹)

(»Tilnærmelse af lovgivninger — direktiv 75/442/EØF og 91/156/EØF — begrebet affald — restprodukter — stenbrud — oplagring — anvendelse af affald — ufarlig for menneskers sundhed og miljøet — mulighed for nyttiggørelse «)

(2002/C 144/06)

(Processprog: finsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-478/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: L. Parpala og P. Stancanelli) mod Kongeriget Sverige (befuldmægtigede: L. Nordling og A. Kruse), støttet af Kongeriget Danmark (befuldmægtiget: J. Molde), og af Republikken Finland (befuldmægtigede: T. Pynnä og E. Bygglin), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Sverige har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler det i henhold til Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95, s. 29), idet det har undladt at vedtage de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at gennemføre det bilag, som er omhandlet i direktivets artikel 3, stk. 3, i national lovgivning, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne D.A.O. Edward og M. Wathelet; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 7. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kongeriget Sverige frifindes.

I sag C-9/00, angående en anmodning, som Korkein hallinto-oikeus (Finland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i en procedure, der er indledt af Palin Granit Oy og Vehmassalon kansanterveysstyön kuntayhtymän hallitus, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 1, litra a), i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 47), som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (EFT L 78, s. 32), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne J.-P. Puissochet (refererende dommer), R. Schintgen, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 18. april 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) En indehaver af sidesten, som hidrører fra driften af et stenbrud, skiller sig af med eller agter at skille sig af med sidestenenene, når han oplagrer dem for en tidsbegrænset periode under afvent-

ning af deres eventuelle anvendelse, og sidestenene skal derfor anses for at udgøre affald i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald.

- 2) Oplagringsstedet for sidesten, deres sammensætning og den omstændighed, at de ikke indebærer nogen egentlig fare for menneskers sundhed eller miljøet, forudsat dette godtgøres, er ikke kriterier, der er relevante ved afgørelsen af, om sidestenene kan anses for at udgøre affald.

(¹) EFT C 102 af 8.4.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 25. april 2002

i sag C-52/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 85/374/EØF — produktansvar — mangelfuld gennemførelse«)

(2002/C 144/07)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-52/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M. Patakia og B. Mongin) mod Den Franske Republik (befuldmægtigede: først K. Rispal-Bellanger og R. Loosli-Surrans, derefter ved R. Loosli-Surrans og J.-F. Dobbelle), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 9, henholdsvis artikel 3, stk. 3, og artikel 7 i Rådets direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar (EFT L 210, s. 29),

— ved i artikel 3 i lov nr. 98-389 af 19. maj 1998 om produktansvar (JORF af 21.5.1998, s. 7744) at medtage skader under 500 EUR

— ved i samme lovs artikel 8 at bestemme, at forhandleren af et defekt produkt i alle tilfælde er ansvarlig i samme omfang som producenten, og

— ved i lovens artikel 13 at bestemme, at producenten skal bevise, at han har truffet egnede foranstaltninger til at afværge følgerne af et defekt produkt, for at han kan påberåbe sig ansvarsfritagelsesgrundene i direktivets artikel 7, litra d) og e),

har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne S. von Bahr og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 25. april 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 9, stk. 1, litra b), henholdsvis artikel 3, stk. 3, og artikel 7 i Rådets direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar,

— ved i artikel 1386-2 i den franske code civil at medtage skader under 500 EUR

— ved i samme lovs artikel 1386-7, stk. 1, at bestemme, at forhandleren af et defekt produkt i alle tilfælde er ansvarlig i samme omfang som producenten, og

— ved i lovens artikel 1386-12, stk. 2, at bestemme, at producenten skal bevise, at han har truffet egnede foranstaltninger til at afværge følgerne af et defekt produkt, for at han kan påberåbe sig ansvarsfritagelsesgrundene i direktivets artikel 7, litra d) og e).

- 2) Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 163 af 10.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 23. april 2002

i sag C-143/00, Boehringer Ingelheim KG, Glaxo Group Ltd, The Wellcome Foundation Ltd, SmithKline Beecham plc, Eli Lilly and Co. m.fl. mod Swingward Ltd og Dowelhurst Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice)⁽¹⁾

(»Varemærker — direktiv 89/104/EØF — artikel 7, stk. 2 — konsumtion af de til varemærket knyttede rettigheder — lægemidler — parallelimport — ompakning af varer, der er forsynet med varemærket«)

(2002/C 144/08)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-143/00, angående en anmodning, som High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Det Forenede Kongerige), i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Boehringer Ingelheim KG, Boehringer Ingelheim Pharma KG mod Swingward Ltd, og Boehringer Ingelheim KG, Boehringer Ingelheim Pharma KG mod Dowelhurst Ltd, og Glaxo Group Ltd mod Swingward Ltd, og Boehringer Ingelheim KG, Boehringer Ingelheim Pharma KG mod Dowelhurst Ltd, og Glaxo Group Ltd, The Wellcome Foundation Ltd mod Dowelhurst Ltd, og SmithKline Beecham plc, Beecham Group plc, SmithKline & French Laboratories Ltd mod Dowelhurst Ltd, og Eli Lilly and Co. mod Dowelhurst Ltd, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 7, stk. 2, i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40, s. 1), som ændret ved aftalen af 2. maj 1992 om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EFT 1994 L 1, s. 3), samt af artikel 28 EF og 30 EF, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer), D.A.O. Edward, M. Wathelet, R. Schintgen, V. Skouris, J.N. Cunha Rodrigues og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: afdelingschef D. Louterman-Hubeau, den 23. april 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Artikel 7, stk. 2, i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemssta-

ternes lovgivning om varemærker, som ændret ved aftalen af 2. maj 1992 om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, skal fortolkes således, at indehaveren af et varemærke kan påberåbe sig sin varemærkeret med henblik på at forhindre en parallelimportør i at foretage ompakning af lægemidler, medmindre udøvelsen af retten hertil bidrager til en kunstig opdeling af markederne mellem medlemsstaterne.

- 2) Ompakning af lægemidler i form af udskiftning af emballagen er objektivt nødvendig i den i Domstolens praksis anvendte betydning, hvis det på grund af stærk modstand mod ometiketterede lægemidler hos en betydelig del af forbrugerne må anses for en hindring for at få effektiv adgang til det pågældende marked eller til en betydelig del heraf, at der ikke sker ompakning.
- 3) Parallelimportøren skal under alle omstændigheder overholde betingelsen om forudgående underretning for at have ret til at ompakke lægemidler, forsynet med et varemærke. Hvis parallelimportøren ikke overholder denne betingelse, kan varemærkeindehaveren modsætte sig markedsføring af det ompakke-lægemiddel. Det påhviler parallelimportøren selv at underrette varemærkeindehaveren om den påtænkte ompakning. I tilfælde af tvister herom tilkommer det nationale ret under hensyn til alle de relevante omstændigheder at tage stilling til, om varemærkeindehaveren har fået en rimelig frist til at reagere på den påtænkte ompakning.

(¹) EFT C 233 af 12.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 25. april 2002

i sag C-154/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 85/374/EØF — produktansvar — mangelfuld gennemførelse«)

(2002/C 144/09)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-154/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Patakia) mod Den Helleniske Republik (befuldmægtigede: A. Samoni-Rantou, G. Alexaki og S. Vodi-

na), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Helleniske Republik kun delvis har gennemført artikel 9, stk. 1, litra b), i Rådets direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar (EFT L 210, s. 29), idet den ikke i den nationale lov til gennemførelse af direktivet har fastsat en selvrisko på 500 EUR, som foreskrevet i direktivets artikel 9, stk. 1, litra b), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne S. von Bahr, D.A.O. Edward, A. La Pergola og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 25. april 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 9, stk. 1, litra b), i Rådets direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar, idet den ikke i den nationale lov til gennemførelse af direktivet har fastsat en selvrisko på 500 EUR, som foreskrevet i direktivets artikel 9, stk. 1, litra b).
- 2) Den Helleniske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 176 af 24.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 18. april 2002

i sag C-290/00, Johann Franz Duchon mod Pensionsversicherungsanstalt der Angestellten (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof) (¹)

(»Social sikring af vandrende arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende — EF-traktatens artikel 48 og 51 (efter ændring nu artikel 39 EF og 42 EF) — artikel 9a og 94 i forordning (EØF) nr. 1408/71 — arbejdsulykke, der er indtruffet i en anden medlemsstat, før forordningen trådte i kraft i oprindelsesmedlemsstaten — erhvervsudygtighed«)

(2002/C 144/10)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-290/00, angående en anmodning, som Oberster Gerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til

Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Johann Franz Duchon mod Pensionsversicherungsanstalt der Angestellten, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 48 og 51 (efter ændring nu artikel 39 EF og 42 EF) samt vedrørende fortolkningen eller gyldigheden af artikel 9a og 94 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne S. von Bahr og M. Wathelet (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 18. april 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Et tilfælde, hvor en person, som er statsborger i en medlemsstat, og som før denne stat tiltrådte Den Europæiske Union, har været beskæftiget som arbejdstager i en anden medlemsstat, hvor den pågældende havde været udsat for en arbejdsulykke, og som efter oprindelsesstatens tiltrædelse indgiver en ansøgning til myndighederne i denne sidstnævnte stat om erhvervsudygtighedspension som følge af denne ulykke, er omfattet af anvendelsesområdet for Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996.
- 2) Artikel 94, stk. 3, i forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97, sammenholdt med EF-traktatens artikel 48, stk. 2, (efter ændring nu artikel 39, stk. 2, EF), skal fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som § 235, stk. 3, litra a), i Allgemeines Sozialversicherungsgesetz, hvorefter der kun kan dispenseres fra kravet om udståelse af en karenstid som betingelse for, at der kan erhverves ret til erhvervsudygtighedspension, når den nedsatte erhvervsevne er forårsaget af en arbejdsulykke — der i det foreliggende tilfælde er indtruffet før den dato, hvor forordningen trådte i kraft i medlemsstaten — såfremt den tilskadekomne på tidspunktet for ulykken var obligatorisk eller frivilligt socialforsikret i henhold til denne medlemsstats lovgivning, men ikke enhver anden medlemsstats lovgivning.
- 3) EF-traktatens artikel 48, stk. 2, og artikel 51 (efter ændring nu artikel 39, stk. 2, EF og artikel 42 EF) skal fortolkes således, at de er til hinder for en bestemmelse som § 234, stk. 1, nr. 2, litra b), i Allgemeines Sozialversicherungsgesetz, sammenholdt med § 236, stk. 3, i samme lov, hvorefter der — med henblik på forlængelse af referenceperioden, hvori karenstiden skal være tilbagelagt som betingelse for, at der kan erhverves ret til pension — kun tages hensyn til perioder, hvori den forsikrede

har oppebåret invalidepension i henhold til en national socialsikringsordning mod ulykker, uden at der er mulighed for forlængelse af denne periode, når en sådan ydelse er udredt i henhold til lovgivningen i en anden medlemsstat.

- 4) Artikel 9a i forordning nr. 1408/71—som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97 —der er uforenelig med EF-traktatens artikel 48, stk. 2, og artikel 51, for så vidt som bestemmelsen udelukker muligheden for —med henblik på forlængelse af referenceperioden efter en medlemsstats lovgivning —at tage hensyn til de perioder, hvori der er udbetalt rente som følge af en arbejdsulykke i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, erklæres ugyldig.

(¹) EFT C 285 af 7.10.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 18. april 2002

i sag C-332/00, Kongeriget Belgien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Annullationssøgsmål — regnskabsafslutning for EUGFL — udelukkelse af udgifter — regnskabsårene 1995-1997 «)

(2002/C 144/11)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-332/00, Kongeriget Belgien (befuldmægtiget: A. Snoecx) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: A. Bordes og M. Niejahr), angående en påstand om dels annullation af Kommissionens beslutning 2000/448/EF af 5. juli 2000 om ændring af beslutning 1999/187/EF om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1995, der finansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen (EFT 180, s. 46), for så vidt som

den fra EF-finansiering udelukker udgifter til et beløb på 50 763 827 BEF, som Kongeriget Belgien har afholdt til støtte til salg af smør til nedsat pris og ydelse af støtte til fløde til koncentreret smør til fremstilling af konditorvarer, konsumis og andre levnedsmidler, dels delvis annullation af Kommissionens beslutning 2000/449/EF af 5. juli 2000 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 180, s. 49), i det omfang den fra EF-finansiering udelukker udgifter på et beløb på henholdsvis 1 602 256,45 EUR og 31 883,22 EUR, som Kongeriget Belgien ligeledes har afholdt til støtte til salg af smør til nedsat pris og ydelse af støtte til fløde til koncentreret smør til fremstilling af konditorvarer, konsumis og andre levnedsmidler, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann, J.-P. Puissechet, R. Schintgen og J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer); generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 18. april 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 355 af 9.12.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 7. maj 2002

i sag C-364/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 97/70/EF — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist«)

(2002/C 144/12)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-364/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: T. van Rijn) mod Kongeriget Nederlandene (befuldmægtiget: J. van Bakel), angående en påstand om, at

det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre Rådets direktiv 97/70/EF af 11. december 1997 om etablering af harmoniserede sikkerhedsforskrifter for fiskeskibe med en længde på 24 meter og derover (EFT 1998 L 34, s. 1), har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, S. von Bahr (refererende dommer), og dommerne D.A.O. Edward og A. La Pergola; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 7. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 97/70/EF af 11. december 1997 om etablering af harmoniserede sikkerhedsforskrifter for fiskeskibe med en længde på 24 meter og derover, idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.
- 2) Kongeriget Nederlandene betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 355 af 9.12.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 25. april 2002

i sag C-396/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 91/271/EØF — rensning af byspildevand — byspildevand hidrørende fra Milano — udledning til følsomt område — relevant afstrømningsområde«)

(2002/C 144/13)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-396/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: G. Valero Jordana og R. Amorosi) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af

M. Fiorilli), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2 og 5, i Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand (EFT L 135 s. 40), idet den ikke senest den 31. december 1998 har truffet foranstaltninger med henblik på, at udledninger af byspildevand fra Milano i et afstrømningsområde, der har sit udløb til områderne »Podeltaet« og det nordvestlige kystområde ved Adriaterhavet — som ved Den Italienske Republiks lovdekret nr. 152 af 11. maj 1999 om beskyttelse af vandområder mod forurening samt om gennemførelse af direktiv 91/271/EØF om rensning af byspildevand og direktiv 91/676/EØF om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget (GURI af 29.5.1999, Supplemento ordinario), blev kortlagt som følsomme i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 5 i direktiv 91/271/EØF — renses mere vidtgående end den sekundære eller tilsvarende rensning, som er beskrevet i nævnte direktivs artikel 4, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken (refererende dommer), og dommerne N. Colneric, C. Gulmann, R. Schintgen og V. Skouris; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 25. april 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2, i Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand, idet den ikke inden den 31. december 1998 har truffet foranstaltninger med henblik på, at udledninger af byspildevand fra Milano i et afstrømningsområde, der har sit udløb til områderne »Podeltaet« og det nordvestlige kystområde ved Adriaterhavet — som ved lovdekret nr. 152 af 11. maj 1999 om beskyttelse af vandområder mod forurening samt om gennemførelse af direktiv 91/271/EØF om rensning af byspildevand og direktiv 91/676/EØF om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, blev kortlagt som følsomme i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 5 i direktiv 91/271 — renses mere vidtgående end den sekundære eller tilsvarende rensning, som er beskrevet i nævnte direktivs artikel 4.
- 2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 28 af 27.1.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 30. april 2002

i sag C-400/00, Club-Tour, Viagens e Turismo SA mod Alberto Carlos Lobo Gonçalves Garrido, procesdeltager: Club Med Viagens L^{da} (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Judicial da Comarca do Porto)⁽¹⁾

(»Direktiv 90/314/EØF — pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure — begreberne »pakkerejse« og »en på forhånd fastlagt kombination«)

(2002/C 144/14)

(Processprog: portugisisk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-400/00, angående en anmodning, som Tribunal Judicial da Comarca do Porto (Portugal) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Club-Tour, Viagens e Turismo SA mod Alberto Carlos Lobo Gonçalves Garrido, procesdeltager: Club Med Viagens L^{da}, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2, nr. 1, i Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure (EFT L 158, s. 59), har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer) og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: R. Grass, den 30. april 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Begrebet »pakkerejse« i artikel 2, nr. 1, i Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure, skal fortolkes således, at det omfatter rejser, der er arrangeret af en formidler efter anmodning fra en forbruger eller en begrænset gruppe forbrugere i overensstemmelse med deres ønsker.
- 2) Begrebet »en på forhånd fastlagt kombination« i artikel 2, nr. 1, i direktiv 90/314 skal fortolkes således, at det omfatter kombinationer af turistmæssige ydelser, der var sammensat på det tidspunkt, hvor kontrakten blev indgået mellem formidleren og kunden.

⁽¹⁾ EFT C 372 af 23.12.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 25. april 2002

i de forenede sager C-418/00 og C-419/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik⁽¹⁾

(»Traktatbrud — fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne — inspektion af fiskerflåden og kontrol med landinger (artikel 5, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 170/83, artikel 1, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2241/87, artikel 9, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3760/92 og artikel 2 i forordning (EØF) nr. 2847/93) — forsinket suspension af fiskeri (artikel 11, stk. 1 og 2, i forordning nr. 2241/87 og artikel 21, stk. 1 og 2, i forordning nr. 2847/93) — ingen straffesag eller administrativ foranstaltning mod de ansvarlige for kvoteoverskridelser (artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 2241/87 og artikel 31 i forordning nr. 2847/93«)

(2002/C 144/15)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-418/00 og C-419/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: T. van Rijn og B. Mongin) mod Den Franske Republik (befuldmægtigede: C. Vasak og G. de Bergues), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 170/83 af 25. januar 1983 om en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne (EFT L 24, s. 1), artikel 1 og artikel 11, stk. 1 og 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2241/87 af 23. juli 1987 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol af fiskeri (EFT L 207, s. 1), artikel 9, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur (EFT L 389, s. 1), og artikel 2, artikel 21, stk. 1 og 2, og artikel 31 i Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93 af 12. oktober 1993 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik (EFT L 261, s. 1) (sag C-418/00) og sine forpligtelser i henhold til artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 3760/92 og artikel 2, 21 og 31 i forordning nr. 2847/93, sammenholdt med Rådets forordning (EF) nr. 3362/94 af 20. december 1994 om fastsættelse for 1995 af de samlede tilladte fangstmængder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande samt af visse betingelser for fiskeri af disse fangstmængder (EFT L 363, s. 1)

og Rådets forordning (EF) nr. 3074/95 af 22. december 1995 om fastsættelse for 1996 af de samlede tilladte fangstmængder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande samt af visse betingelser for fiskeri af disse fangstmængder (EFT L 330, s. 1) (sag C-419/00),

- idet den ikke har fastsat egnede regler for udnyttelsen af de kvoter, som den fik tildelt for fangstårene 1991-1994 (sag C-418/00) samt for 1995 og 1996 (sag C-419/00)
- idet den ikke har sikret overholdelsen af fællesskabsbestemmelserne om bevarelse af fiskearterne ved en kontrol af fiskeriet og ved en passende inspektion af landinger og registrering af fangster
- idet den ikke har nedlagt foreløbigt forbud mod fiskeri fra fiskerfartøjer under fransk territorium, selv om de foretagne fangster måtte antages at have opbrugt kvoten, og ikke har forbudt fiskeriet endeligt, selv efter at kvoten var overskredet betydeligt, såvel for fangstårene 1991-1994 (sag C-418/00) samt for 1995 og 1996 (sag C-419/00), og
- idet den ikke har anlagt straffesag eller truffet administrative foranstaltninger mod de skippere eller enhver anden, der er ansvarlig for fiskeri, som blev foretaget efter fiskeriforbud for fangstårene 1991-1994 (sag C-418/00) samt for 1995 og 1996 (sag C-419/00),

har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne D.A.O. Edward (refererende dommer) og M. Wathelet; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: R. Grass, den 25. april 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Franske Republik har for fangstårene 1991-1996 tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 170/83 af 25. januar 1983 om en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2241/87 af 23. juli 1987 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol af fiskeri, artikel 9, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur og artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93 af 12. oktober 1993 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik, idet den ikke har fastsat egnede regler for udnyttelsen af de kvoter, som den fik tildelt, og idet den ikke har sikret overholdelsen af fællesskabsbestemmelserne om bevarelse af fiskearterne ved en kontrol af fiskeriet og ved en passende inspektion af landinger og registrering af fangster.

Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 11, stk. 1 og 2, i forordning nr. 2241/87, for så

vidt angår fangstårene 1991-1993, og sine forpligtelser i henhold til artikel 21, stk. 1 og 2, i forordning nr. 2847/93, for så vidt angår fangstårene 1994-1996, idet den ikke har nedlagt foreløbigt forbud mod fiskeri fra fiskerfartøjer under fransk flag eller registreret på fransk territorium, selv om de foretagne fangster måtte antages at have opbrugt kvoten, og ikke har forbudt fiskeriet endeligt, selv efter at kvoten var overskredet betydeligt.

Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 2241/87, for så vidt angår fangstårene 1991-1993, og sine forpligtelser i henhold til artikel 31 i forordning nr. 2847/93, for så vidt angår fangstårene 1994-1996, idet den ikke har anlagt straffesager eller truffet administrative foranstaltninger mod skippere eller enhver anden, der er ansvarlig for fiskeri, efter at der er nedlagt fiskeriforbud.

- 2) Den Franske Republik betaler sagsomkostningerne.

(¹) EFT C 4 af 6.1.2001.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Femte Afdeling)

af 4. marts 2002

i sag C-175/00 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arbeidshof te Antwerpen): Marie-Josée Verwayen-Boelen mod Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (¹).

(Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — spørgsmål, hvis besvarelse udelukker enhver rimelig tvivl — artikel 67, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 — sammenlægning af forsikrings- eller beskæftigelsesperioder med henblik på erhvervelse af ret til ydelser ved arbejdsløshed — betingelsen om, at forsikrings- eller beskæftigelsesperioderne senest har været tilbagelagt efter den lovgivning, i henhold til hvilken ydelserne begæres)

(2002/C 144/16)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-175/00, angående en anmodning, som Arbeidshof te Antwerpen (Belgien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til

Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Marie-Josée Verwayen-Boelen mod Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 4, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1) har Domstolen (Femte Afdeling) sammensat af formanden for Femte Afdeling, P. Jann, og dommerne S. von Bahr, D.A.O. Edward, A. La Pergola (refererende dommer) og C.W.A. Timmermanns, generaladvokat: P. Léger, justitssekretær: R. Grass, den 4. marts 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

I overensstemmelse med artikel 67, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, er anvendelsen af bestemmelserne om sammenlægning af forsikrings- eller beskæftigelsesperioder i stk. 1 og 2 i samme artikel — bortset fra de tilfælde, der udtrykkeligt er omhandlet i stk. 3 — undergivet den betingelse, at den pågældende senest har tilbagelagt forsikrings- eller beskæftigelsesperioder efter den lovgivning, i henhold til hvilken der er fremsat begæring om ydelser ved arbejdsløshed.

(¹) EFT C 233 af 12.8.2000.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Sjette Afdeling)

af 21. marts 2002

i sag C-264/00, Gründerzentrum-Betriebs-GmbH mod Land Baden-Württemberg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Müllheim/Baden) (¹)

(»Procesreglementets artikel 104, stk. 2 — kapitaltilførsel — direktiv 69/335/EØF — gebyrer, der opkræves for oprettelse af et notarialdokument, hvorved stiftelsen af et kapital-selskab attesteres«)

(2002/C 144/17)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-264/00, angående en anmodning, som Amtsgericht Müllheim/Baden (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Gründerzentrum-Betriebs-GmbH mod Land Baden-Württemberg, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter (EFT L 249, s. 25), som ændret ved Rådets direktiv 85/303/EØF af 10. juni 1985 (EFT L 156, s. 23), har Domstolen (Sjette Afdeling) sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne N. Colneric, R. Schintgen (refererende dommer), V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 21. marts 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter, som ændret ved Rådets direktiv 85/303/EØF af 10. juni 1985, skal fortolkes således, at gebyrer, der opkræves for oprettelse af et notarialdokument, hvorved en af direktivet omfattet disposition attesteres, inden for rammerne af en ordning, der er kendetegnet ved, at notarerne er tjenestemænd, og ved, at gebyrerne til dels overføres til den offentlige myndighed, der har notarerne i sin tjeneste, indgår i dennes almindelige budget og anvendes til at finansiere de opgaver, der påhviler myndigheden — hvilket er tilfældet for den ordning, der er gældende i Oberlandesgericht Karlsruhes retskreds — udgør skatter eller afgifter i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktiv 69/335, som ændret.

Gebyrer for oprettelse af et notarialdokument, hvorved en udvidelse af selskabskapitalen i et kapital-selskab samt en ændring af dets navn og hjemsted attesteres, er i princippet forbudt i medfør af artikel 10, litra c) i direktiv 69/335, som ændret, såfremt de udgør skatter eller afgifter i direktivets forstand.

Den omstændighed, at en afgift, som opkræves for oprettelse af et notarialdokument, hvorved stiftelsen af et kapital-selskab attesteres, og hvis størrelse stiger direkte proportionalt med den tegnede selskabskapital, ikke kan overstige et maksimum, kan ikke i sig selv give gebyret karakter af vederlag, i det forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktiv 69/335, som ændret, hvis dette maksimum ikke kan anses for at være rimeligt i forhold til omkostningerne i forbindelse med den tjenesteydelse, som gebyret er modydelse for.

(¹) EFT C 247 af 26.8.2000.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Fjerde Afdeling)

af 25. april 2002

i sag C-96/01 P, The Galileo Company, Galileo International LLC mod Rådet for Den Europæiske Union⁽¹⁾.

(»Luftfart — adfærdskodeks for edb-reservationssystemer (CRS) — indkøb af data via grupper af luftfartsselskaber — annullationssøgsmål — afvisning — åbenbart, at appellen delvis skal afvises og delvis skal forkastes«)

(2002/C 144/18)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-96/01 P, The Galileo Company, Swindon (Det Forenede Kongerige), Galileo International LLC, Rosemont (De Forenede Stater), ved R. Plender, QC, for K. Holmes og for solicitors D. Austin og R. Butler, angående appel af kendelse afsagt den 15. december 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling), i sag T-113/99, Galileo og Galileo International mod Rådet (Sml. II, s. 4141), hvori der er nedlagt påstand om annullation af denne kendelse, hvor de andre parter i sagen er: Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: A. Lopes Sabino og M. Bishop), Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: F. Benyon og M. Huttunen), og Amadeus Global Travel Distribution SA, Madrid (Spanien), har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, S. von Bahr, dommerne D.A.O. Edward og C.W.A. Timmermans (refererende dommer); generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 25. april 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes
- 2) The Galileo Company og Galileo International LLC betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 124 af 5.5.2002.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Tredje Afdeling)

af 13. december 2001

i sag C-309/01 P, Rådet for Den Europæiske Union mod Hans McAuley⁽¹⁾

(»Appel — tjenestemænd — udnævnelse ved forfremmelse — sammenligning af fortjenester — klar skønsfejl — annullation — åbenbart at appellen skal forkastes«)

(2002/C 144/19)

(Processprog: fransk)

I sag C-309/01 P, Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: F. Anton og A. Pilette), angående appel af dom afsagt den 14. juni 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-230/99, McAuley mod Rådet (Sml. Pers. II, s. 583), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom samt om frifindelse for den i første instans nedlagte påstand — den anden part i appelsagen: Hans McAuley ved avocats J.-N. Louis og V. Peere — har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann og J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer); generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 13. december 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Rådet for Den Europæiske Union betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 289 af 13.10.2001.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. januar 2002 af Oberster Gerichtshof (Østrig) i sagen Herbert Karner Industrie-Auktionen GmbH mod Troostwijk GmbH

(Sag C-71/02)

(2002/C 144/20)

Ved kendelse afsagt den 29. januar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 4. marts 2002, har Oberster Gerichtshof

(Østrig) i sagen Herbert Karner Industrie-Auktionen GmbH mod Troostwijk GmbH forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 28 EF fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, der uafhængig af oplysningerne sandhedsindhold forbyder enhver henvisning til den omstændighed, at en vare hidrører fra et konkursbo, når der i offentlige bekendtgørelser eller i meddelelser, der er bestemt til en større personkreds, annonceres salg af varer, der hidrører fra et konkursbo, men som ikke længere tilhører konkursboet?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 31. januar 2002 af Diikitiko Efetio Athinon i sagen den græske stat mod Katina Petrova

(Sag C-79/02)

(2002/C 144/21)

Ved afgørelse truffet den 31. januar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 11. marts 2002, har Diikitiko Efetio Athinon i sagen den græske stat mod Katina Petrova forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

De præjudicielle spørgsmål er de samme som i anmodningen om præjudiciel afgørelse i sag C-78/02, og præmisserne er i det væsentlige de samme som præmisserne i anmodningen om præjudiciel afgørelse i sag C-78/02.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 31. januar 2002 af Diikitiko Efetio Athinon i sagen den græske stat mod Loukas Vlachos

(Sag C-80/02)

(2002/C 144/22)

Ved afgørelse truffet den 31. januar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 11. marts 2002, har Diikitiko Efetio Athinon i sagen den græske stat mod Loukas Vlachos forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

De præjudicielle spørgsmål er de samme som i anmodningen om præjudiciel afgørelse i sag C-78/02, og præmisserne er i det væsentlige de samme som præmisserne i anmodningen om præjudiciel afgørelse i sag C-78/02.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 31. januar 2002 af Oberster Gerichtshof (Østrig) i sagen Eurokeramik GmbH & Co. KG mod Gemeinnützige Salzburger Wohnbaugesellschaft mbH

(Sag C-81/02)

(2002/C 144/23)

Ved kendelse afsagt den 31. januar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 11. marts 2002, har Oberster Gerichtshof (Østrig) i sagen Eurokeramik GmbH & Co. KG mod Gemeinnützige Salzburger Wohnbaugesellschaft mbH forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Opfylder en almennyttig boligforening, der med to lokale myndigheder som selskabsdeltagere er oprettet som et anpartsselskab, den i foreningens vedtægter fastlagte opgave, der går ud på at opføre socialt boligbyggeri i almenhedens interesse, hvorved virksomheden ikke har industriel eller kommerciel karakter, og skal den derfor anses som et offentligretligt organ som omhandlet i artikel 1, litra b), i Rådets direktiv nr. 93/37/EØF af 14. juni 1993⁽¹⁾ om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter, når henses til, at den udfører sin virksomhed med begrænset vinding for øje, at den både er udsat for den almindelige konkurrence og den særlige konkurrence mellem almennyttige boligforeninger, at den modtager støtte fra de offentlige myndigheder, og at den er underlagt en særlig statslig kontrol?
2. Er fællesskabsretten til hinder for en national udbudsbestemmelse, der tillader, at ordregivende myndigheder udelukker en bydende fra udbudsproceduren, når der er tale om en bygge- og anlægskontrakt, hvis værdi er mindre end det fællesskabsretlige tærskelbeløb og ligger inden for en bagatelgrænse på omkring 10 000 EUR?

⁽¹⁾ EFT 1993 L 199, s. 54.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. februar 2002 af Verwaltungsgerichtshof i sagen Hannl + Hofstetter Internationale Spedition GmbH mod Finanzlandesdirektion for Wien, Niederösterreich og Burgenland (Berufungssenat II for Region Wien)

(Sag C-91/02)

(2002/C 144/24)

Ved kendelse afsagt den 28. februar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 15. marts 2002, har Verwaltungsgerichtshof i sagen Hannl + Hofstetter Internationale Spedition GmbH mod Finanzlandesdirektion for Wien, Niederösterreich og Burgenland (Berufungssenat II for Region Wien) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det i strid med de fællesskabsretlige toldbestemmelser at pålægge en afgiftsforhøjelse i medfør af § 108, stk. 1, i Zollrechts-Durchführungsgesetz (den østrigske lovgivning om gennemførelse af de fællesskabsretlige toldbestemmelser), som skal betales ved en toldskylds opståen i henhold til artikel 202-205 eller 210 eller 211 i Toldkodeksen, eller ved efteropkrævning i medfør af artikel 220 i Toldkodeksen, og denne afgiftsforhøjelse beløbsmæssigt svarer til den morarente, som ville være påløbet i perioden mellem tidspunktet for toldskyldens opståen og tidspunktet for bogføringen af toldskylden eller, ved efteropkrævning i henhold til artikel 220 i Toldkodeksen, mellem forfaldsdagen for den oprindelige bogførte toldskyld og det tidspunkt, hvor den told, der skal efteropkræves, bogføres?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. februar 2002 af Bundesgerichtshof i sagen Gerolsteiner Brunnen GmbH & Co. mod Putsch GmbH

(Sag C-100/02)

(2002/C 144/25)

Ved kendelse afsagt den 7. februar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 18. marts 2002, har Bundesgerichtshof i sagen Gerolsteiner Brunnen GmbH & Co. mod Putsch GmbH forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Finder artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets første direktiv 89/104/EØF⁽¹⁾ af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker også anvendelse, når tredjemand bruger de deri nævnte angivelser som et varemærke?
2. I bekræftende fald spørges: Er brugen som varemærke en omstændighed, som skal tages i betragtning i forbindelse med den i varemærkedirektivets artikel 6, stk. 1, sidste sætningsled, foreskrevne afvejning i forhold til kriteriet »redelig markedsføringsskik«?

⁽¹⁾ EFT L 40 af 11.2.1989, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. marts 2002 af Verwaltungsgericht Stuttgart i forvaltningsretssagen Ingeborg Beuttenmüller mod Land Baden-Württemberg

(Sag C-102/02)

(2002/C 144/26)

Ved kendelse afsagt den 5. marts 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 20. marts 2002, har Verwaltungsgericht Stuttgart i forvaltningsretssagen Ingeborg Beuttenmüller mod Land Baden-Württemberg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er artikel 3, sammenholdt med artikel 4, i Rådets direktiv 89/48/EØF⁽¹⁾ af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed umiddelbart anvendelig i den forstand, at en statsborger i en medlemsstat umiddelbart kan påberåbe sig direktivets bestemmelser ved en mangelfuld gennemførelse af direktivet i national ret?
2. Er artikel 3, sammenholdt med artikel 4, i Rådets direktiv 92/51/EØF⁽²⁾ af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF umiddelbart anvendelig i den forstand, at en statsborger i en medlemsstat i tilfælde af manglende gennemførelsesforanstaltninger inden for den givne frist umiddelbart kan påberåbe sig direktivets bestemmelser i forhold til alle nationale bestemmelser, der ikke er i overensstemmelse med direktivet?

Såfremt spørgsmål 1 og/eller 2 besvares bekræftende:

3. Er Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed eller Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF til hinder for en bestemmelse i national ret (i denne sag: Verordnung des baden-württembergischen Kultusministeriums zur Umsetzung der Richtlinie 89/48/EWG des Rates vom 21. Dezember 1988 über eine allgemeine Regelung zur Anerkennung der Hochschuldiplome, die eine mindestens dreijährige Berufsausbildung abschließen, für Lehrerberufe — delstaten Baden-Württembergs undervisningsministeriums forordning til gennemførelse af Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed, vedrørende lærergerningen — af 15.8.1996, herefter »EU-EWR-LehrerVO«), hvorefter en anerkendelse af en kvalifikation, der er erhvervet eller anerkendt i en anden af Den Europæiske Unions medlemsstater, til at udøve erhvervet som lærer

- a) ubetinget forudsætter en videregående uddannelse af mindst tre års varighed,
- b) kræver, at denne kvalifikation omfatter mindst to af de undervisningsfag, der er fastsat for den pågældende lærerstilling i Baden-Württemberg?

Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:

4. Skal artikel 1, litra a), andet afsnit, i direktiv 89/48/EØF fortolkes således, at den kvalifikation til lærergerningen, der er erhvervet ved den tidligere østrigske toårige uddannelse, er sidestillet med et eksamensbevis i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 1, litra a), første afsnit, i direktiv 89/48/EØF, når den kompetente østrigske myndighed attesterer, at det efter den toårige uddannelse erhvervede eksamensbevis med hensyn til anvendelsen af artikel 1, litra a), andet afsnit, i direktiv 89/48/EØF anses for sidestillet med det eksamensbevis (certifikat), der opnås efter den nuværende treårige uddannelse, og i Østrig giver de samme rettigheder med hensyn til adgangen til at optage erhvervet som folkeskolelærer eller udøvelsen af dette?

Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende:

5. Skal artikel 3, stk. 2, i direktiv 92/51/EØF fortolkes således, at den dér forudsatte »post-gymnasiale uddannelse af en varighed på over fire år« alene omfatter den fastsatte uddannelse ved en højere læreanstalt (studie ved en højere læreanstalt) eller tillige således, at den »post-gymnasiale uddannelse af en varighed på over fire år« omfatter forberedelsestiden til den praktiske prøve efter embedseksamen (praktikperiode — Lehramtsreferendariat)?

6. Såfremt artikel 3, stk. 1, i direktiv 92/51/EØF finder anvendelse på den i Østrig opnåede erhvervskompetencegivende (videregående) uddannelse på kun to år:

Følger det — i tilfælde af en manglende gennemførelse af direktiv 92/51/EØF inden for den frist, der er fastsat i artikel 17 — af artikel 3, stk. 1 litra a), i dette direktiv, at der består et krav på sidestilling af den i en medlemsstat erhvervede kvalifikation som lærer med den tilsvarende kvalifikation for en lærerkarriere i værtslandet, uden at værtslandet forinden — når forudsætningerne herfor er opfyldt — kan kræve udligningsforanstaltninger i henhold til artikel 4 i direktiv 92/51/EØF?

(1) EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16.

(2) EFT L 209 af 24.7.1992, s. 25.

Sag anlagt den 27. marts 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-113/02)

(2002/C 144/27)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 27. marts 2002 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved H. van Lier, som befuldmægtiget, bistået af advokaten M. Van Der Woude og R. Wezenbeek-Geuke.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7, stk. 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 259/93⁽¹⁾ af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab, artikel 1, litra e) og f), og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 75/442/EØF⁽²⁾ af 15. juli 1975 om affald (som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF⁽³⁾ samt artikel 82 EF sammenholdt med artikel 86 EF.

- Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

regler fører nemlig til, at mere affald anses for at være bestemt til bortskaffelse, og at der således tilbydes AVR Chemie mere affald til forbrænding.

(¹) EFT L 30, s. 1.

(²) EFT L 194, s. 39.

(³) EFT L 78, s. 32.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- I tilfælde, hvor 20% af affaldet i Nederlandene kan nyttiggøres, og en lille del af affaldet kan nyttiggøres i bestemmelseslandet, fremsættes der systematisk indsigelse. Denne mulighed er hverken hjemlet i forordning (EØF) nr. 259/93 eller i direktiv 75/442/EØF. Nederlandene anvender det omfang af nyttiggørelse, der kan opnås med forarbejdningskapaciteten i Nederlandene, som subjektivt kriterium for den nuværende anvendelse af artikel 7, stk. 4, femte led, i forordning (EØF) nr. 259/93. Det fremgår intetsteds af forordning (EØF) nr. 259/93, at dette er formålet eller meningen med forordningen. Tværtimod foreskriver artikel 7, stk. 4, femte led, at medlemsstaterne for hver ansøgning om udførsel skal foretage en individuel prøvelse, hvorved de skal tage hensyn til denne individuelle ansøgnings karakteristika på objektiv måde, dvs. uden forbindelse med deres egen markedssituation.

- Nederlandene anvender et kriterium, der består af et krav om kalorieværdien af affaldets forbrænding knyttet til dets klorindhold og fastsætter på grundlag heraf grænsen mellem nyttiggørelsen med brændsel som hovedanvendelse af farligt affald og endelig bortskaffelse af farligt affald. I overensstemmelse med forordningens og direktivets bestemmelser afhænger spørgsmålet, om affald skal anses for bestemt til bortskaffelse eller for bestemt til nyttiggørelse, imidlertid først og fremmest af den måde, hvorpå affaldet forarbejdes. Dette gælder navnlig for sondringen mellem affald til bortskaffelse som omhandlet i direktivets bilag II A, punkt D10, og affald til nyttiggørelse som omhandlet i direktivets bilag II B, punkt R9. Derfor skal der anvendes kriterier, der har tilknytning til forarbejdningsanlægget eller brugen, og selve affaldets type og forureningsart er ikke relevante kriterier for sondringen mellem affald til bortskaffelse og affald til nyttiggørelse.

- Kommissionen er af den opfattelse, at bestemmelserne i kapitel 8.3, del I, og kapitel 18 i del II i den nederlandske flerårsplan for farligt affald II for perioden 1997-2007 er i strid med de forpligtelser, der påhviler Nederlandene i henhold til artikel 86 EF, da disse regler har til følge, at AVR Chemies stilling på bekostning af konkurrerende virksomheder i udlandet beskyttes og forstærkes. Disse

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. marts 2002 af Oberlandesgericht Innsbruck i sagen Erich Gasser Gesellschaft m.b.H mod Firma MISAT s.r.l

(Sag C-116/02)

(2002/C 144/28)

Ved kendelse afsagt den 25. marts 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. april 2002, har Oberlandesgericht Innsbruck i sagen Erich Gasser Gesellschaft m.b.H mod Firma MISAT s.r.l. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Kan den ret, der forelægger EF-domstolen spørgsmål til præjudiciel afgørelse, forelægge disse allerede på grundlag af en parts (ikke forkastede) anbringender, både i tilfælde hvor disse bestrides eller hvor disse ikke (med angivelse af grundene hertil) bliver bestridt, eller skal retten først søge at afklare disse spørgsmål gennem oplysning af de faktiske forhold ved bevisførelse (i bekræftende fald i hvilket omfang?)
2. Kan den ret, ved hvilken sagen er anlagt senere i Bruxelleskonventionens artikel 21, stk. 1's forstand, efterprøve, om den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, har den fornødne kompetence, når den ret, ved hvilken sagen er anlagt senere, er enekompetent i henhold til Bruxelleskonventionens artikel 17, idet der er indgået en aftale om kompetence, eller skal den ret, som således er udpeget ved en værnetingsaftale, på trods af denne aftale følge fremgangsmåden i henhold til konventionens artikel 21?
3. Kan det forhold, at søgsmål ved retterne i en kontraherende stat er urimeligt langvarige (i vidt omfang uafhængigt af parternes adfærd), således at en part risikerer at lide betydelig skade, føre til, at den ret, for hvilken sagen er anlagt senere, i konventionens artikel 21's forstand, ikke har ret til at følge fremgangsmåden i henhold til denne bestemmelse?

4. Kan de i den italienske lov nr. 89 af 24. marts 2001 foreskrevne retsfølger begrunde, at bestemmelserne i konventionens artikel 21 også skal anvendes, når en part på grund af en eventuel urimeligt langvarig procedure ved den italienske ret risikerer at lide skade, og fremgangsmåden i medfør af artikel 21, som foreslået i spørgsmål 3, da ikke bør følges?
5. Under hvilke forudsætninger kan den ret, ved hvilken sagen er anlagt senere, i givet fald undlade at anvende bestemmelserne i konventionens artikel 21?
6. Hvilken fremgangsmåde skal retten anvende, hvis den under de i spørgsmål 3 beskrevne omstændigheder ikke har ret til at anvende konventionens artikel 21?

For det tilfælde, at konventionens artikel 21 skal anvendes — også under de i spørgsmål 3 beskrevne omstændigheder — er det ikke nødvendigt at besvare spørgsmål 4, 5 og 6.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. februar 2002 af Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Fjerde Afdeling, i sagen Industrias de Deshidratación Agrícola SA mod Administración del Estado

(Sag C-118/02)

(2002/C 144/29)

Ved kendelse afsagt den 6. februar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. marts 2002, har Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Fjerde Afdeling, i sagen Industrias de Deshidratación Agrícola SA mod Administración del Estado forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er det foreneligt med artikel 249, stk. 2, EF, artikel 10 EF og artikel 34, stk. 2, andet led, EF, Rådets forordning (EF) nr. 603/95⁽¹⁾ af 21. februar 1995 og Kommissionens forordning (EF) nr. 785/95⁽²⁾ af 6. april 1995, at der er fastsat nationale bestemmelser, der betinger støtte til tørring af frisk foder af, at foderet leveres til tørring i forarbejdningsvirksomhederne snittet og ikke pakket i baller?
2. Er det foreneligt med artikel 249, stk. 2, EF, artikel 10 EF og artikel 34, stk. 2, andet led, EF, Rådets forordning (EF) nr. 603/95 af 21. februar 1995 og Kommissionens

forordning (EF) nr. 785/95 af 6. april 1995, at nationale bestemmelser betinger tildeling af støtte til tørring af frisk foder af, at foderet ved leveringen til forarbejdningsvirksomheden har et vandindhold på over 30 %, og at det gennemsnitlige vandindhold ved leveringen til forarbejdningsvirksomheden er på mindst 35 % ved målinger foretaget ikke hyppigere end hver 10. dag?

3. Er det foreneligt med artikel 249, stk. 2, EF, artikel 10 EF og artikel 34, stk. 2, andet led, EF, Rådets forordning (EF) nr. 603/95 af 21. februar 1995 og Kommissionens forordning (EF) nr. 785/95 af 6. april 1995, at nationale bestemmelser betinger tildeling af støtte til tørring af frisk foder af, at foderet, regnet fra leveringstidspunktet, højst opbevares i forarbejdningsvirksomheden 24 timer, inden kunsttørringen foretages?
4. Er det foreneligt med artikel 249, stk. 2, EF, artikel 10 EF og artikel 34, stk. 2, andet led, EF, Rådets forordning (EF) nr. 603/95 af 21. februar 1995 og Kommissionens forordning (EF) nr. 785/95 af 6. april 1995, at nationale bestemmelser betinger tildeling af støtte til tørring af frisk foder af, at foderet er dyrket på jorder, der er beliggende højst 100 km fra forarbejdningsvirksomheden, idet dette krav dog kan fraviges, hvis en særlig transportform berettiger hertil?

⁽¹⁾ EFT L 63 af 21.3.1995, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 79 af 7.4.1995, s. 5.

Sag anlagt den 5. april 2002 af Europa-Parlamentet mod Royal & Sun Alliance Insurance (RSA)

(Sag C-123/02)

(2002/C 144/30)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. april 2002 anlagt sag mod Royal & Sun Alliance Insurance (RSA) af Europa-Parlamentet ved D. Petersheim, O. Caisou-Rousseau og M. Ecker, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Europa-Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

- 1) RSA's forsikringsopsigelser af 9. oktober og 6. november 2001 kendes ugyldige.

- 2) RSA pålægges at betale en erstatning på 407 812,86 EUR for år 2001 og 94 097,01 EUR for år 2002 til dækning af de udgifter, Parlamentet har haft ved indgåelse af en supplerende forsikringsdækning til erstatning for de forsikringer, som sagsøgte uberettiget har opsagt, samt alle hermed forbundne omkostninger, tilskrevet lovbestemte renter, hvorved alle skader, der indtræder i år 2002, bliver anmeldt til RSA på grundlag af de uberettiget opsagte forsikringspolicer.
- 3) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagen er anlagt ved Domstolen i medfør af en voldgiftsklausul i en forsikringskontrakt, der dækker Europa-Parlamentets goder og møbler i Luxembourg, Strasbourg, Bruxelles og en række andre byer (hvor Europa-Parlamentet har informationskontorer).

Parterne er uenige om gyldigheden af opsigelserne vedrørende for det første risikoen for »arbejdskonflikter-attentater«, og dernæst alle forsikringsdækningerne (brande og forbundne risici).

Europa-Parlamentet er af den opfattelse, at kontraktens særlige betingelser træder i stedet for klausulerne med de almindelige betingelser, som sagsøgte har påberåbt sig. Derudover kan artikel 42 i de almindelige betingelser for bygningerne i Frankrig ikke hjemle en opsigelse af standardforsikringerne med et varsel på mindre end seks måneder. Da den franske lovgivning forhindrer, at dækningen af standardrisici adskilles fra dækningen af risikoen for »arbejdskonflikter — attentater«, kan denne artikel ikke hjemle en opsigelse med et varsel, der er mindre end 6 måneder, for goder i Frankrig. Ligeledes gælder det, at da et varsel på syv dage ikke er fastsat i den luxembourgske lovgivning, der kategorisk forbyder enhver opsigelse, der ikke er fastsat udtrykkeligt i lovgivningen, er en sådan opsigelse ulovlig for bygningerne i Luxembourg.

For så vidt som forsikrings-selskabet i medfør af de generelle betingelser kan påberåbe sig en øget risiko, der ikke skyldes forsikredes handling, er de opsigelser, der henviser hertil, afgivet for sent, da de ikke overholder fristen på en måned fra forsikrings-selskabet fik kendskab til den risikoforøgende omstændighed. Det kontraktlige ansvar for manglende opfyldelse af forsikringskontrakten er baseret på den lovgivning, der finder anvendelse i de medlemsstater, hvor de forsikrede goder befinder sig.

Sag anlagt den 5. april 2002 af Europa-Parlamentet mod AIG Europe (AIG)

(Sag C-124/02)

(2002/C 144/31)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. april 2002 anlagt sag mod HDI AIG Europe (AIG) af Europa-Parlamentet ved D. Petersheim, O. Caisou-Rousseau og M. Ecker, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Europa-Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

- 1) AIG's forsikringsopsigelser af 8. oktober og 5. november 2001 kendes ugyldige.
- 2) AIG pålægges at betale en erstatning på 181 852,93 EUR for år 2001 og 44 556,84 EUR for år 2002 til dækning af de udgifter, Parlamentet har haft ved indgåelse af en supplerende forsikringsdækning til erstatning for de forsikringer, som sagsøgte uberettiget har opsagt, samt alle hermed forbundne omkostninger, tilskrevet lovbestemte renter, hvorved alle skader, der indtræder i år 2002, bliver anmeldt til AIG på grundlag af de uberettiget opsagte forsikringspolicer.
- 3) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag C-123/02 anførte.

Sag anlagt den 5. april 2002 af Europa-Parlamentet mod HDI International (HDI)

(Sag C-125/02)

(2002/C 144/32)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. april 2002 anlagt sag mod HDI International (HDI) af Europa-Parlamentet ved D. Petersheim, O. Caisou-Rousseau og M. Ecker, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Europa-Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

- 1) HDI's forsikringsopsigelser af 30. oktober og 20. november 2001 kendes ugyldige.
- 2) HDI pålægges at betale en erstatning på 44 556,84 EUR til dækning af de udgifter, Parlamentet har haft ved indgåelse af en supplerende forsikringsdækning til erstatning for de forsikringer, som sagsøgte uberettiget har opsagt, samt alle hermed forbundne omkostninger, tilskrevet lovbestemte renter, hvorved alle skader, der indtræder i år 2002, bliver anmeldt til HDI på grundlag af de uberettiget opsagte forsikringspolicer.
- 3) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag C-123/02 anførte.

Sag anlagt den 8. april 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-126/02)

(2002/C 144/33)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 8. april 2002 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Tricot, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet⁽¹⁾, navnlig artikel 27, idet det ikke har vedtaget de nødvendige love og admi-

nistrative bestemmelser for at efterkomme direktivet, eller idet det i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen om sådanne bestemmelser.

- Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Gennemførelsesfristen, der er forlænget med et år på grund af det belgiske elektricitetsnets særegenheder, udløb den 19. februar 2000, uden at Belgien havde truffet alle de nødvendige foranstaltninger, herunder navnlig udpegelsen af en systemoperatør (som omhandlet i artikel 10 i den belgiske lov om organisation af elektricitetsmarkedet).

⁽¹⁾ EFT L 27 af 30.1.1997, s. 20.

Appel iværksat den 8. april 2002 af Bernhard Schulte til prøvelse af dom afsagt den 7. februar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-261/94⁽¹⁾, Bernhard Schulte mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-128/02 P)

(2002/C 144/34)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 8. april 2002 iværksat appel af Bernhard Schulte ved Rechtsanwalt og Notar Reinhard Freise, Salzkotten, som befuldmægtiget, til prøvelse af dom afsagt den 7. februar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-261/94, Bernhard Schulte mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves.
- Sagsøgte dømmes til at erstatte sagsøgeren den skade, der er blevet påført ham ved det retsstridige afslag på at tildele den ansøgte leveringsreferencemængde, hvilken skade han har opgjort til et tab på mindst 30 000 DEM med tillæg af rente på mindst 5 % årligt med virkning fra den 1. december 1989.

Anbringender og væsentligste argumenter

- I den appellerede dom lægges det fejlagtigt til grund, at der var indtrådt forældelse. Så sent som efter indleveringen af stævningen afgav de sagsøgte over for sagsøgeren det bindende løfte, at man — efter afslutning af en række stadig verserende prøvesager ved Domstolen — ville forelægge ham et bindende erstatningstilbud. De sagsøgte har ikke uden videre kunnet sætte sig ud herover og påberåbe sig forældelse. Tillige har Retten i Første Instans ladet ude af betragtning, at der ikke var givet oplysninger om klageadgang.
- Det antages i den appellerede dom med urette, at det ikke var bestemmelserne i artikel 3a i forordning nr. 857/84⁽²⁾, men andre grunde, der medførte, at han ikke fik tildelt en referencemængde. I dette omfang har Retten ikke beskæftiget sig med og foretaget en bedømmelse af hele processtoffet.

⁽¹⁾ Endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser.

⁽²⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90 af 1.4.1984, s. 13).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. februar 2002 af Finanzgericht München i sagen Krings GmbH mod Oberfinanzdirektion Nürnberg, Zoll- u. Verbrauchsteuerabteilung, Dienstort München

(Sag C-130/02)

(2002/C 144/35)

Ved kendelse afsagt den 27. februar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. april 2002, har Finanzgericht München i sagen Krings GmbH mod Oberfinanzdirektion Nürnberg, Zoll- u. Verbrauchsteuerabteilung, Dienstort München, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal den kombinerede nomenklatur, som affattet i bilag I til Kommissionens forordning (EF) nr. 2031/200⁽¹⁾ af 6. august 2001 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT L 279), fortolkes således, at blandinger bestående af

- a) 64 % krystalsukker, 1,9 % teekstrakt og vand og
  - b) 64 % krystalsukker, 1,9 % teekstrakt, 0,8 % citronsyre og vand ikke skal betragtes som tilberedninger på basis af teekstrakter?
2. Er Kommissionens forordning (EF) nr. 306/200⁽²⁾ af 12. februar 2001 om tarifiering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EFT L 44, s. 25) gyldig, for så vidt angår de varer, der er omhandlet i bilagets nr. 2 og 3?

⁽¹⁾ EFT L 279 af 23.10.2001, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 44 af 15.2.2001, s. 25.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 2. april 2002 af Gerechtshof te Amsterdam (Douanekamer) i sagen Timmermans Diessen BV mod Inspecteur Belastingdienst/Douanedistrict Roosendaal

(Sag C-133/02)

(2002/C 144/36)

Ved dom afsagt den 2. april 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. april 2002, har Gerechtshof te Amsterdam (Douanekamer) i sagen Timmermans Diessen BV mod Inspecteur Belastingdienst/Douanedistrict Roosendaal forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Indeholder EF-toldkodeksens artikel 9, stk. 1⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 12, stk. 5, litra a), nr. iii), hjemmel til, at toldmyndighederne tilbagekalder en bindende tarifieringsoplysning, når de ændrer det heri indtagne standpunkt i relation til fortolkningen af de bestemmelser, der gælder for tarifieringen af denne vare, også selv om ændringen sker inden for den nævnte seksårs periode?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12.10.1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 2. april 2002 af Gerechtshof te Amsterdam (Douanekamer) i sagen Hoogenboom Production Ltd. mod Inspecteur Belastingdienst/Douanedistrict Rotterdam

(Sag C-134/02)

(2002/C 144/37)

Ved dom afsagt den 2. april 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. april 2002, har Gerechtshof te Amsterdam (Douanekamer) i sagen Hoogenboom Production Ltd. mod Inspecteur Belastingdienst/Douanedistrict Rotterdam forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Spørgsmålet er identisk med spørgsmålet forelagt i sag C-133/02⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 21 i dette nummer af Tidende.

Appel iværksat den 11. april 2002 af Mag Instrument, Inc. til prøvelse af dom afsagt den 7. februar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-88/00, Mag Instrument, Inc. mod Konto- ret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-136/02 P)

(2002/C 144/38)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 11. april 2002 iværksat appel af Mag Instrument, Inc. ved Rechtsanwältin Alexander Nette, Dr. jur. Guntram Rahn, Wedig von der Osten-Sacken, LL.M., og Holger Stratmann fra advokatfirmaet Hoffmann Eitle, München, til prøvelse af dom afsagt den 7. februar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-88/00, Mag Instrument, Inc. mod Konto- ret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)⁽¹⁾.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans' dom af 7. februar 2002 i sag T-88/00 ophæves, idet det fastslås, at der ikke foreligger absolutte registreringshindringer i henhold til EF-varemærkeforordningens artikel 7 for

EF-varemærkeansøgning nr. 000139527, 000119552, 000206789, 000206698 og nr. 0002060870.

- Den af Andet Appellkammer truffne afgørelse af 14. februar 2000 i sagerne R237/1999-2, R238/1999-2, R239/1999-2, R240/1999-2 og R241/1999-2 ophæves.
- Appellindstævnte betaler sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 40/94⁽²⁾: Retten behandler ikke i dommen de ansøgte tegn som et hele, men lægger ved sin prøvelse et misvisende ansøgningsindhold til grund, fordi den betragter de enkelte bestanddele.
- Fejlagtig bevisbedømmelse, der tilsidesætter logikkens almindelige love: Ved udtrykkeligt ikke at tage hensyn til faktiske forhold og beviser, der alene vedrører det oprindelige særpræg, har Retten undladt at tage hensyn til disse faktiske forhold og beviser under en fejlagtig henvisning til, at disse forhold og beviser kun vedrører opnåelse af det fornødne særpræg ved brug, hvorved Retten tilsidesætter logikkens love. Også ved sådanne faktiske forhold og beviser, hvor det ikke kan udelukkes, at de blandt andet vedrører et opnået fornødent særpræg ved brug, taler meget for, at det fornødne særpræg ikke først er opnået ved brug, men allerede var en oprindelig bestanddel. Det er åbenbart, at alene godt design bliver efterlignet.
- Tilsidesættelse af retten til forsvar (artikel 6, stk. 2, EF sammenholdt med EMRK artikel 6 og artikel 41, stk. 2, første led, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder): Retten er på ingen måde gået konkret ind i den store mangfoldighed af former, der er godtgjort af appellanten ved de faktiske forhold og beviser, hvorved Retten åbenbart ikke i tilstrækkeligt omfang har bedømt det fremlagte materiale vedrørende oprindeligt særpræg.
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94: Retten finder — hvilket er retligt fejlagtigt — at opfattelsen i omsætningen, dvs. omsætningskredsens faktiske iagttagelse, ikke skal bedømmes i henhold til artikel 7, stk. 1, litra b), men derimod udelukkende i henhold til artikel 7, stk. 3.
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94: Retten har undladt selv at konstatere, hvorvidt formerne — således som Retten uden videre har antaget — faktisk er så sædvanlige, at forbrugeren er vant til det

ansøgte varemærke, at man sædvanligvis støder på disse former i handelen, og at varemærkets art påvirker opfattelsen af varemærket i de pågældende omsætningskredse.

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94: Retten stiller for store krav til det fornødne særpræg.
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94: Retten stiller fejlagtige krav til det fornødne særpræg, der ikke fremgår af lovgrundlaget, idet — uden at der herved henvises til faktiske forhold overhovedet — en af Retten forudsat »designmæssig bredde« og omsætningsens tilvænning til former, der svarer til de former, der er omtvistede i denne sag, antages at påvirke særpræget.

(¹) Endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser.

(²) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT L 11 af 14.1.1994, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. marts 2002 af Social Security Commissioners, London, i sagen Brian Francis Collins mod Secretary of State for Work and Pensions

(Sag C-138/02)

(2002/C 144/39)

Ved kendelse afsagt den 28. marts 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 12. april 2002, har Social Security Commissioners, London, i sagen Brian Francis Collins mod Secretary of State for Work and Pensions forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er en person, der befinder sig i en tilsvarende situation som sagsøgeren i denne sag, arbejdstager i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Rådets forordning nr. 1612/68 (¹) af 15. oktober 1968?
2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Har en person, der befinder sig i en tilsvarende situation som sagsøgeren i denne sag, ret til at tage ophold i Det Forenede Kongerige i henhold til Rådets direktiv 68/360 (²) af 21. maj 1973?
3. Såfremt både spørgsmål 1 og 2 besvares benægtende: Følger det fællesskabsretlige bestemmelser eller principper, at en person, der befinder sig i en tilsvarende

situation som sagsøgeren i denne sag, har ret til sociale sikringsydelse på samme vilkår, som gælder for indkomstbaseret støtte til arbejdssøgende?

(¹) om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467)

(²) om afskaffelse af restriktioner om rejse og ophold inden for Fællesskabet for medlemsstaternes arbejdstagere og deres familiedlemmer (EFT 1968 II, s. 477).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 17. december 2001 af House of Lords i sagen The Queen mod Minister of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: S.P. Anastasiou (Pissouri) Limited m.fl., intervenienter: Cypfruvex (UK) Ltd, Cypfruvex Fruit and Vegetable (Cypfruvex) Enterprises Ltd

(Sag C-140/02)

(2002/C 144/40)

Ved kendelse afsagt den 17. december 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 16. april 2002, har House of Lords i sagen The Queen mod Minister of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: S.P. Anastasiou (Pissouri) Limited m.fl., intervenienter: Cypfruvex (UK) Ltd, Cypfruvex Fruit and Vegetable (Cypfruvex) Enterprises Ltd, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Såfremt citrusfrugter med oprindelse i ét tredjeland er blevet sendt til et andet tredjeland, kan det særlige krav i punkt 16.1 i bilag IV, del A, til direktiv 77/93/EØF, nu direktiv 2000/29/EF (¹), om, at emballagen skal være forsynet med et passende oprindelsesmærke, da kun opfyldes i oprindelseslandet, eller kan det i stedet opfyldes i dette andet tredjeland?
2. Skal den i punkt 16.2, 16.3 og 16.4 i direktiv 2000/29/EF foreskrevne officielle konstatering af oprindelseslandet

foretages af en myndighed i oprindelseslandet, eller kan den foretages af en myndighed i det ovennævnte andet tredjeland?

(¹) Rådets direktiv 2000/29/EF af 8.5.2000 om foranstaltninger mod indslæbning i Fællesskabet af skadegørere på planter eller planteprodukter og mod deres spredning inden for Fællesskabet (EFT L 169 af 10.7.2000, s. 1).

Sag anlagt den 17. april 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-143/02)

(2002/C 144/41)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. april 2002 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gregorio Valero Jordana og Roberto Amorosi, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, 6 og 7 i direktiv 92/43/EØF (¹) ved at vedtage gennemførelsesbestemmelser til direktivet, som
  - udelukker de projekter, der vil kunne have væsentlig betydning for lokaliteter af fællesskabsbetydning, som er forskellig fra den italienske lovgivning til gennemførelse af direktiverne vedrørende vurderingen af miljøindvirkningen, fra området for anvendelsen af reglerne om vurderingen af virkningerne,
  - ikke forudsætter mulighed for, for de særligt beskyttede zoner, at anvende pligten for en medlemsstats kompetente myndigheder til at vedtage passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne, samt for at undgå forstyrrelse af arterne, for hvilke områderne er udpegede, for så vidt som denne forstyrrelse vil have betydelige konsekvenser for direktivets målsætninger,

- ikke forudsætter, at der vil kunne anvendes bevaringsforanstaltninger i medfør af artikel 6, stk. 2, i direktiv 92/43/EØF på de steder, som omtales i artikel 5, stk. 1, i direktivet.

- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det fremgår af direktivets artikel 6, stk. 3, at alle planer eller projekter indgår i artiklens anvendelsesområde, når de i sig selv eller i forbindelse med andre planer eller projekter kan påvirke en lokalitet væsentligt. Udtrykket »alle«, der anvendes af EF-lovgiver, efterlader ingen tvivl vedrørende den kendsgerning, at ordet refererer til samtlige projekter, skønt de ikke er omfattet af direktiverne om vurderingen af indvirkningen på miljøet, og selv om de ikke direkte står i forbindelse med og er nødvendige for lokalitetens forvaltning.

Derimod begrænser artikel 5, stk. 3, i dekret nr. 357/97 fra republikkens præsident anvendelsesområdet til en opregning begrænset til projekter, som dér udtrykkeligt er angivet, således at man udelukker en hel række andre projekter, som imidlertid vil kunne have en væsentlig betydning for lokaliteten af fællesskabsbetydning.

Det italienske dekrets artikel 6, som gennemfører direktivets artikel 7, anvender på områderne med særlig beskyttelse alene forpligtelserne efter artikel 4, stk. 2 og 3, samt artikel 5, men ikke forpligtelserne efter artikel 1 i nævnte dekrets artikel 4, som på sin side gennemfører direktivets artikel 6, stk. 2.

Heraf følger, at den anfægtede italienske lovgivning ikke indeholder nogen pligt for de kompetente nationale myndigheder, vedrørende de særlige beskyttede områder, til at vedtage foranstaltninger, som skal undgå forringelse af natur og levesteder for arter samt forstyrrelse af de arter, for hvilke disse områder er udpeget.

Endelig siger dekret fra republikkens præsident nr. 357/97 intet vedrørende det, som er fastsat i direktivets artikel 5, stk. 4.

Det indebærer, at i det tilfælde, i hvilket Kommissionen, efter at have fastslået fravær af en national opregning i en medlemsstat, har indledt en samrådsprocedure med den pågældende medlemsstat, og, efter at fristen på seks måneder er udløbet — i tilfælde af manglende løsning af uoverensstem-

melserne — til Rådet har fremsendt et forslag vedrørende valg af den pågældende lokalitet som lokalitet med fællesskabsbetødning, fastsætter Italien ingen pligt til at undergive nævnte lokalitet, under samrådsperioden og i afventning af Rådets afgørelse, bevaringsforanstaltninger som omhandlet i direktivets artikel 6, stk. 2.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 31. januar 2002 af Bundesverwaltungsgericht i forvaltningssagen Delstaten Nordrhein-Westfalen mod Denkavit Futtermittel GmbH, procesdeltager: Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

(Sag C-145/02)

(2002/C 144/42)

Ved kendelse afsagt den 31. januar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 18. april 2002, har Bundesverwaltungsgericht i forvaltningssagen Delstaten Nordrhein-Westfalen mod Denkavit Futtermittel GmbH, procesdeltager: Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal nationale foderstofbestemmelser, der forbyder indførsel af foderstoffer, der er lovligt fremstillet i en anden medlemsstat, men som på grund af deres indhold af vitamin D3 ikke er i overensstemmelse med indførselslandets ret, umiddelbart bedømmes i forhold til artikel 28 og 30 EF?
2. Skal artikel 19 i tilsætningsstofdirektivet 70/524/EØF(¹) fortolkes således, at den tillader et forbud mod indførsel af tilskudsfoderblandinger, der er lovligt fremstillet i en anden medlemsstat, men som overskrider det i indførselslandet tilladte indhold af vitamin D3?

3. Afhænger svaret på spørgsmål 2 af, om forskellen mellem reglerne i fremstillings- og indførselslandet beror på en forskellig udnyttelse af reguleringsmulighederne i artikel 12, stk. 2, første punktum, litra b), i direktiv 70/524/EØF?

(¹) EFT L 270 af 14.12.1970, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 27. marts 2002 af Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) i sagen M.K. Alabaster mod 1) Woolwich PLC, 2) Secretary of State for Social Security

(Sag C-147/02)

(2002/C 144/43)

Ved beslutning truffet den 27. marts 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 22. april 2002, har Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) i sagen M.K. Alabaster mod 1) Woolwich PLC, 2) Secretary of State for Social Security forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Såfremt

- a) den indtægtsrelaterede del af en kvindes Statutory Maternity Pay (»SMP«) beregnes under hensyntagen til hendes sædvanlige, ugentlige indtægter i en otte ugers periode, som udløber den 15. uge inden den uge, hvor fødslen forventes at finde sted (herefter »den relevante periode«), og
- b) arbejdsgiveren på et givet tidspunkt efter udløbet af den relevante periode, som danner grundlag for beregning af den pågældende kvindes indtægtsrelaterede del af SMP, og inden udløbet af hendes barselsorlov, giver hende en lønforhøjelse, som ikke er tilbagedateret til den relevante periode, spørges:

Spørgsmål 1

Skal artikel 141 EF og dommen i Gillespie-sagen, Sml. I, s. 475, fortolkes således, at kvinden har krav på, at denne lønforhøjelse tages i betragtning i beregningen eller gen-beregningen af den indtægtsrelaterede del af hendes SMP?

Spørgsmål 2

Har det nogen indflydelse på bevarelsen af spørgsmål 1, om den faktiske dato for betaling af lønforhøjelsen begynder:

- (i) inden kvindens barselsorlov begynder,
- (ii) inden udløbet af perioden for den indtægtsrelaterede periode af hendes SMP, eller
- (iii) på en anden dato og, i bekræftende fald, hvilken dato?

Spørgsmål 3

Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende,

- (i) hvorledes skal der tages hensyn til lønforhøjelsen i beregningen eller genberegningen af den normale ugentlige indtægt i den relevante periode?
- (ii) Bør den relevante periode ændres?
- (iii) Skal der — og da i hvilket omfang — tages hensyn til andre omstændigheder, der er indtrådt i den periode, som lønforhøjelsen refererer til, såsom antallet af arbejdstimer og baggrunden for lønforhøjelsen?
- (iv) Følger det heraf, at der skal tages hensyn til en eventuel lønnedgang efter udløbet af den relevante periode, men inden udløbet af kvindens barselsorlov, i beregningen eller genberegningen af hendes SMP, og i bekræftende fald, hvorledes skal dette ske?

Europæiske Fællesskab, fortolkes således, at de er til hinder for, at en belgisk forvaltningsmyndighed, der behandler en ansøgning om navneændring for mindreårige børn, der er bosat i Belgien og både har belgisk og spansk statsborgerskab — i et tilfælde hvor ansøgningen ikke er begrundet i andre særlige forhold, end at disse børn bør bære det navn, de har ret til i henhold til spansk ret og traditioner — afviser ansøgningen under henvisning til, at denne type ansøgning »normalt afvises, eftersom børn i Belgien har faderens efternavn«, navnlig når myndighedens almindelige holdning er begrundet i, at den er af den opfattelse, at tildeling af et andet navn, som led i samfundsmæssige forhold i Belgien, kunne skabe tvivl om det pågældende barns afstamning, men at myndigheden for at imødegå ulemperne ved det dobbelte statsborgerskab foreslår ansøgere i denne situation, at de kun tager faderens første efternavn, men at ansøgningen undtagelsesvis, når der kun er få tilknytningsmomenter til Belgien, eller når det er nødvendigt at genetablere samme efternavn for søskende, kan imødekommes?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. april 2002 af Giudice di Pace di Genova i sagen Valentina Neri mod European School of Economics (ESE INSIGHT World Education System Ltd)

(Sag C-153/02)

(2002/C 144/45)

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 21. december 2001 af Conseil d'État (Belgien), section d'administration, i sagen Carlos Garcia Avello mod den belgiske stat

(Sag C-148/02)

(2002/C 144/44)

Ved dom afsagt den 21. december 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 24. april 2002, har Conseil d'État (Belgien), section d'administration, i sagen Carlos Garcia Avello mod den belgiske stat forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal de fællesskabsretlige principper om unionsborgerskab og fri bevægelighed for personer, der navnlig er fastlagt i artikel 17 og 18 i traktaten af 25. marts 1957 om oprettelse af Det

Ved kendelse afsagt den 18. april 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 26. april 2002, har Giudice di Pace di Genova i sagen Valentina Neri mod European School of Economics (ESE INSIGHT World Education System Ltd) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er der forenelighed mellem grundsætningerne i EF-traktaten om den frie bevægelighed for personer (artikel 39 ff.), etableringsretten (artikel 43 ff.), og den frie udveksling af tjenesteydelser (artikel 49 ff.), som fortolket af Domstolen i dennes praksis, og regler eller administrativ praksis i en national retsorden, som beskrevet i nærværende kendelses punkt III og IV? Der er navnlig tale om nationale regler og/eller national praksis, som

- hindrer etablering i Italien af et kapitalselskab, hvis hovedvirksomhed er centreret i Det Forenede Kongerige, og som i værtsstaten skal udøve virksomhed bestående i tilrettelæggelse og ledelse af studier til forberedelse af universitetsksamener, hvilken virksomhed selskabet lovligt er autoriseret til af de britiske statsinstitutioner,
  - har virkninger i forhold til indenlandske retssubjekter, som udøver tilsvarende virksomhed,
  - forbyder og/eller alvorligt hindrer selskabets italienske afdeling i, i en anden medlemsstat og mod vederlag, at erhverve tjenesteydelser til forberedelse af udøvelsen af den ovennævnte virksomhed,
  - afholder de studerende fra at indskrive sig ved disse studier, og
  - hindrer de indskrevne studerendes faglige uddannelse samt erhvervelsen af et kvalifikationsbevis, der for indehaveren kan indebære lettelse i relation til adgangen til faglig virksomhed eller lettelse for at udøve virksomheden med større fordel og i andre medlemsstater.
2. Tildeler Rådets direktiv 89/48/EF⁽¹⁾ af 21. december 1988 med den fortolkning, som Domstolen anmodes om at foretage, rettigheder, der også vil kunne påberåbes inden erhvervelsen af det eksamensbevis, som der er tale om i direktivets artikel 1? Og såfremt svaret på dette spørgsmål er bekræftende, spørges: Er der mellem nævnte direktiv — også i lyset af det, Domstolen fastslog ved dom af 7. marts 2001 i sag C-145/99, Kommissionen mod Den Italienske Republik⁽²⁾ — forenelighed med regler eller administrativ praksis i den nationale retsorden, som
- kræver anerkendelse af eksamensbeviser fra højere læreanstalter, der afslutter faglig uddannelse af mindst tre års varighed, men således, at anerkendelse af det offentlige sker efter et frit skøn,
  - alene tillader anerkendelse af kvalifikationsbeviser udstedt af universiteter anerkendt i Det Forenede Kongerige, såfremt de er opnået efter regelmæssigt fremmøde under hele studiet på det udenlandske område, således at der altså udelukkes eksamensbeviser udstedt på grundlag af studier ved udenlandske læreanstalter med virksomhed i Italien, skønt de pågældende læreanstalter er autoriseret af den offentlige myndighed, der er beføjet hertil i oprindelsesmedlemsstaten,
  - pålægger fremlæggelse af en attest fra den diplomatiske repræsentation eller Italiens konsul i det fremmede land, hvori man har udstedt det eksamensbevis, som godtgør, at den pågældende faktisk har boet på stedet i hele studietiden ved universitetet, og
  - begrænser anerkendelsen af eksamensbeviserne »udelukkende« til udøvelse af et erhverv, som allerede er udøvet i oprindelseslandet, hvorved man derfor udelukker enhver anerkendelse med henblik på adgang til et lovreguleret erhverv, skønt det endnu ikke er udøvet?
3. Hvad er betydningen og rækkevidden af udtrykket »skadelig afbrydelse af den faglige uddannelse« ved fortolkningen af Rådets afgørelse nr. 63/266/EF⁽³⁾ af 2. april 1963, og kan udtrykket omfatte oprettelse på nationalt plan fra det offentlige side af et permanent informationssystem, som betyder, at kvalifikationsbeviser/studiebeviser udstedt af et universitet, som vel er lovligt anerkendt i Storbritannien, dog ikke kan anerkendes i den nationale retsorden, såfremt beviserne er opnået på grundlag af studier gennemført på det nationale område?
-
- (¹) EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16.
(²) EFT C 109 af 4.5.2002, s. 2.
(³) EFT 63 af 20.4.1963, s. 1338.
-
- Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 22. april 2002 af Hässleholms tingsrätt i sagen Åklagaren mod Jan Nilsson**
- (Sag C-154/02)
- (2002/C 144/46)
- Ved kendelse afsagt den 22. april 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 26. april 2002, har Hässleholms tingsrätt i sagen Åklagaren mod Jan Nilsson forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:
1. Falder dyr, der er nævnt i bilag A, og som er udstoppede, ind under betegnelsen »forarbejdede enheder«?
  2. Hvad omfatter udtrykket »anskaffelse« i artikel 8, stk. 3, i forordning (EF) nr. 338/97⁽¹⁾?

3. Skal den, der har anskaffet enheden mere end 50 år tidligere, være den nuværende indehaver? — at de særlige ikke-bidragsspligtige ydelser, for hvilke der kan opstilles bopælskrav, er anført i bilag IIa, der blev indført ved forordning nr. 1247/92⁽²⁾ af 30. april 1992,
4. Medfører undtagelsesbestemmelsen i artikel 32 i forordning (EF) nr. 1808/2001⁽²⁾, at styrelsesrådets bedømmelse i henhold til artikel 2, litra w), i forordning (EF) nr. 338/97 ikke er nødvendig? — at tillæg til minimumspensionen er anført blandt de ydelser, der er undergivet bopælskrav i bilagets afsnit H, Italien, litra e), og
- at tillægget til minimumspensionen har ikke de egenskaber, der kendetegner en selvstændig ydelse, men snarere skal betragtes som en integreret del af den ydelse, der skal udredes?

(1) Rådets forordning (EF) af 9.12.1996 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed (EFT L 61 af 3.3.1997, s. 1).

(2) Kommissionens forordning (EF) af 30.8.2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 338/97 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed (EFT L 250 af 19.9.2001, s. 1).

Er dette bilag med andre ord foreneligt med EF-traktatens artikel 39 og 42, for så vidt som det forbyder eksport af denne ydelse, når der ikke er tale om en særlig ikke-bidragsspligtig ydelse, men snarere om en ydelse, som er en del af en bidragsspligtig ydelse (i dette tilfælde alderspension), som ikke må være underlagt noget bopælskrav?

(1) EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

(2) EFT L 136 af 19.5.1992, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. april 2002 af Tribunale di Roma — Sezione Lavoro 3 — i sagen Lidia Marcaletti mod Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(Sag C-158/02)

(2002/C 144/47)

Ved kendelse afsagt den 5. april 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. april 2002, har Tribunale di Roma — Sezione Lavoro 3 — i sagen Lidia Marcaletti mod Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- Er bilag IIa til forordning nr. 1408/7⁽¹⁾ gyldigt, for så vidt som det tillæg, der kan ydes til minimumspensionen efter italiensk lovgivning, er anført i afsnit H Italien, litra e), blandt de ydelser, der ikke er eksportable, når der henses til,
- at de ydelser inden for de forskellige sociale sikringsgrene, som er omfattet af forordningens saglige anvendelsesområde, er anført i artikel 4 i forordning (EØS) nr. 1408/71,
- at forordningens artikel 1, litra t), indeholder en fællesskabsretlig definition af begreberne »ydelse«, »pensioner« og »renter«,

Sag anlagt den 2. maj 2002 af Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-165/02)

(2002/C 144/48)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. maj 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kongeriget Spanien ved Abogado del Estado Rosario Silva de Lapuerta, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6, boulevard E. Servais.

Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 494/2002 af 19. marts 2002 om supplerende tekniske foranstaltninger for genopbygning af kulmulebestanden i ICES-underområde III, IV, V, VI og VII og ICES-afsnit VIIIa,b,d,e⁽¹⁾.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

— Fejlagtig hjemmel og manglende kompetence fra Kommissionens side: Den anfægtede forordning har som hjemmel artikel 45, stk. 1, i Rådets forordning nr. 850/98 om bevarelse af fiskeressourcerne gennem tekniske foranstaltninger til beskyttelse af unge marine organismer. Den nævnte bestemmelse tillægger Kommissionen en begrænset retsfastsættende kompetence, som Kommissionen kun kan udøve under de forudsætninger og på de betingelser, der er fastsat i bestemmelsen, mens den retsfastsættende kompetence på fiskeriområdet i almindelighed tilkommer Rådet, således som fastsat i artikel 37 EF. I det foreliggende tilfælde har Kommissionen henvist til en meddelelse fra Det Internationale Havundersøgelsesråd fra november 2000 og til forordning nr. 1162/2001 (som ifølge Kommissionen »ikke [kan] have nogen virkning«, jf. EFT L 47 af 19.2.2002, s. 21). Kommissionen har ikke anført nogen andre omstændigheder, der kan begrunde, at bevarelsen af ressourcerne af kulmule i de berørte ICES-områder krævede en øjeblikkelig handling fra Kommissionens side.

— Tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling.

— Manglende begrundelse

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag C-304/01⁽²⁾.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning af 19.3.2002, EFT L 77 af 20.3.2002, s. 8.

⁽²⁾ EFT C 289 af 13.10.2001, s. 15.

Slettelse af sag C-233/99⁽¹⁾

(2002/C 144/50)

Ved kendelse af 21. marts 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-233/99, straffesag mod Tonny Haugsted Hansen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Københavns Byret), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 246 af 28.8.1999.

Slettelse af sag C-369/99⁽¹⁾

(2002/C 144/51)

Ved kendelse af 19. marts 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-369/99, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 6 af 8.1.2000.

Slettelse af sag C-61/99⁽¹⁾

(2002/C 144/49)

Ved kendelse af 8. februar 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-61/99, Deutsche Post AG mod Landal Green Parks GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Mainz), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 121 af 1.5.1999.

Slettelse af sag C-407/99⁽¹⁾

(2002/C 144/52)

Ved kendelse af 11. december 2001 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-407/99, Vetharanigam Pathminidevi mod Landeskreditbank Baden-Württemberg — Förderbank (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundessozialgericht), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 34 af 5.2.2000.

Slettelse af sag C-425/99⁽¹⁾

(2002/C 144/53)

Ved kendelse af 11. december 2001 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-425/99, Akhtar Seyed Abbasy mod Landeskreditbank Baden-Württemberg — Förderbank (anmodning om præjudicial afgørelse fra Bundessozialgericht), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 34 af 5.2.2000.

Slettelse af sag C-369/00⁽¹⁾

(2002/C 144/56)

Ved kendelse af 6. marts 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-369/00, Kongeriget Nederlandene mod Rådet for Den Europæiske Union, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 316 af 4.11.2000.

Slettelse af sag C-29/00⁽¹⁾

(2002/C 144/54)

Ved kendelse af 7. februar 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-29/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 149 af 27.5.2000.

Slettelse af sag C-387/00⁽¹⁾

(2002/C 144/57)

Ved kendelse af 22. marts 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-387/00, Europa-Parlamentet mod Rådet for Den Europæiske Union, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 355 af 9.12.2000.

Slettelse af sag C-321/00⁽¹⁾

(2002/C 144/55)

Ved kendelse af 20. marts 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-321/00, Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 335 af 25.11.2000.

Slettelse af sag C-393/00⁽¹⁾

(2002/C 144/58)

Ved kendelse af 24. januar 2002 har formanden for Fjerde Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-393/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Hellske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 355 af 9.12.2000.

Slettelse af sag C-407/00⁽¹⁾

(2002/C 144/59)

Ved kendelse af 20. marts 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-407/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 28 af 27.1.2001.

Slettelse af sag C-408/00⁽¹⁾

(2002/C 144/60)

Ved kendelse af 22. februar 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-408/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 28 af 27.1.2001.

Slettelse af sag C-461/00⁽¹⁾

(2002/C 144/61)

Ved kendelse af 1. marts 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-461/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 45 af 10.2.2001.

Slettelse af sag C-462/00⁽¹⁾

(2002/C 144/62)

Ved kendelse af 1. marts 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-462/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig, skal slettes af registeret.

00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 45 af 10.2.2001.

Slettelse af sag C-235/01⁽¹⁾

(2002/C 144/63)

Ved kendelse af 9. januar 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-235/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 245 af 1.9.2001.

Slettelse af sag C-242/01⁽¹⁾

(2002/C 144/64)

Ved kendelse af 7. februar 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-242/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 212 af 28.7.2001.

Slettelse af de forenede sager C-269/01 og C-270/01⁽¹⁾

(2002/C 144/65)

Ved kendelse af 22. marts 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at de forenede sager C-269/01 og C-270/01, Flora Panepucci mod Rina Iannarelli (sag C-269/01) og Attilio Maria Cecchini mod Mario Basile (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Tribunale civile e penale di L'Aquila), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 275 af 29.9.2001.

Slettelse af sag C-282/01⁽¹⁾

(2002/C 144/66)

Ved kendelse af 21. marts 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-282/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 245 af 1.9.2001.

Slettelse af sag C-287/01⁽¹⁾

(2002/C 144/67)

Ved kendelse af 11. april 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-287/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 245 af 1.9.2001.

Slettelse af sag C-288/01⁽¹⁾

(2002/C 144/68)

Ved kendelse af 6. marts 2002 har præsidenten for De

Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-288/01, Ulf Thomsen mod Finanzamt Flensburg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 275 af 29.9.2001.

Slettelse af sag C-350/01⁽¹⁾

(2002/C 144/69)

Ved kendelse af 6. marts 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-350/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 317 af 10.11.2001.

Slettelse af sag C-409/01⁽¹⁾

(2002/C 144/70)

Ved kendelse af 22. marts 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-409/01, Rolando Salustest mod Giovanni Petrucci (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale civile e penale di L'Aquila), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 348 af 8.12.2001.

RETTE I FØRSTE INSTANS

RETTENS DOM

af 28. februar 2002

i sag T-308/94, Cascades SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(»Konkurrence — EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1, EF) — ansvar for den retsstridige adfærd — bøde — appel — hjemvisning til Retten — ligebehandlingsprincippet — retskraft «)

(2002/C 144/71)

(Processprog: fransk)

I sag T-308/94, Cascades SA, Bagnolet (Frankrig), ved advokat J.-Y. Art, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R. Lyal og É. Gippini Fournier), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 94/601/EF af 13. juli 1994 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/C/33.833 — Karton) (EFT L 243, s. 1), har Retten (Første Udvidede Afdeling), sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne K. Lenaerts, J. Pirrung, M. Vilaras og N.J. Forwood; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen den 28. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved artikel 3 i Kommissionens beslutning 94/601/EF af 13. juli 1994 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/C/33.833 — Karton), fastsættes til 13 538 000 EUR.
- 2) Sagsøgeren bærer fem sjettedele af sine egne omkostninger og af Kommissionens omkostninger for Domstolen og Retten, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.
- 3) Kommissionen bærer en sjettedel af sagsøgerens omkostninger og af sine egne omkostninger for Domstolen og Retten, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

⁽¹⁾ EFT C 351 af 10.12.1994.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 28. februar 2002

i sag T-395/94, Atlantic Container Line AB m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(Konkurrence — linjekonferencer — forordning (EØF) nr. 4056/86 — anvendelsesområde — gruppefritagelse — forordning (EØF) nr. 1017/68 — individuel fritagelse)

(2002/C 144/72)

(Processprog: engelsk)

I sag T-395/94, Atlantic Container Line AB, Göteborg (Sverige), Cho Yang Shipping Co. Ltd, Seoul (Sydkorea), DSR-Senator Line GmbH, Bremen (Tyskland), Hapag Lloyd AG, Hamburg (Tyskland), Mediterranean Shipping Company SA, Genève (Schweiz), A.P. Møller-Mærsk Line, København (Danmark), Nedlloyd Lijnen BV, Rotterdam (Nederlandene), Neptune Orient Lines Ltd, Singapore (Singapore), Nippon Yusen Kaisha (NYK Line), Tokyo (Japan), Orient Overseas Container Line (UK) Ltd, Levington (Det Forenede Kongerige), P & O Containers Ltd, London, Polish Ocean Line (POL), Gdansk (Polen), Sea-Land Service Inc., Jersey City, New Jersey (Amerikas Forenede Stater), Tecomar SA de CV, Mexico (Mexico), Transportación Marítima Mexicana SA de CV, Mexico, ved solicitors J. Pheasant, N. Bromfield og S. Kim, dernæst ved solicitor M. Levitt, og med valgt adresse i Luxembourg, støttet af The European Community Shipowners' Association ASBL, Bruxelles, ved advokat D. Waelbroeck, og af The Japanese Shipowners' Association, Tokyo, først ved N. Forwood, QC, og solicitor P. Rutley, dernæst ved advokat F. Murphy, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: B. Langeheine og R. Lyal), støttet af The Freight Transport Association Ltd, Tunbridge Wells (Det Forenede Kongerige), der omfatter The British Shipping Council, af Association des utilisateurs de transport de fret, Paris (Frankrig), der omfatter Conseil des chargeurs français, og af The European Council of Transport Users ASBL, Bruxelles, der omfatter The European Shippers Council, ved solicitor-advocate QC M. Clough, og med valgt adresse i Luxembourg,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 94/980/EF af 19. oktober 1994 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/34.446 — Trans Atlantic Agreement) (EFT L 376, s. 1), har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger; justitssekretær: referendar Y. Mottard, den 28. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 5 i Kommissionens beslutning 94/980/EF af 19. oktober 1994 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/34.446 — Trans Atlantic Agreement) annulleres.
- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.
- 3) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger samt fire femtedele af de omkostninger, Kommissionen og intervenienterne The Freight Transport Association Ltd, Association des utilisateurs de transport de fret og The European Council of Transport Users ASBL har afholdt, herunder omkostningerne i forbindelse med de to sager om foreløbige forholdsregler T-395/94 R og T-395/94 R II.
- 4) Kommissionen bærer en femtedel af sine egne omkostninger.
- 5) Intervenienterne The Freight Transport Association Ltd, Association des utilisateurs de transport de fret og The European Council of Transport Users ASBL bærer en femtedel af deres egne omkostninger.
- 6) Intervenienterne The European Community Shipowners Association ASBL og The Japanese Shipowners' Association bærer deres egne omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagerne om foreløbige forholdsregler T-395/94 R og T-395/94 R II.

(¹) EFT C 392 af 31.12.1994.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 28. februar 2002

i sag T-18/97, Atlantic Container Line AB m.fl. mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Konkurrence — linjekonferencer — aftale om fastsættelse af fragtraterne for landtransportdelen af en kombineret transport — forordning nr. 1017/68 — anmeldelse — immunitet — formaliteten«)

(2002/C 144/73)

(Processprog: engelsk)

I sag T-18/97, Atlantic Container Line AB, Göteborg (Sverige), Cho Yang Shipping Co. Ltd, Seoul (Sydkorea), DSR-Senator Lines GmbH, Bremen (Tyskland), Hanjin Shipping Co. Ltd, Seoul (Sydkorea), Neptune Orient Lines Ltd, Singapore (Singapore), Nippon Yusen Kaisha (NYK Line), Tokyo (Japan), Orient Overseas Container Line (UK) Ltd, Levington (Det Forenede Kongerige), P & O Nedlloyd BV, Rotterdam (Nederlandene), P & O Containers Ltd, London (Det Forenede Kongerige), Hapag-Lloyd AG, Hamburg (Tyskland), A.P. Møller-Mærsk Line, København (Danmark), Mediterranean Shipping Company SA, Genève (Schweiz), POL-Atlantic, Gdynia (Polen), Sea-Land Service Inc., Charlotte (USA), Tecomar SA de CV, Mexico (Mexico), Transportación Marítima Mexicana SA de CV, Mexico (Mexico), ved solicitors J. Pheasant og N. Bromfield, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: R. Lyal), støttet af: Den Franske Republik (befuldmægtigede: K. Rispal-Bellanger og R. Loosli-Surrans), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(96) 3414 endelig udg. af 26. november 1996 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (sag IV/35.134 — Trans-Atlantic Conference Agreement), har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger; justitssekretær: referendar Y. Mottard, den 28. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.
- 3) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 94 af 22.3.1997.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 28. februar 2002

i sag T-598/97, *British Shoe Corporation Footwear m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union* ⁽¹⁾.

(Antidumping — annullationsøgsmål — afvisning)

(2002/C 144/74)

(Processprog: engelsk)

I sag T-598/97, *British Shoe Corporation Footwear Supplies Ltd, Leicester (Det Forenede Kongerige), Clarks International Ltd, Somerset (Det Forenede Kongerige), Deichmann-Shuhe GmbH & Co. Vertriebs KG, Essen (Tyskland), Groupe André SA, Paris, Reno Versandhandel GmbH, Thaleischweiler-Froschen (Tyskland), Leder & Schuh AG, Graz (Østrig), ved solicitors A. Bell og M. Powell, og med valgt adresse i Luxembourg, støttet af Foreign Trade Association (FTA), ved avocat B. Sheridan, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: S. Marquardt, H.-J. Rabe og B. Berrisch), støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: V. Kreuzschitz, S. Meany og N. Khan) og Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC), ved avocats P. Vlaeminck, J. Holmens og L. Van Den Hende, og med valgt adresse i Luxembourg, angående en påstand om annullation af Rådet forordning (EF) nr. 2155/97 af 29. oktober 1997 om indførelse af en endelig antidumpingtold på indførsel af visse typer fodtøj med overdel af tekstilmaterialer og med oprindelse i Folkerepublikken Kina og i Indonesien og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold, der indføres (EFT L 298, s. 1), har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne R. García-Valdecasas, V. Tiili, R.M. Moura Ramos og J.D. Cooke; justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González, den 28. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:*

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger samt in solidum de omkostninger, som Rådet for Den Europæiske Union har afholdt, bortset fra omkostningerne i forbindelse med Foreign Trade Associations og Confédération européenne de l'industrie de la chaussures intervention.

3) *Foreign Trade Association* bærer sine egne omkostninger samt de omkostninger, som Rådet har afholdt i forbindelse med *Foreign Trade Associations* intervention.

4) *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber* bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 55 af 20.2.1998.

RETTENS DOM

af 28. februar 2002

i sag T-155/98, *Société internationale de diffusion et d'édition (SIDE) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber* ⁽¹⁾

(»Statsstøtte — driftsstøtte — EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og artikel 92, stk. 3, litra d) [efter ændring nu artikel 87, stk. 1, og artikel 87, stk. 3, litra d), EF] — betingelser for en undtagelse fra forbuddet i traktatens artikel 92, stk. 1 — relevant marked — eksportstøtte i bogsektoren«)

(2002/C 144/75)

(Processprog: fransk)

I sag T-155/98, *Société internationale de diffusion et d'édition (SIDE)*, Bagneux (Frankrig), ved avocat N. Coutrelis, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: G. Rozet og B. Mongin), støttet af: Den Franske Republik (befuldmægtigede: J.-F. Dobelle, G. de Bergues og F. Million), angående en påstand om annullation af artikel 1, sidste punktum, i Kommissionens beslutning 1999/133/EF af 10. juni 1998 om statsstøtte til Coopérative d'exportation du livre français (CELF) (EFT 1999 L 44, s. 37), har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne R. García-Valdecasas, V. Tiili, R.M. Moura Ramos og J.D. Cooke; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 28. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 1, sidste punktum, i Kommissionens beslutning 1999/133/EF af 10. juni 1998 om statsstøtte til Coopérative d'exportation du livre français (CELF) annulleres.

2) Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgerens omkostninger.

3) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 378 af 5.12.1998.

RETTENS DOM

af 20. marts 2002

i sag T-17/99, KE KELIT Kunststoffwerk GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Konkurrence — kartel — fjernvarmerør — EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 — bøde — ligebehandling — retningslinjer for beregningen af bøder — forbud mod tilbagevirkende gyldighed«)

(2002/C 144/76)

(Processprog: tysk)

I sag T-17/99, KE KELIT Kunststoffwerk GmbH, Linz (Østrig), ved advokaterne G. Grassner og W. Löbl, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: W. Mölls og E. Gippini Fournier), hvorunder der principalt er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 1999/60/EF af 21. oktober 1998 om en procedure efter EF-traktatens artikel 85 (sag IV/35.691/E-4: Rørkartel (præisolerede rør) (EFT 1999 L 24, s. 1) eller subsidiært om nedsættelse af den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved denne beslutning, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne V. Tiili og R.M. Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig G. Herzig, den 20. marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 86 af 27.3.1999.

RETTENS DOM

af 20. marts 2002

i sag T-23/99, LR af 1998 A/S mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Konkurrence — kartel — fjernvarmerør — EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 EF) — sammenhængende overtrædelse — boykot — aktindsigt — bøde — retningslinjer for beregningen af bøder — forbud mod tilbagevirkende gyldighed — berettiget forventning«)

(2002/C 144/77)

(Processprog: engelsk)

I sag T-23/99, LR af 1998 A/S, tidligere Løgstør Rør A/S, Løgstør (Danmark), ved avocats D. Waelbroeck og H. Peytz, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: P. Olivier og E. Gippini Fournier), hvorunder der principalt er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 1999/60/EF af 21. oktober 1998 om en procedure efter EF-traktatens artikel 85 (sag IV/35.691/E-4: Rørkartel (præisolerede rør) (EFT 1999 L 24, s. 1) og subsidiært om nedsættelse af den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved denne beslutning, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne V. Tiili og R.M. Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig G. Herzig, den 20. marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 86 af 27.3.1999.

RETTENS DOM

af 20. marts 2002

i sag T-28/99, Sigma Technologie di rivestimento Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

»Konkurrence — kartel — fjernvarmerør — EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 EF) — bevis for deltagelse i et kartel som helhed — bøde«

(2002/C 144/78)

(Processprog: italiensk)

I sag T-28/99, Sigma Technologie di rivestimento Srl, Lonato (Italien), ved advokaterne A. Pappalardo, M. Pappalardo og M. Merola, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: L. Pignataro og E. Gippini Fournier), hvorunder der principielt er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 1999/60/EF af 21. oktober 1998 om en procedure efter EF-traktatens artikel 85 (sag IV/35.691/E-4: Rørkartel (præisolerede rør) (EFT 1999 L 24, s. 1) og subsidiært om nedsættelse af den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved denne beslutning, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne V. Tiili og R.M. Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González, den 20. marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 1 i Kommissionens beslutning 1999/60/EF af 21. oktober 1998 om en procedure efter EF-traktatens artikel 85 (sag IV/35.691/E-4: Rørkartel (præisolerede rør) annulleres, for så vidt som den fastslår, at sagsøgeren har overtrådt bestemmelserne i traktatens artikel 85, stk. 1, idet virksomheden, ud over at have deltaget i en overtrædelse af de nævnte bestemmelser på det italienske marked, har deltaget i et kartel, der omfattede hele fællesmarkedet.
- 2) Beslutningens artikel 3, litra i), annulleres, for så vidt som den pålægger sagsøgeren en bøde, hvis beløb er beregnet på grundlag af en deltagelse i kartellet, der omfattede hele fællesmarkedet, og under hensyntagen til virksomhedens forsætlige fortsættelse af overtrædelsen.

- 3) Bøden, der er pålagt sagsøgeren ved beslutningens artikel 3, litra i), nedsættes til 300 000 EUR.
- 4) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
- 5) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler en tredjedel af Kommissionens omkostninger.
- 6) Kommissionen bærer to tredjedele af sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 100 af 10.4.1999.

RETTENS DOM

af 20. marts 2002

i sag T-31/99, ABB Asea Brown Boveri Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

»Konkurrence — kartel — fjernvarmerør — EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 EF) — princippet om god forvaltning — bøde — retningslinjer for beregningen af bødebeløbet — berettiget forventning«

(2002/C 144/79)

(Processprog: engelsk)

I sag T-31/99, ABB Asea Brown Boveri Ltd, Zürich (Schweiz), ved advokaterne A. Weitbrecht og S. Völcker, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: P. Oliver og E. Gippini Fournier), hvorunder der principalt er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 1999/60/EF af 21. oktober 1998 om en procedure efter EF-traktatens artikel 85 (sag IV/35.691/E-4: Rørkartel (præisolerede rør) (EFT 1999 L 24, s. 1) eller subsidiært om nedsættelse af den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved denne beslutning, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne V. Tiili og R.M. Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig G. Herzig, den 20. marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved artikel 3, litra a), i Kommissionens beslutning 1999/60/EF af 21. oktober 1998 om en procedure efter EF-traktatens artikel 85 (sag IV/35.691/E-4: Rørkartel (præisolerede rør), nedsættes til 65 000 000 EUR.
- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.
- 3) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler 90 % af de af Kommissionen afholdte omkostninger.
- 4) Kommissionen bærer 10 % af sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 121 af 1.5.1999.

RETTENS DOM

af 21. marts 2002

i sag T-131/99, Michael Hamilton Shaw og Timothy John Falla mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Konkurrence — aftaler om levering af øl — individuel fritagelse — EF-traktatens artikel 85, stk. 3 (nu artikel 81, stk. 3, EF)«)

(2002/C 144/80)

(Processprog: engelsk)

I sag T-131/99, Michael Hamilton Shaw, Wixford, Alcester, Warwickshire (Det Forenede Kongerige), Timothy John Falla, Brighton (Det Forenede Kongerige), ved solicitor J.H. Maitland-Walker, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: P. Oliver, K. Wiedner og N. Khan), støttet af Whitbread plc, London (Det Forenede Kongerige), ved N. Green, QC, solicitors J. Flynn og M. Lowe, og med valgt adresse i Luxembourg, angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 1999/230/EF af 24. februar 1999 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (sag IV/35.079/F3 — Whitbread) (EFT L 88, s. 26), har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne K. Lenaerts og M. Jaeger; justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González, den 21. marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.
- 3) Intervenienten bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 246 af 28.8.1999.

RETTENS DOM

af 20. marts 2002

i sag T-175/99, UPS Europe SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Konkurrence — misbrug af dominerende stilling — postsektoren — tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse — anvendelse af indtægter, der hidrører fra et monopoliseret marked — erhvervelse af fælles kontrol over en virksomhed, der opererer på et ikke-monopoliseret marked — begrundelse«)

(2002/C 144/81)

(Processprog: engelsk)

I sag T-175/99, UPS Europe SA, Bruxelles (Belgien), ved avocats T.R. Ottervanger og D. Arts, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: B. Doherty og K. Wiedner), støttet af Deutsche Post AG, Bonn (Tyskland), ved Rechtsanwalt J. Sedemund, og med valgt adresse i Luxembourg, angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning SG (99) D/4155 af 10. juni 1999 om afvisning af sagsøgerens klage af 8. juni 1999, for så vidt som denne beslutning vedrører artikel 82 EF og Deutsche Post AG's delvise erhvervelse af DHL International Ltd, har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne R. García-Valdecasas, V. Tiili, R.M. Moura Ramos og J.D. Cooke; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 20. marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen og intervenienten afholdte omkostninger.

(¹) EFT C 281 af 2.10.1999.

- 3) Intervenienten bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 6 af 8.1.2000.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

RETTENS DOM

den 26. februar 2002

af 21. marts 2002

i sag T-231/99, Colin Joynson mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

i sag T-323/99, Industrie Navali Meccaniche Affini SpA (INMA) og Italia Investimenti SpA (Itainvest) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹).

(»Konkurrence — aftaler om levering af øl — individuel fritagelse — artikel 81, stk. 3, EF«)

(Statsstøtte — skibsbygningsindustrien — begrebet støtte — manglende begrundelse)

(2002/C 144/82)

(2002/C 144/83)

(Processprog: engelsk)

(Processprog: italiensk)

I sag T-231/99, Colin Joynson, Manchester (Det Forenede Kongerige), ved barrister B. Bedford, og solicitors S. Ferdinand, J. Kelly, A. Oliver, E. Bonner-Evans, T. Malyn og M. Noble, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: K. Wiedner og N. Khan), støttet af Bass plc, London (Det Forenede Kongerige), ved solicitors M. Farquharson, J. Block og N. Green, og med valgt adresse i Luxembourg, hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 1999/473/EF af 16. juni 1999 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 (sag IV/36.081/F3 — Bass) (EFT L 186, s. 1), har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne K. Lenaerts og M. Jaeger; justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González, den 21. marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

I sag T-323/99, Industrie Navali Meccaniche Affini SpA (INMA), i likvidation, La Spezia (Italien), ved avvocato S. Capparucci, og Italia Investimenti SpA (Itainvest), Rom, ved avvocati G.M. Roberti og F. Sciaudone, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: K.-D. Borchardt og, oprindeligt, A. Abate og E. Cappelli, derefter, A. Abate og G. Conte), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2000/262/EF af 20. juli 1999 om Italiens påtænkte statsstøtte til skibsværftet INMA (EFT 2000 L 83, s. 21), har Retten (Femte Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas, J.D. Cooke, M. Vilarras og N.J. Forwood; justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González, den 26. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionens beslutning 2000/262/EF af 20. juli 1999 om Italiens påtænkte statsstøtte til skibsværftet INMA annulleres.

2) Kommissionen bærer sine egne og betaler sagsøgernes omkostninger.

(¹) EFT C 47 af 19.2.2000.

3) Intervenienterne bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 102 af 8.4.2000.

RETTENS DOM

af 26. februar 2002

i sag T-17/00, Willi Rothley m.fl. mod Europa-Parlamentet(¹)

»Retsakt fra Parlamentet — annulationsøgsmål — formaliteten — Parlamentets medlemmers immunitet — Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) — undersøgelsesbeføjelse«

(2002/C 144/84)

(Processprog: tysk)

I sag T-17/00, Willi Rothley, Rockenhausen (Tyskland), og 70 andre sagsøgere, ved Rechtsanwälte H.-J. Rabe og G. Berrisch, mod Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: J. Schoo og H. Krück), støttet af Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: J. Aussant, M. Bauer og I. Díez Parra), Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J.-L. Dewost, H.-P. Hartvig og U. Wölker), Kongeriget Nederlandene (befuldmægtigede: H.G. Sevenster og J. van Bakel) og Den Franske Republik (befuldmægtigede: G. de Bergues, S. Pailler, C. Vasak og L. Bernheim), angående en påstand om annullation af Parlamentets afgørelse af 18. november 1999 om ændringer af forretningsordenen som følge af den interinstitutionelle aftale af 25. maj 1999 mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen om de interne undersøgelser, som foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas og J.D. Cooke; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 26. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Europa-Parlamentets omkostninger i hovedsagen og i sagen om foreløbige forholdsregler.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 27. februar 2002

i sag T-34/00, Eurocool Logistik GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (¹)

»EF-varemærker — ordet EUROCOOL — overholdelse af retten til kontradiktion — absolut registreringshindring — fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94«

(2002/C 144/85)

(Processprog: tysk)

I sag T-34/00, Eurocool Logistik GmbH, Linz (Østrig), ved advokat G. Secklehner, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: O. Montalto, E. Joly og G. Schneider), angående en påstand om annullation af afgørelsen af 9. december 1999 fra Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 233/1999-1) vedrørende registrering af ordet EUROCOOL som EF-varemærke, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne V. Tiili og R.M. Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 27. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Punkt 1 i afgørelsen af 9. december 1999 fra Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 233/1999-1) annulleres.

2) I øvrigt frifindes Harmoniseringskontoret.

3) *Harmoniseringskontoret betaler sagens omkostninger.*

RETTENS DOM

(¹) EFT C 122 af 29.4.2000.

af 27. februar 2002

RETTENS DOM

af 27. februar 2002

i sag T-79/00, Rewe Zentral AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (¹)

(2002/C 144/87)

(Processprog: engelsk)

(»EF-varemærker — ordet LITE — overholdelse af retten til kontradiktion — irrelevant anbringende — absolut registreringshindring — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94«)

(2002/C 144/86)

(Processprog: tysk)

I sag T-79/00, Rewe Zentral AG, Köln (Tyskland), ved advokat M. Kinkeldey, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: først V. Melgar og P. von Kapff, derefter V. Melgar og G. Schneider), angående en påstand om annullation af afgørelse af 27. januar 2000 fra Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 275/1999-3) vedrørende registrering af ordet LITE som EF-varemærke, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne V. Tiili og R.M. Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 27. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.*
- 2) *Hver part bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EFT C 163 af 10.6.2000.

i sag T-106/00, Streamserve Inc. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (¹)

(»EF-varemærker — ordet STREAMSERVE — absolutte registreringshindringer — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 40/94 — forudgående nationale registreringer — princippet om forbud mod forskelsbehandling«)

(2002/C 144/87)

(Processprog: engelsk)

I sag T-106/00, Streamserve Inc., Raleigh, North Carolina (USA), ved advokat M. Nedstrand, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: A. di Carlo og G. Humphreys), angående en påstand om annullation af afgørelse af 28. februar 2000 truffet af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 423/1999-2) vedrørende registrering af ordet STREAMSERVE som EF-varemærke, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne V. Tiili og R.M. Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 27. marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Afgørelsen af 28. februar 2000 fra Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 423/1999-2) annulleres for så vidt angår de varer, der er omfattet af kategorierne »brugervejledninger« og »publikationer«.*
- 2) *I øvrigt frifindes Harmoniseringskontoret.*
- 3) *Streamserve Inc. bærer sine egne omkostninger og betaler to tredjedele af Harmoniseringskontorets omkostninger. Harmoniseringskontoret bærer den sidste tredjedel af sine egne omkostninger.*

(¹) EFT C 176 af 24.6.2000.

RETTENS DOM

af 20. februar 2002

i sag T-170/00, Förde-Reederei GmbH mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(»Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold — direktiv 92/12/EØF om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer — tab forårsaget af udløbet af overgangsordningen med hensyn til afgiftsfritagelsen for varer, der købes af passagerer under en sørejse mellem to medlemsstater«)

(2002/C 144/88)

(Processprog: tysk)

I sag T-170/00, Förde-Reederei GmbH, Flensburg (Tyskland), ved Rechtsanwältin U. Schrömbges og L. Harings, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: A.-M. Colaert og J.-P. Hix) og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: E. Traversa, R. Lyal og K. Gross), angående en påstand om erstatning for det tab, sagsøgeren hævder at have lidt som følge af udløbet af den overgangsordning med hensyn til afgiftsfritagelse, der var fastsat i artikel 28 i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT L 76, s. 1), har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R.M. Moura Ramos, og dommerne J. Pirrung og A.W.H. Meij; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 20. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 259 af 9.9.2000.

RETTENS DOM

af 27. februar 2002

i sag T-219/00, Ellos AB mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)⁽¹⁾

(»EF-varemærker — ordet ELLOS — absolut registreringshindring — beskrivende karakter — artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 40/94«)

(2002/C 144/89)

(Processprog: engelsk)

I sag T-219/00, Ellos AB, Borås (Sverige), ved advokat G. Bergqvist, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: F. López de Rego og J.F. Crespo Carrillo), angående en påstand om annullation af afgørelse af 15. juni 2000 truffet af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 385/1999-1), hvorved det afviste at registrere ordet ELLOS som EF-varemærke, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne V. Tiili og R.M. Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 27. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Afgørelsen af 5. juni 2000 fra Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 385/1999-1) annulleres, for så vidt den vedrører tjenesteydelser, der er omfattet af Nice-arrangementets klasse 35 og svarer til følgende beskrivelse: »kundeservice i forbindelse med postordresalg«.
- 2) I øvrigt frifindes Harmoniseringskontoret.
- 3) Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 316 af 4.11.2000.

RETTENS DOM

af 20. marts 2002

i sag T-356/00, DaimlerChrysler AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ⁽¹⁾

(»EF-varemærker — ordet CARCARD — absolutte registreringshindringer — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 40/94«)

(2002/C 144/90)

(Processprog: tysk)

I sag T-356/00, DaimlerChrysler AG, Stuttgart (Tyskland), ved Rechtsanwalt S. Völker, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: A. von Mühlendahl og D. Schennen), angående en påstand om annullation af afgørelse af 12. september 2000 fra Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 477/1999-3) vedrørende registrering af ordet CARCARD som EF-varemærke, har Retten (Anden Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R.M. Moura Ramos, og dommerne V. Tiili, J. Pirrung, P. Mengozzi og A.W.H. Meij; justitssekretær: H. Jung, den 20. marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) *Afgørelsen af 12. september 2000 fra Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 477/1999-3) annulleres for så vidt angår følgende varer og tjenesteydelser:*

- *»stationært og mobilt databehandlingsudstyr; programmer lagret på databærere til redigering af data og/eller tekst og/eller billeder«, der henhører under klasse 9*
- *»formidling og afregning af gebyrer, nemlig telefongebyrer; finansiering og afsætningsfinansiering samt formidling heraf; afregning af service- og garantiydelser«, der henhører under klasse 36*
- *»formidling af service- og garantiydelser«, der henhører under klasse 37*
- *»formidling af tjenesteydelser inden for telekommunikationsvirksomhed, nemlig telefonering, telefonsvarertjenester, oplysningstjenester; telekommunikationsvirksomhed, nemlig telefonering, telefonsvarertjenester, oplysningstjenester«, der henhører under klasse 38*

— *»udlejning og/eller leasing af databehandlingsudstyr; programmering vedrørende reservation og afregning; traktering af gæster; formidling og/eller reservation af værelser på hotel eller pensionat«, der henhører under klasse 42.*

- 2) *I øvrigt frifindes Harmoniseringskontoret.*
- 3) *Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af Harmoniseringskontorets omkostninger. Harmoniseringskontoret bærer den anden halvdel af sine egne omkostninger.*

⁽¹⁾ EFT C 28 af 27.1.2001.

RETTENS DOM

af 20. marts 2002

i sag T-358/00, DaimlerChrysler AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ⁽¹⁾

(»EF-varemærker — ordet TRUCKCARD — absolutte registreringshindringer — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 40/94«)

(2002/C 144/91)

(Processprog: tysk)

I sag T-358/00, DaimlerChrysler AG, Stuttgart (Tyskland), ved Rechtsanwalt S. Völker, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: A. von Mühlendahl og D. Schennen), angående en påstand om annullation af afgørelse af 12. september 2000 fra Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 569/1999-3) vedrørende registrering af ordet TRUCKCARD som EF-varemærke, har Retten (Anden Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R.M. Moura Ramos, og dommerne V. Tiili, J. Pirrung, P. Mengozzi og A.W.H. Meij; justitssekretær: H. Jung, den 20. marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Afgørelsen af 12. september 2000 fra Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 569/1999-3) annulleres for så vidt angår følgende varer og tjenesteydelser:*
  - *»stationært og mobilt databehandlingsudstyr; programmer lagret på databærere til redigering af data og/eller tekst og/eller billeder«, der henhører under klasse 9*

- »formidling og afregning af gebyrer, nemlig telefongebyrer; finansiering og afsætningsfinansiering samt formidling heraf; afregning af service- og garantiydelse«, der henhører under klasse 36
  - »formidling af service- og garantiydelse«, der henhører under klasse 37
  - »formidling af tjenesteydelser inden for telekommunikationsvirksomhed, nemlig telefonering, telefonsvarertjenester, oplysningstjenester; telekommunikationsvirksomhed, nemlig telefonering, telefonsvarertjenester, oplysningstjenester«, der henhører under klasse 38
  - »udlejning og/eller leasing af databehandlingsudstyr; programmering vedrørende reservation og afregning; traktering af gæster; formidling og/eller reservation af værelser på hotel eller pensionat«, der henhører under klasse 42.
- 2) I øvrigt frifindes Harmoniseringskontoret.
- 3) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af Harmoniseringskontorets omkostninger. Harmoniseringskontoret bærer den anden halvdel af sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 28 af 27.1.2001.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 21. marts 2002

i sag T-355/99, Vatinel NV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(*Annulationsøgsmål — import af fjernsynsapparater fra Tyrkiet — uforment at træffe afgørelse i sagen*)

(2002/C 144/92)

Processprog: fransk

I sag T-355/99, Vatinel NV, Antwerpen (Belgien), ved avocat M. Famchon, og med valgt adresse i Luxembourg, støttet af Kongeriget Nederlandene (befuldmægtigede: J. van Bakel og H.G. Sevenster) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R. Tricot og J. Stuyck), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning nr. K(1999)2286 endelig udg. (REC 12/98) af 22. juli 1999, hvorved det fastslås, at der skal foretages en efteroprævning af importafgifter, og det afslås at fritage import af fjernsynsapp-

parater fra Tyrkiet for disse afgifter, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts og J. Azizi; justitssekretær: H. Jung, den 21. marts 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Det er uforment at træffe afgørelse i sagen.
- 2) Kommissionen betaler alle sagens omkostninger.

(¹) EFT C 79 af 18.3.2000.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 4. marts 2002

i sag T-337/00, Sarah Tex Textil Groß- und Einzelhandel GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(*Annulationsøgsmål — tilbagekaldelse af den omtvistede beslutning — afvisning*)

(2002/C 144/93)

(Processprog: tysk)

I sag T-337/00, Sarah Tex Textil Groß- und Einzelhandel GmbH, Essen (Tyskland), ved Rechtsanwalt D. Ehle, og med valgt adresse i Luxembourg, støttet af Kongeriget Danmark (befuldmægtiget: J. Molde) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R. Tricot og M. Núñez Müller), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2000) 1685 endelig udgave af 29. juni 2000 vedrørende fritagelse for importafgifter, der er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas og P. Lindh; justitssekretær: H. Jung, den 4. marts 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.

2) Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgerens omkostninger.

3) Kongeriget Danmark bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 4 af 6.1.2001.

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 26. oktober 2001

i sag T-184/01 R, IMS Health Inc. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

(Særlige rettergangsformer — konkurrenceret — klage — påstået misbrug af ophavsrettigheder — Kommissionens beslutning om beskyttelsesforanstaltninger — betingelser for at træffe foreløbige forholdsregler — Fumus boni juris — uopsættelighed — interesseafvejning)

(2002/C 144/94)

(Processprog: engelsk)

I sag T-184/01 R, IMS Health Inc., Fairfield, Connecticut (USA), ved solicitors N. Levy og J. Temple-Lang og barrister R. O'Donoghue, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: E. Gippini Fournier, A. Whelan og F. Siredney-Garnier), støttet af: AzyX Deutschland GmbH Geopharma Information Services, Neu-Isenburg (Tyskland), ved avocats G. Vandersanden, L. Levi og D. Dugois, og med valgt adresse i Luxembourg, National Data Corporation, Atlanta, Georgia (USA), ved I. Forrester, QC, solicitor F. Fine og avocats C. Price og A. F. Gagliardi, og med valgt adresse i Luxembourg, NDC Health GmbH & Co. KG, Bad Camberg (Tyskland), ved I. Forrester, QC, solicitors F. Fine og M. Powell og avocats C. Price og A. F. Gagliardi, og med valgt adresse i Luxembourg, angående en anmodning om foreløbige forholdsregler vedrørende Kommissionens beslutning af 3. juli 2001 om en procedure i henhold til artikel 82 EF (sag COMP D3/38.044 - NDC Health/IMS Health: foreløbige forholdsregler), har Rettens præsident den

26. oktober 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Kommissionens beslutning af 3. juli 2001 om en procedure i henhold til artikel 82 EF (sag COMP D3/38.044 - NDC Health/IMS Health: foreløbige forholdsregler) udsættes, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

RETEN I FØRSTE INSTANS' KENDELSE

af 21. marts 2001

i sag T-235/01, Georgios Caravelis mod Europa-Parlamentet (¹)

(Annulationssøgsmål — tilbagetrækning af den anfægtede retsakt — uforment at træffe afgørelse)

(2002/C 144/95)

(Processprog: græsk)

I sag T-235/01, Georgios Caravelis, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, Bruxelles, ved avocat C. Tagaras, mod Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: J.F. De Wachter, C. Karamarcos og N. Korogiannakis), angående en påstand om annulation af stillingsopslag nr. 9186 om besættelse af en stilling A3 som chef for Informationskontoret i Athen, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas og P. Lindh; justitssekretær: H. Jung, den 21. marts 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Det er uforment at træffe afgørelse i sagen.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

(¹) EFT C 331 af 24.11.2001.

Sag anlagt den 26. februar 2002 af DOW AgroSciences B.V. og DOW AgroSciences Ltd. mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union.

(Sag T-45/02)

(2002/C 144/96)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 26. februar 2002 anlagt sag mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union af DOW AgroSciences B.V. og DOW AgroSciences Ltd. ved Koen Van Maldegem og Claudio Mereu, advokatfirmaet McKenna & Cuneo LLP, Bruxelles (Belgien).

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling og sagsøgerne gives medhold i deres påstande.
- Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 2455/2001/EF af 20. november 2001 om vedtagelse af en liste over prioriterede stoffer inden for vandpolitik og om ændring af direktiv 2000/60/EF annulleres delvist, således at stofferne chlorpyrifos og trifluralin ikke omfattes af foranstaltningen.
- Europa-Parlamentet og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgerne i denne sag har nedlagt påstand om delvis annullation af ovennævnte beslutning nr. 2455/2001⁽¹⁾ for så vidt som to aktive stoffer i deres plantebeskyttelsesmiddel, chlorpyrifos og trifluralin, betegnes som »prioriterede stoffer«. Herved er der anvendt en anden metode end den, som er baseret på resultaterne af en risikovurdering i henhold til Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler⁽²⁾ (direktivet om plantebeskyttelsesmidler), og som skal foretages i medfør af artikel 16, stk. 2, litra a), i direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger⁽³⁾ (det vandpolitiske rammedirektiv), som den anfægtede foranstaltning tilsigter at gennemføre.

Den omtvistede foranstaltning vil begrænse markedsføringen og anvendelsen af sagsøgernes chlorpyrifos- og trifluralinbaserede landbrugsprodukter. Ved at opføre disse to stoffer i en

nyoprettet underkategori af prioriterede stoffer, der angiveligt »skal revideres«, og som muligvis bliver omklassificeret til »prioriterede farlige stoffer« om 12 måneder, skaber den omtvistede foranstaltning endvidere også de retlige forudsætninger for en udfasning af og et endeligt forbud mod de nævnte stoffer.

Sagsøgerne gør gældende, at det af følgende grunde er retsstridigt at medtage chlorpyrifos og trifluralin på listen over prioriterede stoffer:

- Sagsøgte anvendte uretmæssigt den forenkede vurderingsprocedure i artikel 16, stk. 2, andet afsnit, i det vandpolitiske rammedirektiv i stedet for at støtte medtagelsen af stofferne på resultaterne af den endelige risikovurdering efter direktivet om plantebeskyttelsesmidler, således som det kræves efter artikel 16, stk. 2, litra a). De sagsøgte optog endvidere chlorpyrifos og trifluralin på listen på baggrund af en summarisk og forhastet »vurdering af farligheden« frem for på baggrund af akvatisk toksicitet, oplysninger om eksponering og en komplet »risikovurdering« i henhold til det vandpolitiske rammedirektivs artikel 16, stk. 2, litra a).
- Ved at omgå det vandpolitiske rammedirektivs artikel 16, stk. 2, litra a), har de sagsøgte tilsidesat det retlige hierarki mellem de fællesskabsretlige regler (lex superior principet).
- Ved at anføre chlorpyrifos og trifluralin i bilag X til det vandpolitiske rammedirektiv bringer den anfægtede foranstaltning også det vandpolitiske rammedirektiv i konflikt med direktivet om plantebeskyttelsesmidler, der er mere specifikt og derfor går forud (lex specialis principet).
- Ved at ignorere videnskabelige og tekniske data i forbindelse med deres forhastede og summariske vurdering af stoffernes farlighed og ved at pålægge sagsøgerne en maksimal miljøstandard for de to stoffer, har de sagsøgte overtrådt traktatens artikel 174, 175 og 176.
- Ved at begrænse og eventuelt forbyde chlorpyrifos og trifluralin ved hjælp af den omtvistede foranstaltning og derved stille sagsøgerne i en ringere konkurrencemæssig situation i forhold til konkurrerende stoffer, har de sagsøgte fordrejet konkurrencen i strid med traktatens artikel 2.

Sagsøgerne gør ligeledes gældende, at princippet om kontinuitet og ensartet anvendelse af fællesskabsretten, proportionalitetsprincippet, retssikkerhedsprincippet samt princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er blevet tilsidesat.

Endelig gør sagsøgerne gældende, at den omtvistede foranstaltning også afviger fra ordlyden af og ånden bag de internationale konventioner, som den udtrykkeligt henviser til (OSPAR-, HELCOM- og Barcelona-konventionen).

(¹) EFT L 331 af 15.12.2001, s. 1.

(²) EFT L 170 af 25.6.1992, s. 40.

(³) EFT L 327 af 22.12.2000, s. 1.

trifluralin i sagsøgernes plantebeskyttelsesmiddel på listen over prioriterede stoffer, hvis anvendelse vil blive begrænset inden for EU, for så vidt som stoffet giver anledning til direkte eller indirekte »udledninger, emissioner og tab« i vandmiljøet i forbindelse med normal landbrugsmæssig brug.

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-45/02 (DOW AgroSciences m.fl. mod Parlamentet og Rådet (²)).

(¹) EFT L 331, s. 1. .

(²) Jf. s. 46 i dette nummer af Tidende.

Sag anlagt den 26. februar 2002

af Finchimica S.p.A. og I.Pi.Ci. - Industria Prodotti Chimici, S.p.A. mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(2002/C 144/97)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 26. februar 2002 anlagt sag mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union af Finchimica S.p.A. og I.Pi.Ci. - Industria Prodotti Chimici, S.p.A. ved Koen Van Maldegem og Claudio Mereu, advokatfirmaet McKenna & Cuneo LLP, Bruxelles (Belgien).

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 2455/2001/EF af 20. november 2001 om vedtagelse af en liste over prioriterede stoffer inden for vandpolitik og om ændring af direktiv 2000/60/EF(¹) annulleres delvist, således at trifluralin fjernes fra foranstaltningen.
- sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgerne har nedlagt påstand om delvis annullation af beslutning nr. 2455/2001/EF, der medtager det aktive stof

Sag anlagt den 27. februar 2002 af Makhteshim-Agan Holding B.V. mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-57/02)

(2002/C 144/98)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 27. februar 2002 anlagt sag mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union af Makhteshim-Agan Holding B.V. ved Philippe Logelain, Koen Van Maldegem og Claudio Mereu, advokatfirmaet McKenna & Cuneo LLP, Bruxelles (Belgien).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 2455/2001/EF af 20. november 2001 om vedtagelse af en liste over prioriterede stoffer og prioriterede farlige stoffer inden for vandpolitik og om ændring af direktiv 2000/60/EF annulleres delvist, således at sagsøgerens stoffer — atrazin, chlorpyrifos, diuron, endosulfan, isoproturon, simazine og trifluralin — fjernes fra foranstaltningen.

— Europa-Parlamentet og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren i denne sag fremstiller pesticider (plantebeskyttelsesmidler). Sagsøgeren bestrider optagelsen af visse af virksomhedens produkter på listen over prioriterede stoffer inden for vandpolitik. Listen er oprettet af de søgte til gennemførelse af direktiv 2000/60/EF⁽¹⁾. De anførte produkter anses for at udgøre en risiko for vandmiljøet eller via vandmiljøet, og deres emissioner må reduceres. Endvidere betegner den anfægtede beslutning nogle af sagsøgerens produkter som prioriterede stoffer, »der skal revideres«, hvilket ifølge sagsøgeren vil føre til en klassificering som prioriterede farlige stoffer. Disse stoffer udgør en større risiko for vandmiljøet, og deres emissioner må elimineres.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende, at søgte har tilsidesat formkravene i direktiv 2000/60/EF. I henhold til direktivets artikel 16, stk. 2, litra a), skal plantebeskyttelsesmidlerne prioriteres på baggrund af en risikovurdering. De søgte anvendte imidlertid en forenklet procedure, der kaldes »COMMPS-proceduren« (combined monitoring-based and modelling-based priority setting scheme). Efter sagsøgerens opfattelse havde de søgte ikke kompetence til aktuelt at anvende denne forenkledede procedure i stedet for den risikobaserede procedure i henhold til artikel 16, stk. 2, litra a). Efter sagsøgerens opfattelse er betingelserne i artikel 16 i direktiv 2000/60/EF for at anvende den forenkledede procedure ikke opfyldt. Sagsøgeren har endvidere anført, at risikovurderingerne af sagsøgerens plantebeskyttelsesmidler i henhold til direktiv 91/414/EØF⁽²⁾ stadig endnu ikke er afsluttet. De søgte overskred derfor deres beføjelser ved ikke at respektere de processuelle og metodologiske krav efter det grundlæggende direktiv 2000/60.

Sagsøgeren har endvidere bestridt oprettelsen af en liste over prioriterede stoffer, der skal revideres. Ifølge sagsøgeren har denne liste reelt karakter af mulige prioriterede farlige stoffer. Efter sagsøgerens opfattelse er der ikke noget retligt grundlag for at opstille en sådan liste. Der er heller ingen begrundelse for, at disse stoffer er blevet udvalgt som prioriterede stoffer, der skal revideres.

Sagsøgeren gør endvidere gældende, at den anfægtede beslutning er i strid med Rådets mere specifikke direktiv 91/414/EØF om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler. De søgte har således tilsidesat *lex specialis* derogat *lex generalis*-princippet. Ved dette direktiv pålægges der en særlig risikovurdering for plantebeskyttelsesmidler. Efter sagsøgerens opfattelse skulle Parlamentet og Rådet have afventet resultatet af denne særlige procedure, før de foretog en klassifikation af virksomhedens produkter.

Ifølge sagsøgeren har de søgte endvidere tilsidesat EF-traktatens artikel 174, 175 og 176 ved at se bort fra tilgængelige videnskabelige og tekniske data. Den anfægtede beslutning tilsidesætter også EF-traktatens artikel 2. Ifølge sagsøgeren fordrejer foranstaltningen konkurrencen, idet den ikke omfatter andre konkurrerende plantebeskyttelsesmidler.

Sagsøgeren gør ligeledes gældende, at der er sket en tilsidesættelse af grundlæggende fællesskabsretlige principper. Sagsøgeren gør gældende, at de søgte har tilsidesat direktiv 2000/60 og dermed tilsidesat trinshøjere retsregler. De søgte har også tilsidesat det mere specifikke direktiv 91/414/EØF, i medfør af hvilket visse af sagsøgerens produkter er tilladt til brug. Den anfægtede foranstaltning tilsidesætter ligeledes retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet den har skuffet sagsøgerens forventning om, at selskabets produkter ville blive vurderet i overensstemmelse med proceduren efter direktiv 91/414/EØF, der stadig ikke er afsluttet. Sagsøgeren gør yderligere gældende, at ligebehandlingsprincippet er blevet tilsidesat, idet den procedure, der er anvendt til at træffe den omtvistede foranstaltning, har ført til et andet resultat end det, der blev opnået efter proceduren i direktiv 91/414/EØF. Endelig tilsidesætter den omtvistede foranstaltning proportionalitetsprincippet.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23.10.2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (EFT L 327 af 22.12.2000, s. 1).

⁽²⁾ Rådets direktiv 91/414/EØF af 15.7.1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler (EFT L 230 af 19.8.1991, s. 1).

Sag anlagt den 28. februar 2002 af Archer Daniels Midland Company mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

(Sag T-59/02)

(2002/C 144/99)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. februar 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Archer Daniels Midland Company ved Lynda Martin Alegi, Bill Batchelor, Marta Garcia og Carl Otto Lenz fra advokatfirmaet Baker & McKenzie, London (Det Forenede Kongerige).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Beslutningens artikel 1 annulleres, for så vidt det heri fastslås, at Archer Daniels Midland Company (»ADM«) har tilsidesat EF-traktatens artikel 81 og EØS-aftalens artikel 53 ved at indgå aftale om at i) begrænse kapaciteten og ii) udpege prisførende virksomheder for så vidt angår citronsyre.
- Beslutningens artikel 3 annulleres, for så vidt den vedrører ADM.
- Subsidiært ændres beslutningens artikel 3, for så vidt angår ADM, således at den ADM herved pålagte bøde annulleres eller væsentligt nedsættes.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren i denne sag anfægter Kommissionens beslutning af 5. december 2001 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 og EØS-aftalens artikel 53 (sag COMP/E-1/36.604 — Citronsyre), for så vist den fastslår, at ADM har tilsidesat disse bestemmelser ved at indgå aftale om at begrænse kapaciteten og at udpege prisførende virksomheder for så vidt angår citronsyre.

Sagsøgeren gør til støtte for sine påstande gældende, at beslutningen er utilstrækkeligt begrundet, idet:

- Kommissionen ikke tilstrækkeligt har redegjort for, hvorledes den tog skaden på og påvirkningen af konkurrencen i betragtning eller for, hvorfor den ikke ved fastsættelsen af ADM's bøde tog ADM's stilling på det berørte produktmarked i betragtning
- Kommissionen ikke har anført, hvorfor en stigning på 100% blev anset nødvendig for at have afskrækkende virkning
- Kommissionen ikke har anført dens begrundelse for at anse ADM for en leder.

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen har tilsidesat væsentlige procedurekrav, idet den undlod at meddele ADM sin hovedkonklusion om de pågældende tilsidesættelsers art, sin konklusion om, at ADM var en prisfører, og sin konklusion

om den hensigtsmæssige afskrækkende stigning ved bødens fastsættelse.

Endelig påstår sagsøgeren, at sagsøgte har tilsidesat artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17 og bestemmelser vedrørende fastsættelse af bøder. Sagsøgeren er i denne forbindelse af den opfattelse, at der er sket en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, idet retningslinjerne for bødefastsættelse blev anvendt på et kartel, der ophørte mange år før, at disse retningslinjer blev vedtaget, af ligebehandlingsprincippet, af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af proportionalitetsprincippet. Navnlig har Kommissionen ikke bedømt værdien af ADM's samarbejde korrekt.

Sag anlagt den 28. februar 2002 af Dr. Hans Heubach GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-64/02)

(2002/C 144/100)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. februar 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Dr. Hans Heubach GmbH & Co. KG, Langelsheim (Tyskland), ved Rechtsanwältin Dr. Frank Montag og Dr. Günter Bauer.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 3, litra b), i den anfægtede beslutning annulleres.
- Den bøde, som pålægges sagsøgeren i henhold til den anfægtede beslutning, nedsættes til et passende beløb.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den beslutning, der anfægtes i denne sag, er den samme, som anfægtes i sag T-33/02 (Britannia Alloys & Chemicals, endnu ikke offentliggjort). Sagsøgeren har anført, at bødens grundbeløb udgør mere end 100% af selskabets omsætning af det pågældende produkt i EØS-området i 1998, og at Kommissio-

nen ved udmålingen af den bøde, der er pålagt sagsøgeren, har begået en række fejl ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder og anlagt et urigtigt skøn. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen endvidere tilsidesat en række af fællesskabets grundlæggende principper.

Det sagsøgende selskab har gjort gældende, at retningslinjerne⁽¹⁾ er i strid med artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17/62. Selskabet har grundlæggende anfægtet den faste bødeudmåling, som blev indført med retningslinjerne. Det er efter sagsøgerens opfattelse kun tilladt at beregne bøden i forhold til omsætningens størrelse. Endvidere indebærer den faste bødeudmåling i retningslinjerne, at der for mindre virksomheder beregnes bøder, der er urimelige og uforholdsmæssigt høje. Efter sagsøgerens opfattelse er artikel 3, litra b), i den anfægtede beslutning derfor ligeledes retsstridig.

Sagsøgeren har videre gjort gældende, at retningslinjerne — selv, hvis man går ud fra, at de er gyldige — er blevet fejlagtigt anvendt af Kommissionen. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen i den konkrete sag undladt at anvende kriteriet om overtrædelsens grovhed. Kommissionen skulle især have taget hensyn til, at overtrædelsen ikke var så alvorlig, dens begrænsede indvirkning på markedet, og den omstændighed, at prisaftalerne ikke blev overholdt af de berørte virksomheder. Artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17/62 er i følge sagsøgeren blevet tilsidesat, fordi beslutningen ikke tog højde for, at overtrædelsen kun berørte en meget begrænset del af sagsøgerens samlede omsætning, og ikke tog hensyn til sagsøgerens begrænsede økonomiske formåen.

Sagsøgeren har gjort gældende, at bøden under alle omstændigheder er af en sådan størrelse, at der er sket en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og princippet om, at bøden skal være rimelig. Også princippet om ligebehandling er ifølge det sagsøgende selskab blevet tilsidesat, da Kommissionen ikke har taget hensyn til, at selskabets omsætning af det pågældende produkt ikke udgør en særlig stor andel af den samlede omsætning. Der fastsættes helt andre bøder over for virksomheder, der har nøjagtig samme markedsandel.

Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at Kommissionens strafudmåling strider mod artikel 7 i den europæiske menneskerettighedskonvention, idet sagsøgeren er blevet pålagt en bøde i henhold til en strafferamme, som er blevet forhøjet væsentligt to gange, efter at overtrædelsen ophørte. Kommissionens systematiske ændring af praksis ved indførelsen af retningslinjerne og ændringen af bødefastsættelsen i slutningen af 2001 udgør en forhøjelse af strafferammen, som ikke kan anvendes på forhold, der fandt sted inden forhøjelsen.

⁽¹⁾ Retningslinjer for beregningen af bøder i henhold til artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17 og artikel 65, stk. 5, i EKSF-traktaten (EFT 1998 C 9, s. 3)..

Sag anlagt den 11. marts 2002 af Griffin Europe Headquarter N.V. mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-70/02)

(2002/C 144/101)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 11. marts 2002 anlagt sag mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union af Griffin Europe Headquarter N.V. ved Koen Van Maldegem og Claudio Mereu, advokatfirmaet McKenna & Cuneo, LLP, Bruxelles (Belgien).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Europa-Parlamentets og Rådets beslutning 2455/2001/EF af 20. november 2001 om vedtagelse af en liste over prioriterede stoffer inden for vandpolitik og om ændring af direktiv 2000/60/EF annulleres delvist, således at diuron og isoproturon fjernes fra foranstaltningen.
- Europa-Parlamentet og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren i denne sag fremstiller pesticider (plantebeskyttelsesmidler). Sagsøgeren bestrider optagelsen af visse af de aktive stoffer, diuron og isoproturon, i virksomhedens produkter på listen over prioriterede stoffer inden for vandpolitik. Listen er oprettet af sagsøgte til gennemførelse af direktiv 2000/60/EF⁽¹⁾. De anførte produkter anses for at udgøre en risiko for vandmiljøet eller via vandmiljøet, og deres emissioner må reduceres. Endvidere betegner den anfægtede beslutning nogle af sagsøgerens produkter som prioriterede stoffer »der skal revideres«, hvilket ifølge sagsøgeren vil føre til en klassificering som prioriterede farlige stoffer. Disse stoffer udgør en større risiko for vandmiljøet, og deres emissioner må elimineres.

Sagsøgeren har gjort gældende, at de sagsøgte ikke har anvendt den korrekte procedure og den korrekte metodologi, da de vedtog den omtvistede beslutning. De sagsøgte anvendte ved opstillingen af listen den summariske procedure, der er omhandlet i artikel 16, stk. 2, andet afsnit, i direktiv 2000/60.

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter i denne sag er i vidt omfang de samme som i sag T-45/02, DOW AgroSciences B.V. and DOW AgroSciences Ltd. mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union (endnu ikke offentliggjort i EF-Tidende).

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23.10.2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (EFT L 327 af 22.12.2000, s. 1).

Sag anlagt den 19. marts 2002 af Stephan-Harald Voigt mod Den Europæiske Centralbank

(Sag T-78/02)

(2002/C 144/102)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. marts 2002 anlagt sag mod Den Europæiske Centralbank af Stephan-Harald Voigt, Langensfeld (Tyskland), ved Rechtsanwalt N. Pflüger.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den skriftlige irrettesættelse i henhold til artikel 43, litra i), i ansættelsesvilkårene, som blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 1.3.2002, annulleres.
- Den Europæiske Centralbank tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren har til støtte for sin påstand anført, at den skriftlige irrettesættelse på grund af tilsidesættelse af almindelige retsprincipper er ugyldig. Irrettesættelsen er baseret på urigtige påstande, og sagsøgeren har under sagen ikke i tilstrækkelig grad haft mulighed for at forsvare sig. Endvidere er sagsøgtes adfærd i strid med europæiske databeskyttelsesbestemmelser.

Sagsøgeren bestrider desuden, at sagsøgtes vicepræsident ved en gyldig beslutning fra direktionen generelt var beføjet til at

træffe afgørelse om skriftlige irrettesættelser som omhandlet af artikel 43, litra i), i ansættelsesvilkårene.

Sag anlagt den 23. marts 2002 af Pedro Díaz, SA, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design).

(Sag T-85/02)

(2002/C 144/103)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 23. marts 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) af Pedro Díaz, SA, Carretera de Cartagena-La Palma, Km 2,400 Cartagena (Spanien), ved advokat Patricia Koch Moreno.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse af 16. januar 2002 fra Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design), som afviste EF-varemærkeansøgning nr. 199.265 CASTILLO som betegnelse for »oste« i klasse 29, annulleres.
- Det bestemmes, at EF-varemærkeansøgning nr. 199.265 CASTILLO som betegnelse for »oste« i klasse 29 imødekommes.
- Sagsøgte og om fornødent den anden part tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

EF-varemærkets ansøger: Pedro Díaz, SA

Det omhandlede EF-varemærke: Ordmærket »CASTILLO« — ansøgning nr. 199.265 for varer i klasse 29 og 30

Indehaveren af det under indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Granjas Castillo, SA

Det under indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Det spanske figur- og ordmærke »EL CASTILLO«, der er registreret for visse varer i klasse 29, og det spanske figur- og ordmærke »EL CASTILLO NADO 1« for varer i klasse 30

Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Afvisning af ansøgningen for visse varer
Appelkammerets afgørelse:	Delvis ophævelse af indsigelsesafdelingens afgørelse og afvisning af ansøgningen for en yderligere vare (»oste«)
Søgsmålsgrunde:	— Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 — Fejlagtig fortolkning af begrebet forvekslingsrisiko

Sag anlagt den 26. marts 2002 af Territorio Historico de Alava, Diputación Foral de Alava mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-86/02)

(2002/C 144/104)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 26. marts 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Territorio Historico de Alava, Diputación Foral de Alava, Alava (Spanien), ved letrados en ejercicio D. Ignacio Saenz-Cortabarría og Marta Morales Isasi.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen beslutning af 20. december 2001 vedrørende statsstøtte, som Spanien i 1993 har ydet til en række nyligt etablerede virksomheder i Alava, annulleres.
- Subsidiært: Første punktum i beslutningens artikel 3 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren anfægter Kommissionens beslutning K(2001) 4475, endelig udg., af 20.12.2001, hvorved fritagelse for betaling af selskabsskat i medfør af artikel 14 i Norma Foral 18/1993 af 5. juli om skattemæssige foranstaltninger af

hastende karakter med henblik på at støtte investeringerne og fremme den økonomiske aktivitet (Boletín Oficial del Territorio Histórico de Alava nr. 79 af 16.7.1993) kvalificeres som statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet. Den nævnte bestemmelse hjemlede fritagelse for betaling af selskabsskat for virksomheder, der etableredes fra det tidspunkt, hvor loven trådte i kraft, og indtil den 31. december 1994, forudsat at de investerede mere end 80 mio. ESP (480 810 EUR) i materielle anlægsaktiver, skabte mere end ti arbejdspladser og iværksatte produktionen med en mindstekapital på 20 mio. ESP (120 202 EUR).

Sagsøgeren har til støtte for sine påstande i det væsentlige fremsat fem anbringender:

- a) Det gøres principalt gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 87, stk. 1, EF, idet den har foretaget en åbenbar urigtig bedømmelse ved indledningsvis at betragte den omtvistede skattemæssige foranstaltning som statsstøtte i ovennævnte bestemmelses forstand. Efter sagsøgerens opfattelse er der i denne sag ikke tale om en sådan selektiv fordel, som kendetegner enhver form for statsstøtte i medfør af den nævnte bestemmelse, eftersom der er tale om en foranstaltning, som er baseret på objektive kriterier, og som påvirker alle økonomiske aktører (fysiske og juridiske personer) på samme måde.
- b) Det gøres subsidiært gældende, at Kommissionen har foretaget en urigtig fortolkning af begrebet eksisterende støtte. Sagsøgeren gør gældende, at såfremt Retten måtte nå frem til, at den omtvistede foranstaltning rent faktisk udgør statsstøtte, er der i givet fald tale om en eksisterende støtteordning, jf. artikel 1, litra b), nr. v), i forordning (EF) nr. 659/1999, eftersom foranstaltningen på det tidspunkt, hvor den blev gennemført, ikke udgjorde støtte, jf. forordningens artikel 1, litra b), nr. ii), da der er tale om støtte, som på daværende tidspunkt blev stiltiende godkendt af Kommissionen.
- c) Det gøres endvidere subsidiært gældende, at den retligt fastlagte procedure ikke er blevet fulgt. Det fremgår af artikel 88, stk. 1, EF og forordning (EF) nr. 659/1999, at den rette undersøgelsesprocedure for så vidt angår eksisterende støtteordninger er den, der er fastlagt i forordningens artikel 17-19, og ikke den, Kommissionen har fulgt i den foreliggende sag, og som er den, der finder anvendelse i forbindelse med ulovlig støtte.
- d) Det gøres mere subsidiært gældende, at Kommissionen har misbrugt sin kompetence til at godkende støtte i medfør af artikel 87, stk. 3, litra c), EF, idet den har betragtet den omtvistede skattemæssige foranstaltning som driftsstøtte og følgelig har erklæret, at der er tale om støtte, der er uforenelig med fællesmarkedet. Kommissionen sidestiller uretmæssigt det, som ikke er andet end en metode til vurdering af, om der foreligger et element af

støtte, med selve begrebet støtte til investering eller til oprettelse af arbejdspladser. Den manglende forudgående fastsættelse af støttebeløbet udtrykt som en procentdel af investeringen eller af lønudgifterne, er på ingen måde til hinder for, at dette beløb kan fastsættes efterfølgende med henblik på at kontrollere, at det ikke overskrider det tilladte niveau efter det spanske kort over regionalstøtte.

- e) Mest subsidiært gøres det gældende, at pålægget om at tilbagesøge støtten (artikel 3, første punktum, i den anfægtede beslutning) er i strid med det, der er anført i sidste punktum i artikel 14, stk. 1, forordning (EF) nr. 659/1999, henset til de usædvanlige omstændigheder, der gør sig gældende i denne sag (varigheden af den indledende fase af undersøgelsen, der har strakt sig over mere end 79 måneder). Den omstændighed, at Kommissionen undersøgte den omtvistede skatteordning i 1994, og ikke var negativt indstillet over for samme, skabte en forventning om, at den ville blive betragtet som værende i overensstemmelse med fællesskabsretten, hvorfor beslutningens artikel 3 er i strid med retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

- Subsidiært: Første punktum i beslutningens artikel 3 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren anfægter Kommissionens beslutning K(2001) 4478, endelig udg., af 20. december 2001, hvorved fritagelse for betaling af selskabsskat i medfør af artikel 14 i Norma Foral 5/1993 af 24. juni om skattemæssige foranstaltninger af hastende karakter med henblik på at støtte investeringerne og fremme den økonomiske aktivitet (Boletín Oficial de Bizkaia de Alava nr. 154 af 7.7.1993) kvalificeres som statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet. Den nævnte bestemmelse hjemlede fritagelse for betaling af selskabsskat for virksomheder, der etableredes fra det tidspunkt, hvor loven trådte i kraft, og indtil den 31. december 1994, forudsat at de investerede mere end 80 mio. ESP (480 810 EUR) i materielle anlægsaktiver, skabte mere end ti arbejdspladser og iværksatte produktionen med en mindstekapital på 20 mio. ESP (120 202 EUR).

De søgsmålsgrunde og anbringender, der gøres gældende til støtte for sagsøgerens påstand, svarer til de i sag T-86/02 anførte.

Sag anlagt den 26. marts 2002 af Territorio Historico de Bizkaia, Diputación Foral de Bizkaia mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-87/02)

(2002/C 144/105)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 26. marts 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Territorio Historico de Bizkaia, Diputación Foral de Bizkaia, Bizkaia (Spanien), ved letrados en ejercicio D. Ignacio Saenz-Cortabarría og Marta Morales Isasi.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen beslutning af 20. december 2001 vedrørende statsstøtte, som Spanien i 1993 har ydet til en række nyligt etablerede virksomheder i Bizkaia, annulleres

Sag anlagt den 26. marts 2002 af Territorio Historico de Guipuzcoa, Diputación Foral de Guipuzcoa mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-88/02)

(2002/C 144/106)

Processprog: spansk

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 26. marts 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Territorio Historico de Guipuzcoa, Diputación Foral de Guipuzcoa, Guipuzcoa (Spanien), ved letrados en ejercicio D. Ignacio Saenz-Cortabarría og Marta Morales Isasi.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen beslutning af 20. december 2001 vedrørende statsstøtte, som Spanien i 1993 har ydet til en række nyligt etablerede virksomheder i Guipuzcoa, annulleres.

- Subsidiært: Første punktum i beslutningens artikel 3 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren anfægter Kommissionens beslutning K(2001) 4448, endelig udg., af 20.12.2001, hvorved fritagelse for betaling af selskabsskat i medfør af artikel 14 i Norma Foral 11/1993 af 26. juni om skattemæssige foranstaltninger af hastende karakter med henblik på at støtte investeringerne og fremme den økonomiske aktivitet (Boletín Oficial de Guipuzcoa nr. 128 af 8.7.1993) kvalificeres som statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet. Den nævnte bestemmelse hjemlede fritagelse for betaling af selskabsskat for virksomheder, der etableredes fra det tidspunkt, hvor loven trådte i kraft, og indtil den 31. december 1994, forudsat at de investerede mere end 80 mio. ESP (480 810 EUR) i materielle anlægsaktiver, skabte mere end ti arbejdspladser og iværksatte produktionen med en mindstekapital på 20 mio. ESP (120 202 EUR).

De søgsmålsgrunde og anbringender, der gøres gældende til støtte for sagsøgerens påstand, svarer til de i sag T-86/02 anførte.

Sag anlagt den 28. marts 2002 af Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH, Stadtwerke Uelzen GmbH og Wuppertaler Stadtwerke AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

(Sag T-92/02)

(2002/C 144/107)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. marts 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Schwäbisch Hall (Tyskland), og tre andre virksomheder ved Rechtsanwältin D.A. Fouquet.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning K(2001) 3967 endelig udg. af 11. december 2001 annulleres, for så vidt Kommissionen

deri fastslår, at hensættelserne til bortskaffelse og nedlukning af kernekraftværker i Forbundsrepublikken Tyskland ikke udgør en støtte i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Alle sagsøgerne er kommunale værker, der selv producerer strøm. De driver egne konventionelle kraftværker og konkurrerer som energiproducenter og forsyningsvirksomheder direkte med indehaverne af kernekraftværker i Forbundsrepublikken Tyskland.

Ifølge sagsøgerne har indehaverne af kernekraftværkerne på grund af den erhvervs- og skatteretlige situation i Forbundsrepublikken Tyskland den fordel, at de i vidt omfang kan medregne omkostningerne til den senere nedlukning af kernekraftværkerne og bortskaffelsen af det radioaktive affald i deres hensættelser. Sagsøgerne gør gældende, at dette har til følge, at den indtægt, som indehaverne af kernekraftværkerne faktisk har haft, formindskes med det hensatte beløb, og at disse således i betydeligt omfang fritages fra udbytteskattepligten. Indehaverne af kernekraftværkerne kan frit råde over de beløb, der er medregnet i hensættelserne. En sådan fordel har sagsøgerne imidlertid ikke.

Sagsøgerne, der har anmodet Kommissionen om i henhold til artikel 87 EF at indlede en procedure mod Forbundsrepublikken Tyskland⁽¹⁾, gør gældende, at denne forskelsbehandling som følge af skatteretten og den skatteretspraksis, der følges i Forbundsrepublikken Tyskland, udgør en støtte i henhold til artikel 87 EF, som der ikke er givet underretning om, og som er retsstridig, idet den er uforenelig med fællesmarkedet. På grund af de skattemæssige virkninger af de hensatte beløb fordrejes et bestående konkurrenceforhold, og handelen mellem medlemsstaterne påvirkes. Der er ikke blot tale om en anvendelse af almindelige regnskabsmæssige bestemmelser og almindelige bestemmelser i skatteretten, men derimod om en undtagelse til grundstrukturen i det tyske skatteretssystem, der ikke er sagligt begrundet.

⁽¹⁾ Sagsøgerne har anlagt et passivitetssøgsmål i forbindelse med denne sag (sag T-291/01, Dessauer Versorgungs- und Verkehrsgesellschaft mbH m.fl. mod Kommissionen, EFT 2002 C 44, s. 19).

Sag anlagt den 28. marts 2002 af Michael Hohenbichler mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-95/02)**

(2002/C 144/108)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. marts 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Michael Hohenbichler, Bruxelles, ved avocat Jean-Noël Louis, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelse om fastsættelse af beregningen af den godskrivning i henhold til vedtægten af pensionsgivende tjenesteår, der skal tages i betragtning i henhold til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren i den foreliggende sag, der er tjenestemand i Kommissionen, anfægter den måde, hvorpå ansættelsesmyndigheden har beregnet den godskrivning af pensionsgivende tjenesteår, der skal tages i betragtning ved overførelsen af alle pensionskrav, som han har erhvervet, før han indtrådte i Fællesskabernes tjeneste, til Fællesskabernes pensionsordning.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af

- artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten
- de almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten
- ligebehandlingsprincippet.

Sag anlagt den 3. april 2002 af Maddalena Lebedef-Caponi mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-98/02)**

(2002/C 144/109)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Maddalena Lebedef-Caponi, Senningerberg (Luxembourg), ved avocat Gille Bounéou, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgerens bedømmelsesrapport for tidsrummet 1995-1997 annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger, herunder udgifter og honorarer.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, der er tjenestemand ved Kommissionen, anfægter afslaget på hendes klage om annullation af hendes bedømmelsesrapport for tidsrummet 1995-1997.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren påberåbt sig tilsidesættelse af vedtægtens artikel 1, stk. 1, bilag II, tilsidesættelse af artikel 13, stk. 2, i rammeaftalen om forholdet mellem Kommissionen og de faglige organisationer og sammenslutninger, samt tilsidesættelse af artikel 15, stk. 1 og 2, i rammeaftalen. Hun anfører, at visse bedømmelser ikke er begrundet, og at bedømmelsesrapporten indeholder fejl og undladelser. Hun anfører desuden, at hun har været udsat for moralsk chikane i det tidsrum, hvor hun udøvede fagforeningsvirksomhed.

Sag anlagt den 6. april 2002 af Matratzen Concord GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-105/02)

(2002/C 144/110)

Processproget afgøres i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det i stævningen anvendte sprog: tysk

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 6. april 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Matratzen Concord GmbH, Köln (Tyskland), ved Rechtsanwalt W.-W. Wodrich, og med valgt adresse i Luxembourg. Den anden part i sagen for Appellammeret: Kukla Germany S.A., Castellbisbal (Spanien).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen fra sagsøgte (Andet Appellammer) af 25. januar 2002 (klagesagsnr: R 1045/2000-2) annulleres.
- Indsigerens indsigelse af 17. december 1998 (sagsnr. B 115 057) forkastes.
- Sagsøgte og indsigeren tilpligtes at betale alle omkostninger og gebyrer ved behandlingen i indsigelsesafdelingen, for Appellammeret og i forbindelse med nærværende søgsmål.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Anmelderen af EF-varemærket:	Sagsøgeren.
Det anmeldte EF-varemærke:	Figurmærket »MATRATZEN CONCORD« for varer i klasse 10, 20 og 24 — anmeldelsesnr. 739722
Indehaveren af det under indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Hukla Germany S.A.
Det under indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Det spanske ordmærke »MATRATZEN« for varer i klasse 20.

Indsigelsesafdelingens afgørelse:

Afvisning af ansøgningen for varer i klasse 20 og 24. Forkastelse af indsigelsen vedrørende varer i klasse 10

Appellammerets afgørelse:

Afvisning af sagsøgerens klage.

Søgsmålsgrunde:

- Ingen forvekslingsrisiko efter artikel 8 i forordning (EF) nr. 40/94⁽¹⁾.
- Ingen lighed mellem de kolliderende varemærker.
- Ulovlig opløsning af varemærket i dettes enkelt bestanddele.
- Manglende hensyntagen til Domstolens praksis vedrørende helhedsindtrykket af varemærket.
- En konkurrent på markedet har ret til at kombinere betegnelsen for sine vigtigste produkter med sit firmanavn.
- Det modholdte varemærke er ikke beskyttelsesegnet.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1).

Sag anlagt den 9. april 2002 af Jégo-Quééré & Cie S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-108/02)

(2002/C 144/111)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 9. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Jégo-Quééré & Cie S.A., Lorient

(Frankrig), ved advokats Antonio Creus Carreras, Begoña Uriarte Valiente og Albert Agustinoy Guilayn.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 3, litra d), og artikel 5 i Kommissionens forordning (EF) nr. 494/2002 af 19. marts 2002 om supplerende tekniske foranstaltninger for genopbygning af kulmulebestanden i ICES-underområde III, IV, V, VI og VII og ICES-afsnit VIIIa,b,d og e annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen forlænger ved den i den foreliggende sag anfægtede forordning foranstaltninger for genopbygning af kulmulebestanden i bestemte fiskeområder. Disse foranstaltninger var allerede indført for en periode på seks måneder ved Kommissionens forordning nr. 1162/2001⁽¹⁾. Sagsøgeren har anfægtet denne forordning i sag T-177/01, Jégo-Quére & Cie mod Kommissionen⁽²⁾.

Sagsøgeren har anført, at den i den foreliggende sag anfægtede forordning er vedtaget af Kommissionen med hjemmel i artikel 45, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 850/98⁽³⁾. Dvs. et andet retsgrundlag end det, som er anvendt for Kommissionens forordning nr. 1162/2001, der er anfægtet i sag T-177/01, hvis foranstaltninger hævdes at være forlænget. Denne tidligere forordning var nemlig blevet vedtaget med hjemmel i artikel 15, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92⁽⁴⁾. Den maksimale periode på seks måneder for varigheden af sådanne kommissionsforanstaltninger, der er fastsat i denne bestemmelse, var imidlertid udløbet, uden at Rådet selv havde vedtaget bevarelsesforanstaltninger. Dette forpligter Kommissionen til i det foreliggende tilfælde at finde et andet retsgrundlag for at kunne forlænge de omhandlede foranstaltninger, hvilket den har gjort ved nærværende forordning. Sagsøgeren har i denne forbindelse påberåbt sig fejl i retsgrundlaget for vedtagelsen af den omhandlede forordning samt en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.

Ifølge sagsøgeren har sagsøgte desuden kunnet udøve magtmisbrug ved at tiltage sig en kompetence, som klart tilkommer Rådet.

De øvrige søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter i denne sag svarer til de i sag T-177/01 anførte.

- (¹) Kommissionens forordning (EF) nr. 1162/2001 af 14.6.2001 om foranstaltninger for genopbygning af kulmulebestanden i ICES-underområde III, IV, V, VI og VII og ICES-afsnit VIII a, b, d, e og om dertil knyttede betingelser for kontrol af fiskerfartøjers aktiviteter (EFT L 159 af 15.6.2001, s. 4).
- (²) EFT C 289 af 13.10.2001, s. 23.
- (³) Rådets forordning (EF) nr. 850/98 af 30.3.1998 om bevarelse af fiskeressourcerne gennem tekniske foranstaltninger til beskyttelse af unge marine organismer (EFT L 125 af 27.4.1998, s. 1).
- (⁴) Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20.12.1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur (EFT L 389 af 31.12.1992, s. 1).

Sag anlagt den 15. april 2002 af BaByliss S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

(Sag T-114/02)

(2002/C 144/112)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af BaByliss S.A., Montrouge (Frankrig), ved advokat Jacques-Philippe Gunther.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 8. januar 2002 i sag COMP/M.2621 SEB/Moulinex annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Selskaberne SEB og Moulinex driver på verdensplan virksomhed inden for design, produktion, markedsføring og salg af små elektriske husholdningsapparater. En planlagt fusion mellem de to virksomheder er blevet anmeldt til Kommissionen. Sagsøgeren i denne sag har meddelt Kommissionen sine

betæneligheder med hensyn til fusionen. Kommissionen har ikke desto mindre erklæret fusionen forenelig med fællesmarkedet og EØS-aftalen, på betingelse af, at de afgivne tilsagn indfries. Sagsøgeren anfægter denne beslutning.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren for det første gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, idet Kommissionen har godkendt tilsagn, som SEB har indgivet for sent. Tilsagnene skulle have været afgivet inden tre uger efter anmeldelsen af fusionen. Fem uger efter fusionens anmeldelse godkendte Kommissionen, at SEB afgav nye tilsagn i fase 1. Ifølge sagsøgeren kunne disse tilsagn under ingen omstændigheder anses for blot at være en forbedring af de oprindelige tilsagn, men udgjorde nye tilsagn.

For det andet har sagsøgeren anført, at Kommissionen har begået en retlig fejl ved at godkende fusionen uden at indlede en procedure, der omfatter en grundig undersøgelse. Ifølge sagsøgeren var betingelserne for godkendelse efter fase 1 ikke opfyldt. De afgivne tilsagn gjorde det ikke muligt klart at fjerne enhver alvorlig tvivl med hensyn til, om fusionen er forenelig med fællesmarkedet, som krævet i Kommissionens meddelelse om acceptable løsninger⁽¹⁾.

Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at Kommissionen har anlagt en åbenbart fejlagtig vurdering, idet de tilsagn, SEB er blevet pålagt at indfri, ikke i tilstrækkelig grad afhjælper konkurrenceproblemerne. Kommissionen har således godkendt fusionen, selv om der ikke forelå tilsagn vedrørende visse markeder, som frembyder alvorlige konkurrenceproblemer. Endvidere kan et tilsagn om varemærkelicens i sagens natur ikke løse de konkurrenceproblemer, fusionen giver anledning til. Licenstilsagnets tidsmæssige udstrækning er også for kort til, at licenstager, på et marked med en meget høj grad af mærkeloyalitet, kan flytte Moulinex' produkter til sit eget mærke. Hertil kommer, at købsforpligtelsen på det tyske marked vil føre til, at SEB/Moulinex' stilling på dette marked styrkes. Endelig kan den omstændighed, at Kommissionen har accepteret, at forskellige virksomheder kan benytte samme varemærke inden for Den Europæiske Union, føre til en samordnet adfærd mellem SEB/Moulinex og licenstagerne.

For det fjerde har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har begået en retlig fejl ved ikke at have undersøgt, i hvilket omfang den symbolske købesum og det finansielle tilskud, den

franske stat har ydet, yderligere har kunnet styrke SEB's stilling på de berørte markeder.

⁽¹⁾ Kommissionens meddelelse om løsninger, der er acceptable i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 og Kommissionens forordning (EF) nr. 447/98 (EØS-relevant tekst) (EFT C 68 af 2.3.2001, s. 3).

Sag anlagt den 12. april 2002 af Avex Inc. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design).

(Sag T-115/02)

(2002/C 144/113)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 12. april 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Avex Inc., Tokyo (Japan), ved Rechtsanwalt Dr. Johannes Hofmann. Den anden part i sagen for Appellammeret var Adolf Ahlers AG, Herford (Tyskland).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen af 11. februar 2002 (sag R 634/2001-1) fra Første Appellammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked om registrering af ord/figurmærket »a« som EF-varemærke annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

EF-varemærkets ansøger: Avex Inc.

Det ansøgte EF-varemærke: Figurmærket »a« for varer i klasse 9, 16, 25, 35 og 41 (bl.a. beklædningsgenstande, fodtøj, sko og støvler ...) — ansøgning nr. 863142

Indehaver af det under indsigelsessagen påberåbte varemærke: Adolf Ahlers AG

Det påberåbte varemærke: Det tyske nationale figurmærke »a« for varer i klasse 25 (bl.a. tøj)

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Afvisning af varemærkeansøgningen

Appelkammerets afgørelse: Annullation af Indsigelsesafdelingens afgørelse for så vidt angår varer i klasse 9, 16, 35 og 41, og stadfæstelse af afgørelsen for så vidt angår varer i klasse 25

Søgsmålsgrunde: — ingen lighed med de pågældende varer i klasse 25
— væsentlig forskel mellem figurmærkerne.

til sagsøgeren, men gik tabt i Kommissionens tjenestegrene. Sagsøgeren kunne derfor ikke behørigt opfylde betalingskravet, hvorfor han har måttet erlægge et ekstra beløb. Da Kommissionens ansvar er godtgjort, har sagsøgeren ret til erstatning for lidt økonomisk og ikke-økonomisk skade.

Sag anlagt den 11. april 2002 af Compagnia di San Paolo Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

(Sag T-121/02)

(2002/C 144/115)

(Processprog: italiensk)

Sag anlagt den 16. april 2002 af Antonio Aresu mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-116/02)

(2002/C 144/114)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 16. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Antonio Aresu, Bruxelles, ved advocat Sergio Diana.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren 353 EUR i erstatning for lidt økonomisk og ikke-økonomisk skade.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren er tjenestemand ved Kommissionen og gjorde på tidspunktet for sagens faktiske omstændigheder midlertidig tjeneste ved Domstolen.

Sagsøgeren har til støtte for sin erstatningspåstand anført, at Kommissionens Posttjeneste havde modtaget en skrivelse fra en italiensk erhvervsorganisation, som var stilet til sagsøgeren, og som indeholdt et betalingspålæg. Skrivelsen nåede ikke frem

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 11. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Compagnia di San Paolo Srl ved Prof. Avv. Franco Gallo, Gabriele Escalar og Adriano Rossi.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning C54/A/2000/EF af 11. december 2001, ikke offentliggjort, hvorved den statsstøtteordning, der i italiensk lovgivning har form af skattefordele, der ydes banker og bankfonde, erklæres uforenelig med fællesmarkedet, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at sagsomkostningerne, samt alle andre omkostninger, der følger af sagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter i denne sag svarer til de i sag T-36/02, ABI mod Kommissionen⁽¹⁾ anførte.

⁽¹⁾ EFT C 97 af 20.4.2002, s. 14.

Sag anlagt den 17. april 2002 af Papierfabrik August Koehler AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-125/02)

(2002/C 144/116)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 17. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Papierfabrik August Koehler AG, Oberkirch (Tyskland), ved Rechtsanwalt I. Brinker.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 20. december 2001 (sag COMP/E-1/36.212 — selvkopierende papir) annulleres.
- Subsidiært nedsættes den ved beslutningens artikel 3 pålagte bøde.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen har med den anfægtede beslutning truffet afgørelse om, at sagsøgeren og ti andre virksomheder har tilsidesat EF-traktatens artikel 81, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 53, stk. 1, idet de har deltaget i en række aftaler og samordnet praksis i sektoren for selvkopierende papir, inden for rammerne af hvilke de fastlagde samordnede prisforhøjelser, tildelte salgskvoter, fastlagde markedsandele og indførte en ordning med overvågning af de konkurrencebegrænsende aftaler.

Sagsøgeren indrømmer at have deltaget i et sådant kartel, men først fra oktober 1993. Sagsøgeren gør endvidere gældende, at Kommissionen ved fastsættelsen af bøden ikke tog korrekt hensyn til de berørte virksomheders størrelse. Sagsøgeren er — målt efter virksomhedens økonomiske kapacitet — blevet meget hårdere ramt af den pålagte bøde end de andre virksomheder, der er blevet pålagt en bøde. Kommissionen har dermed tilsidesat proportionalitetsprincippet.

I øvrigt har sagsøgeren anført, at Kommissionen, selv om sagsøgeren blev foranlediget til at deltage i kartellet efter trusler, har nægtet at anerkende dette som en formidlende omstændighed. Kommissionen har dermed ikke taget hensyn til, at sagsøgeren blev foranlediget til at deltage i kartellet ved en specifik krisesituation. Dette udgør forskelsbehandling i

forhold til andre tilfælde, hvor Kommissionen har anset en krisesituation for en formidlende omstændighed. Endvidere har Kommissionen ikke taget hensyn til, at sagsøgeren har samarbejdet med Kommissionen under sagen, og anerkendt dette ved udmålingen af bøden.

Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at Kommissionen ikke har stillet alle sagens akter til rådighed for sagsøgeren. Herved er sagsøgerens ret til at blive hørt tilsidesat.

Sag anlagt den 18. april 2002 af Zanders Feinpapiere AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

(Sag T-126/02)

(2002/C 144/117)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Zanders Feinpapiere AG, Bergisch Gladbach (Tyskland), ved Rechtsanwältin J. Burrichter og M. Wirtz.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 3 i Kommissionens beslutning af 20. december 2001 (sag COMP/E-1/36.212 — selvkopierende papir) annulleres, for så vidt sagsøgeren derved er blevet pålagt en bøde på 29,76 mio. EUR.
- Subsidiært nedsættes den ved beslutningens artikel 3 pålagte bøde.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen har med den anfægtede beslutning truffet afgørelse om, at sagsøgeren og ti andre virksomheder har tilsidesat EF-traktatens artikel 81, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 53, stk. 1, idet de har deltaget i en række aftaler og samordnet praksis i sektoren for selvkopierende papir, inden for rammerne af hvilke de fastlagde samordnede prisforhøjelser, tildelte salgskvoter, fastlagde markedsandele og indførte en ordning med overvågning af de konkurrencebegrænsende aftaler.

Sagsøgeren anfægter den bøde, som selskabet er blevet pålagt, og navnlig dennes størrelse. Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen har foretaget en fejlagtig gennemgang af de faktiske omstændigheder i sagen, og at den har anlagt en fejlagtig vurdering af disse faktiske omstændigheder, idet den ikke har taget tilstrækkeligt hensyn til, at sagsøgeren kun har været passiv deltager i kartellet. Kommissionen har endvidere ikke taget tilstrækkeligt hensyn til, at sagsøgeren ikke har gennemført aftalerne, henholdsvis har gennemført dem på et senere tidspunkt. Det samme gælder for så vidt angår de betydelige prisfald og de prissvingninger, der indtraf, mens overtrædelsen fandt sted, samt fremstillingsomkostningernes indvirkning på priserne.

Med hensyn til overtrædelsens grovhed gør sagsøgeren bl.a. gældende, at Kommissionen ikke har taget passende hensyn til kartellets ringe indvirkning på markedet, branchens kritiske økonomiske situation og overtrædelsens tidlige ophør. Kommissionen har endvidere ikke taget hensyn til sagsøgerens passive rolle som medløber i kartellet og sagsøgerens afgørende indflydelse på, at overtrædelsen blev bragt så hurtigt til ophør. Kommissionen har dermed tilsidesat proportionalitetsprincippet og artikel 15, stk. 2, i Rådets forordning nr. 17/62.

Det anføres yderligere, at den bøde, som sagsøgeren er blevet pålagt, er udtryk for forskelsbehandling i forhold til kartelmedlemmer, der har været væsentligt mere aktive.

Sagsøgeren gør derudover gældende, at Kommissionen har tilsidesat princippet om omhyggelig og upartisk gennemgang af de punkter, der er relevante for bødefastsættelsen, idet den ikke har lagt vægt på de talrige oplysninger, som sagsøgeren er fremkommet med. Endelig opfylder beslutningen ikke kravet om begrundelse i artikel 253 EF.

Sag anlagt den 18. april 2002 af Concept-Anlagen u. Geräte nach »GMP« für Produktion u. Labor GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design).

(Sag T-127/02)

(2002/C 144/118)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 18. april 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Concept-Anlagen u. Geräte nach »GMP« für Produktion u. Labor GmbH, Heidelberg (Tyskland), ved Rechtsanwalt Gregor Jens Hodapp.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen af 18. februar 2002 i sag R 0466/2000-2 fra Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked annulleres.
- Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Det ansøgte EF-varemærke: Figurmærket »ECA« — ansøgning nr. 1106442

Vare eller tjenesteydelse: Varer og tjenesteydelser i klasse 9, 41 og 42

Den for Appellkammeret påklagede afgørelse: Undersøgerens afvisning af registreringen

Appellkammerets afgørelse: Afvisning af klagen

Søgsmålsgrunde: — Fejlagtig anvendelse af artikel 7, stk. 1, litra h), i forordning (EF) nr. 40/94 ⁽¹⁾ og artikel 6 i Pariserkonventionen ⁽²⁾, idet figurmærket ikke er identisk med Europaemblemet.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 11 af 14.1.1994, s. 1).

⁽²⁾ Pariserkonventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret.

Sag anlagt den 17. april 2002 af Papeteries Mougeot mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-128/02)

(2002/C 144/119)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 17. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Papeteries Mougeot, Laval-sur-Vologne (Frankrig), ved avocats Guy Barsi, Julien Baumgartner og Jean-Paul Hordies, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Principalt: Kommissionens beslutning af 20. december 2001 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 og EØS-aftalens artikel 53 (sag COMP/E-1/36.212 — selvkopierende papir) annulleres.
- Subsidiært nedsættes den af Kommissionen pålagte bøde i væsentligt omfang.
- Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen har med den anfægtede beslutning truffet afgørelse om, at sagsøgeren og ti andre virksomheder har tilsidesat EF-traktatens artikel 81, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 53, stk. 1, idet de har deltaget i en række aftaler og samordnet praksis i sektoren for selvkopierende papir, inden for rammerne af hvilke de fastlagde samordnede prisforhøjelser, tildelte salgskvoter, fastlagde markedsandele og indførte en ordning med overvågning af de konkurrencebegrænsende aftaler.

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen har anlagt en åbenbart urigtig vurdering, da den antog, at sagsøgeren havde deltaget i kartellet fra maj 1992 til september 1995. Sagsøgeren erkender kun at have deltaget i kartellet mellem oktober 1993 og juli 1995. Kommissionen har ikke godtgjort, at sagsøgeren har deltaget i kartellet før oktober 1993 og efter juli 1995. Beslutningen bør af denne grund annulleres.

Sagsøgeren begærer subsidiært en nedsættelse af den bøde, der er pålagt. Sagsøgeren gør gældende, at bøden bør nedsættes med 48% som følge af, at sagsøgeren kun har deltaget i overtrædelsen i ovennævnte periode.

Sagsøgeren gør endvidere gældende, at bøden er uforholdsmæssig stor i forhold til virksomhedens ansvar for den overtrædelse, der er begået, og at Kommissionen har foretaget en urigtig anvendelse af Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager⁽¹⁾.

Omfanget af sagsøgerens medvirken burde have foranlediget Kommissionen til at foreslå en nedsættelse af bøden med 75%.

Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen ikke har taget hensyn til kartellets defensive karakter. Sagsøgeren

har over for Kommissionen redegjort for den meget vanskelige situation, som den befandt sig i, og den krisemæssige situation burde have foranlediget Kommissionen til at pålægge lavere bøder.

(¹) EFT 1996 C 207, s. 4.

Sag anlagt den 18. april 2002 af Distribuidora Vizcaína de Papelas Sociedad Limitada mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-132/02)

(2002/C 144/120)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Distribuidora Vizcaína de Papelas Sociedad Limitada, Derio, Vizcaya (Spanien), ved letrados in ejercicio Eduardo Pérez Medrano og Ignacio Delgado González.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning K(2001)4573 endelig udg. af 20. december 2001, meddelt under COMP/E-1/36.212 — selvkopierende papir, annulleres i det omfang den udover deltagelsen i kartelaftaler vedrørende det spanske marked anklager sagsøgeren for at have deltaget i et kartel, der omfattede hele fællesmarkedet og EØS, subsidiært nedsættes den bøde, der er pålagt af Kommissionen.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den Kommissionsbeslutning, som nærværende søgsmål er rettet imod, er den samme, som den, der er anfægtet i sag T-109/02, (¹) Bolloré mod Kommissionen.

Sagsøgeren har til støtte for sine påstande gjort gældende, at Kommissionen har overtrådt EF-traktatens artikel 81 samt EØS-aftalens artikel 53, idet den ikke har taget hensyn til eller har anlagt en fejlagtig vurdering af det sagsøgende selskabs karakter og handlinger, og idet den heller ikke har godtgjort, hverken at selskabet har deltaget i de påståede møder eller i de påståede kartelkontakter for så vidt angår det spanske marked, eller i det kompleks af aftaler og afstemt praksis, der ligger til grund for den anfægtede beslutning.

Der henvises i den forbindelse til, at sagsøgeren er et lille familieføretagende, der beskæftiger sig med distribution og forarbejdning af selvkopierende papir, og som hverken fremstillede eller eksporterede til andre markeder end det spanske i den periode, hvor overtrædelserne fandt sted. Der henvises endvidere til selskabets beskedne økonomiske dimensioner og dets begrænsede forretningsmæssige råderum sammenlignet med de øvrige virksomheder.

For så vidt angår den bøde, selskabet er blevet pålagt, er det sagsøgerens opfattelse, at der i forbindelse med fastsættelse af bødens størrelse, er sket

- en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og ligebehandlingsprincippet
- en fejlagtig fastsættelse af den periode, hvori overtrædelserne har fundet sted.
- Der er desuden ikke taget hensyn til de formildende omstændigheder, der gør sig gældende for sagsøgerens vedkommende.

(¹) Endnu ikke trykt i EFT.

Slettelse af sag T-113/97 (¹)

(2002/C 144/121)

Processprog: fransk

Ved kendelse af 21. februar 2002 har formanden for Første Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-113/97, Pierre Tomarchio mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 199 af 28.6.1997.

Slettelse af sag T-30/98 (¹)

(2002/C 144/122)

Processprog: engelsk

Ved kendelse af 16. januar 2002 har formanden for Første Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-30/98, Dr. Peter Stott mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 184 af 13.6.1998.

Slettelse af sag T-370/00 (¹)

(2002/C 144/123)

Processprog: engelsk

Ved kendelse af 5. februar 2002 har formanden for Tredje Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-370/00, NV Master Foods SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 79 af 10.3.2001.

Slettelse af sag T-42/01 (¹)

(2002/C 144/124)

Processprog: fransk

Ved kendelse af 24. januar 2002 har formanden for Første Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-42/01, Syndicat des employés, techniciens et cadres de Belgique de la F.G.T.B. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 118 af 21.4.2001.

Slettelse af sag T-75/01⁽¹⁾

(2002/C 144/125)

Processprog: fransk

Ved kendelse af 21. januar 2002 har formanden for Fjerde Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-75/01, Systems-Europe SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

_____

⁽¹⁾ EFT C 161 af 2.6.2001.

Slettelse af sag T-185/01⁽¹⁾

(2002/C 144/126)

Processprog: fransk

Ved kendelse af 28. januar 2002 har formanden for Første Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-185/01, Dominique Ramaekers mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

_____

⁽¹⁾ EFT C 317 af 10.11.2001.

III

(Oplysninger)

(2002/C 144/127)

Domstolens seneste offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*

EFT C 131 af 1.6.2002

Liste over tidligere offentliggørelser

EFT C 118 af 18.5.2002

EFT C 109 af 4.5.2002

EFT C 97 af 20.4.2002

EFT C 84 af 6.4.2002

EFT C 68 af 16.3.2002

EFT C 56 af 2.3.2002

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
